Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتیالی

PROPERTY OF ARIC Established 1989

PROPERTY OF ACKU 10809

لیکوال
سعدالدین شپون

۱۳۷۸ش

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتاب پیژندنه :

دکتاب نوم : ګټیالی

لیکوال : سعدالدین ښپون

خپروونکی : دانش خپرندویه ټولنه

کمپوزر : محمدظاهر بابری

دچاپ ځای : دانش کتابتون ، پیښور

دچاپ کال : ۱۳۷۸ / ۱۹۹۹ م

دپښتی طرح : استاد حسن پاوند

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خپرندوی یادښت

"کتیالی" د پښتو ژبې د ځانګړې سبك څښتن لیکوال ښاغلی سعدالدین شپون دویم ناول دی، چې په خوږه او ځانګړې ولسي ژبه لیکل شوی دی.

شین تاغی د شپون صاحب لومړی ناول و، چې خپراوي یې په زړونو کې هیلې راوټوکولې او دا دی کتیالي په خپرېدا هغه راټوکېدلې هیلې لا پسې تاندې او وغوږېدې.

"دانش خپرندویه ټولنه" د هېواد د یوې خدمتګارې ټولنې په توګه د دې کتاب خپراوی د ځان لپاره ویاړ بولي او د ده د فکر و فن مینه والو ته یې په وړاندې کولو ځان سرلوړی کوي.

موږ د دې پرځای چې په کتوی کې پراته څه وارزوو، پرېږده چې ګران لوستوال یې پخپله د خپل قضاوت وینا و په تله کې واچوي.

د لیکوال د همداسې نورو لیکنو د خپرېدا په هیله

په درناوي
دانش خپرندویه ټولنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ:

ځوانیمرګ امان الله ساهو ته چې لمبرزماو
خوهغه وار وړومبی کړ.
زلمي هیوادمل ته چې داسې بیړه یې
راباندې کوله ته وا پوهیږي چې دامې
وروستی ناول دی .

شپون

(c) ketabton.com: The Digital Library

PROPERTY OF ACKU 10869

(1)

پیلا مه

دادکاپر شی لانه و راغلی او هرشی هماغسې و چې پلرونو راپریښي وو. غم ښادی ټولې آشناوې هسې نه و چې دنیاګل وګلزار وه خو موږ ورسره روږدي وو. قادر او حاجی زر داد لاهم خپل سودونه خوړل ؛ شاه محمد دوکاندار لاهم چې می تللې دره یې وهله ؛ موږ هلکانو لاهم دګاونډو دهقانانو دپالیزنه ختکیّ غلا کول . کوډګرې او فالبینې لاهم خورجینې په شاکور په کور ګرځیدې ؛ دکلو ملایان لاهم دکونډو او هلکانو سره پرتوګ سبکلې ګیر کیدل . خو هر څه په خپل ځای وو او که چا شکایت درلود نو دخپلې تندې او تقدیر نه ورپیښه شوې وه . خو چې داناولی شی راغی دخلکو نه یې لوری لودن ورک کړ . یوه لسیزه ، کال و سر ، شپه ورځ ، دمیړیانو په شان ، یو یو ، دوه دوه له درو، له شیلو، دغرونو له ډډې ، له اوبو ، دځنګلونو له مینځه ، له سمځو وتلی ، له ونو راکوزشوي . امسا لګولې ، په مندو ، دزګیرویو سره ، په موټر ، په خره ، په شاتوري آس ، په بایسکل ، په جاله کې پنډونه په سر ، په شاپورې ترلې ، په تیمی صندوقو باندې دلمر دځلا دپړق ، برقې په سر ، پړونی اچولې ، مخ لوڅې، سر تورې ، لنډ کمیسې ، کلو شې په پښو ، جګ پوندې بوټان په پښو ، پښې یبلې ، رنګن ماشومان په غیږ کې ، یویو دوه دوه بسته کورنی نالوستی ، فاکولته پاس ، ډاکتر، ماستر ، میرزا، دهقان ، ځاځکی ، لښتی ، ویاله ، نهر اوبیا

داسې سیند چې اوبه یې مړې او خاموشه بهیږي . له بدخشانه ، له هزاره جاتو ، له هراته ، له اندرابه ، له تالقانه.....

په دغه بهیر کې علم خان نومی تاجک هم و چې بیا یې ځان فیض زاد معرفي کړ اوویل یې چې یو وخت دپوهنې وزارت دقلم مخصوص مدیر و ، تخلص یې دخپل پلار ، افسقال فیض الله نه اخیستی و چې دچاه آب لوی خان و ، لکه چې دی پخپله کومه دوره دشورې وکیل هم پاتې شوی و . دده سره دعجم جان او حشم جان په نومانو دوه تنکي زامن وو . یوه یې دهغه اس جلو نیولی و چې مور او ماشومه خور یې پرې سپرې وې . علم خان یو دنګ پلن سړی و خو چې به په پیچومي وخوت خولې به پرې روانې وې او په هرو څو دقیقو کې به یې دشاته کتلو په بهانه دمه کوله . ځوانان دغره سرته ختلي وو . هلته یوه وړه چینه راخوټېده او کوزمپه ګټو او شکو کې ورکیده . علم خان دغره په نیمایي کمر کې تقریباً په خاپوړو او دبوټو او ونوغنو په نیولو پاس روان و ، چې پاس وخوت دپستو لاسونو نه یې په نوکانو ازغې ایستل . نوروته یې خوږه ، شرمیندوکې موسکا وکړه او دساړه اسویلي سره یې وویل " ای وای جوانی !"

ګوډ لاروي امسا لګوله او په هر قدم دی هم نیمه دایره ورسره تاویده . مازیګر لمر په غر غړو و چې ستمیدلی پاس وخوت . چاویل دپوهنتون استاد پوهاند اند خویی دی . خونه سوټ و ،نه بوټ ، خړې جامې ، خړ څادر ، زوی ورته په یوې پیالې کې څه یخې اوبه راوړې اوده څه تور درنجو په شان کوم شی پکې واچاوه ، دشهادت په ګوته یې ولړه او غوړپونه یې ترې وهل.بل ځوی یې نورو ته ، دعذر په لهجه وویل ، " بابا په قهوې روږدی دی او چې دی مو راوسته نو ویل یې که زما قهوه هم درسره وانخلئ خداکه درسره قدم هم واخلم . " خو دعذر غوښتلوضرورت نه و ، ددې غره دپاسه چاپه چا قضاوت نه کاوه ، هر سړی ځانله تاپو و .

مابیکه دخپلې وړې لرر او خوارنجوکې میږه سره پاس وختله . داندراب دسیند نه دراپورې وتلو په وخت کې یې دلسو میاشتو زوی ، چې په ګل سیب تګری یې شا پورې تړلی و ، او بوترې وې وور. یوه دنګه کابلی وه چې دځینو

زړونه یې لیدو ته لیواله وو . ایله دګړو دپیچومني نه پس معلومه شوه چې نر خلقي دئ او دمجاهدینو دوېړې یې چادري په سرکړې وه .

مړی یې په کټ کې پاس راوخیژاوه . چاپوښتنه کړه چې دامړی خونه دروسانو دښې و اونه دمجاهدینو ، دامووليې بارکړی ؟ څلورو خرڅادرو چې کټ یې په اوږو روان کړی و . وویل : مریض و ، موږ ډیرې هلې ځلې پرې وکړې خو ده بس همدا پاړسي بدله تر مرګه ، تکراروله چې :

وطن آنجاست کازاری نباشد.

کسی را باکسی کاری نباشد.

یوغلی دتګ زلمی دنورو نه لرې په یوه ګټه باندې ناست و، دڅپلی شلیدلې تسمې یې په یوې ریښکی چې پرتوګاښ ته ورته وه ، تړلې ، ده په یوه موشکش ، په دهنه غوري کې درې شپې خلقیان ایسار کړي وو ، اوس یې نوم موشکش قوماندان و ، د وسلو پسې روان و. یوه بل کټ ته خیرن کوږ لرګی په لاس تیته کی یوه ځوان په ولاړو تکیه یې وهلې وه ، دیوه نری ډنګر خرڅادری سره په تاوده بحث لګیاو .

دغرونو په نریو ، کږو وږو لارو چې پخوا به یوازې بزې او ګوجر ورختلی شو، د شنو پسلونو له مینځه چې یوازې به یې دوږو سرونه ښوریدل اوتابه ویل څاروي دي چې پکې څري ، نور نه ښکاري ، یوازې ټانټې او وډښوري ، ددرو له سوړو سمبوړو ، دلښلو لام مخ دپیښور په هوارې ، په ګړو ور روان و .

لومړی څپرکی

انور او ګلاجان وړاندې وروسته ، په یوه کلی او دیوال تر مینځ ګاونډکې پیدا شوي وو اوپه پیښور کې هم دډبګری دیوه سرای دبام په کرایي کوټه کې ګډ اوسیدل : انور فاکولته پاس و ، ګلاجان ایله شپږم صنف پوره کړی و ، خودې تفاوت ددوی یارانه خرابه نه کړای شوه ، بلکه دادوه کاله په نا آشنا ملک کې اوسیدلو ، نور هم سره خواړه کړي وو . په کندوز کې هم دانور ټوله کورنی لوستې او باسواده وه خو دګلاجان اووه پښته نالوسته تیر شوي وو او مور به یې ده ته میرزا ویل .

دروسانو دیرغل په دویم کال پیښور ته په مهاجر کیدوکې ددوی سملاسي مطلب دعسکری دجلب نه تیښته وه خو انور نور خو بونه لیدل او ګلاجان یې هم په ځان پسې قنجوغه دکندوز نه راوستی و .

انور دادبیاتو په پوهنځی کې یوڅه انګریزي زده کړې وه ، اوس یې دآی . سي . آر ، سي په کوروسونو کې داخله اخیستې وه . ګلاجان ددې خبرونه و ، دورځې به یې د میوو او دانو ریړه ګرځوله ، دواړو به پرې ګوزاره کوله . انور پیښور ته د رسیدو سره سم دسفارتونو ددروازو ټکول ، عریضې لیکل او په تنظیمونو کې واسطه بازی شروع کړې : یوه نیمه مقاله او ترجمه یې په حزبي اخبارونو کې هم راووتله . دګلاجان برخه ریړه وه ، پخلی او دجامو پریولل وو ، چندانې یې سر هم نه خلاصیده چې انور ولې دومره زاره چاودون کوي ؟ دجمعې ورځ دواړو چوتی کوله او دبام په سر به دنورو مهاجرو په شان دخپلې کوټې په درشایي ناست وو او د جنګونو ، دتنظیمونو او دډبګری دکاسیرو او دمومعلومات به یې یو بل ته ورکول ، ځینو به خپلې جامې پیوندولې ، دځینو دپخلي داو جاغګي نه به د سکروشنې شغلې ختلې ، ځینو به په تغاروکې جامې پریوللې .

ددبګری دتنګې او ناولې کوڅې دګڼه ګوڼې نا آشنا خو تکراري آواز به و ، "کاکې والئ ، جامې والئ ، مامې والئ " بس همدغسې غږونه به راتلل چې مهاجر پرې نه پوهیدل . په غوږونو به یې ، دوطن په جوماتونو کې دماشومانو دګردان په شان " الف زر آ ، الف زیر اې ، الف پیش او ، آ اې او " لګیده . ګلاجان ویل چې ایله یو کال پس پوه شوم چې والئ مانا واخلئ یوه ګریزي هزاره عسکر دبام یارانو ته د " آیته بله " کیسه کوله چې هلته دمحسني دفتر و او دی دشناخت پاس دپاره ورغلی و . انور ترې پوښتنه وکړه چې دا " آیته بله " دکوم ځای نوم دی که دمحسني لقب ، آیت الله ؟ هزاره په خندا وویل چې زه هم په اول کې تیر وتلی وم او په زړه کې مې ویل چې دادومره موټرې ټولې محسني صیب ته روانې دي . په پوښتنو ، په اټکلونو معلومه شوه چې هغه بس سرویس چې حیات آباد ته ځي ، کلینر یې غږ کوي ، " شابئ شابئ ، آیته بل له " مانا ژر شئ ، ژر شئ، حیات آباد ته . ځینې دغه کیسې وندورې وې . کله به خبره دمجاهدینو په میرانې وه . دوی به د مجاهدینو دبرې او ساتو کیسې

داسې کولې ، لکه چې ټول جنګ دسپورت مسابقه وي . هرې خوابه چې توره وکړه دوی به ورته چکچکې کولې . یوه ګریزي پنجشیري عسکر ویل ، " مادر بشینه ، ایته بچه بیاره ، قیربان .... مادرش شوم ، قت ایته بچه زاییدنش ." پنجشیري په ستړه کنډو کې دخپل غونډ کیسه کوله چې دوو ځدرانو ځلمیانو ته تسلیم شوی و . ویل یې موږ به باړ چلاوه خوپاس دغرو دیوه نامعلوم ځای نه به یو یو کاری ډز وشو او یو به یې راکې وویشت. منصبدار به په موږ چیغې وهلې ، " پدزنالت ، هدفه تشریح کو " خوچې پاس مو غره ته کتل ددښمن درکښه لګیده . په اټکلي ډول به مو دهاوان ګولی ورشتی کړې او دغره نه به مو دوړې وایستلې . خو چې موږ به سوکه شوو ، دغره دبلې ډډې نه به دکاروان په سر موټر ډزې وشوې او بل به یې راکې ستړ کړ . دتیریدو لار یې راباندې بنده کړې وه خو دښمن چاپه سترګونه لیده . یو شواروز په دې اوتر حال کې تیر شو ، په آخر کې قوماندان سپین بیرغ اوچت کړ . شیبه پس ینو زلمی دغره دیوې ترې نه کوز را وښویید . پنجشیري ویل ، " امیته درخت خرما واری قیل ، بروتاش چنګ ، ریش چپه تراش ، از چشماش خون مي بارید." قوماندان په "اوغاني " ورته څه وویل او خپله تومانچه یې دتسلیمی په علامه ور وړاندې کړه، خو ځدرانې په خندا سروښوراوه ، څه یې ورته وویل . قوماندان په کاروان غږوکړ چې ټولې وسلې په زمکه کښېږدئ . بیا یې نو موږ دستې کنډو په دره کې همداسې پلی روان کړو . پاس دغره په ډډه یو بل ځدرانې لاس په ماشه زموږ سره غبرګ روان و . ډیر وروسته بل سبا ، په موږ کې چا غږ کړ . چې اې بیغیرتو ، همدغو دووتنو ځدرانو زموږ سره مقابله کوله . کله به یې دیوې او کله به دبلې څوکې نه په موږ ډزې کولې چې موږ فکر وکړو چې ډیر دي .

دډبګری دسرای بام کوم خاص یابه زړه پورې ځای نه و ، لکه صوفیانو چې د اهل قبور او اهل صدور توپیر کاوه ، پیښور هم دوې بغری و . په بنګلو ، دفترونو ، موټرونو ، او دشنو سرو په پیښور کې پخپله ځایی خلک او سیدل . جهادي تنظیمونو هم دعربو او امریکا دپیسو په برکت داصلي پیښوریانو سیالان وو، بلکه ځینو خو دځایی خلکو نه هم پښې برې اړولې ، آرګاه بارګاه ، پجیروګانو ، دکمپلو دلیو او دخرما موټر بست کجاوو ، یې په ځایی خلکو کې دانګریز د وختونو دکمتری او تسلیمی احساس راپاراوه . حتی دډبګری په

لاندې دوکانونو کې هم اصلي پېښوریان ، اهل صدور و . خو بیا د بامونو په سر، په سوړو سمبوړو کې ، په تورو تمبوانو ، په شاړو پټو ، پـه کنـډوالو او تشـو تـورو چاردیوالیو کې ، دمهاجرو ، دخړه کیو داهل قبـور ، ځالـه وه چـې دځنـځو او چینجو په شان پرله اوښتل او غونځیدل .

دډبګرۍ په بام باندې په دې ورځ انور هسـې بـې علاقـې دنـورو سـره او دنورو شیانو په باب خبرې کولې ، اصلي زړه یې بل ځای بند و . هـرې خواتـه یې دځان او ګلاجان په نامه عریضې استولې وې او حتی چې د ویزې په لاترې کې یې هم فورمې ډکې کړې وې . پوست باکس یې هـم اخیسـتی و چـې کـه دبخت باز راغی په غلطې ونې باندې کښیننې . انور او ګلاجان دواړه ښکلي او مزي زنګي وو ، دکندز پریمانۍ یې هډونه لوی کړي او شپرمسته وو . البته انـور چې دپلار پلاره لوستی او مـیزرا پـاتې شـوی و سـپین چکـی او ګلاجـان چـې دبزګرې کورنۍ ، بلکه پخپله هم دپلار سره پاسره کار و ، غنم رنـګی و اویـو څه دانور نه لوړ و . خو دواړو هماغه وحشی پښتنې ښکلا لرله چې سترګو یې خوړل کول . ددوی تر مینځ بل توپیر دا و چې ګلا جان کم خبری ، دروند ، او انـور کړتن او تل په خوځیداو . هغه به تل په ګلاجان پورې ویل چې داسـې سسـت یې ، لکه ځنځه .ګلاجان به چې دانور نور تپ وتلاش لیده نو ویل به یې ، بیـا درکې څه تور غاړې (چینجي) راغونځیدلې دي ؟

یوه ورځ دهرې ورځې په شان چې انور دپوست باکس زیارت نه نیمه خـوا د ډبګرۍ بام ته راستون شو او خارج ته دخپل سفر خیال پولاویې ګلاجـان تـه بیا ناوه ، چې هلته څه ښایسته شین سـترګې ، څه پریمـانې او څه ډالـرې دي . ګلاجان ورته په موسکا وویل ، " مور چې دپریمانۍ پسې وو نـو کنـدوز مـو ولـې پرېښود . تیر شه د خارج دسودا نه تیر شه . " انور په بیصبرۍ ورته وویل " نوولـې ترې راتلو ؟" ګلاجان چې لاهم موسک و ، وویل " اول خـو دعسـکرۍ ویـره وه چې بیا به مـو دکـاپرانـو دبـیرغ لانـدې خپـل وطنـداران وژل . بلـه دا چـې کارروایي بې بولې ، که هسې قمار ، که دځوانۍ نیشه ، بس راغلو نـو . زمـا بـه پېښور ته سودا وه ، ماویلې په دې زیړو میوو ، نارنجو ، مالټو او نیمبوانو به یې یو څه وخت چرچې وکړو. دا شیان په کتغن کې نشته . مـاویل دقـاق خربـوزې او کونځلو دتیلو نه به لږ رخصت واخلو . همدا خارج دی نو ، اوس مـو نـو انـور

جانه ، تورو اوبو ته مه فراروه . "انور په ګیله منو سترګو ورته وکتل او ویې ویل، "دخره سریې رانښکه ګلوته ، دې رغښتلو ... ته . زه دې دښاپیرو ملک تـه بیـایم او ته بس ددیوانو تورو ځاګانو ته زور وهې . "

یوه ورځ ناڅاپه انور دیوه پاکټ سره راغی ، دګلاجان دلاسه یې چاړه -چې پیاز یې پرې وړول - واخیسته او ایسته یې دبـام نـه کـوزه ګوزاره کـړه . دلاسـه نیولی یې کوټې ته ننه ایست او هلته یې دپاکټ خط ورته ورپاوه . " خدای دې خوار کړه ، لاتري دې راوتلې ده ، بس امریکا ته روان یې " دګلاجان رنګ زیـړ وتښتید " ته هم راسرۀ یې ؟" انور په مایوسۍوویل ، " نه زه چیرته دومره طـالع لرم !" ګلاجان ددلاسا په‌لهجه وویل " زه بې هغې هم دخارج دنګ لیواله نـه یم او نه وم او بې دتانه خو خداکه دپیښور نه بهر هم قدم واخلم . نـو داسـې بـه وکړو چې خدای وکړي . ته لاړ شه او زه به بیرته کندوز ته خپلې کړم . ابـا یـو وزری دی او د شو لو وخت راروان دی .

ډیره شیبه دواړه غلی وو . ګلاجان دکندوز دشولو او ختکو په چرت کـې و . شولې خو دده دپلار مشغولا وه خو دختکو کرل دګلاجان کار و . درسـت کـال یې دنورو بزګرانو دښو ختکو تخمونه ټولول هرقسم زړې یې په بیـل کـدو کـې ساتل ، په هر یو یې دهغې کیفیت لیکه . تور آسقلانې ، ژیـړ اسـقلانې ، قنـدک ، اله پوچاق ، اوږدوړې آبې ، ارکانی ، برګ نی .. ټولو بـه ورپـورې خنـدل چـې هلک خپله میرزایې ایله په ختکی ازمیږې ، مګر کله به چې ختکی ورسیدل نـو ده به دنورو بزګرانو سره دمسابقې مجلس جوړکـړ . هـرچابـه دخپـل پـالیز نـه دخوښنی ختکی راووړ ، په لاره (لور) به یې ترازې ترازې کړ . او دکلی مشـرانو به هر یو ځکه او قضاوت به یې پرې کاوه . ګلاجان تراوسه اول لمبر نه و راغلـی خو خپل دویم مقام یې هر کال ساته . دکلي مشرانو به دقضاوت په وخـت کـې ویل ، " ګلاجانه ، تاهم ښه خواري کړې ده ، ختکي دې خواړه دي . کابلیـان به دې تیر ایستی وو خو دکتغنی نه نه تیریږي ، کابلیان خو بس په ختکـی کـې یوازې خوږ والي ته ګوري او وایي شیرین است . ځکه نو کابلی تل زیړ ختکـی اخلي ، هغه چې نور نو لکاړ شوي وي ، بس ګوړوبی ترې جوړوي . که ختکـی پیکه وخوت شکره پـرې دوړوي . پـه دې نـه پوهیـږي چـې ختکـی ډیـر نـور صیپتونه هم لري . باید بې حده خوږ نه وي ، خرسنده او تازه وي او داسې وي

چې تالاچاره ورښکاره کړې نه وي چې دی څو ځایه ترک وچوي، او بلځن نه وي او چې ته یې خولې ته واچوې . داسې وچ وي ، لکه دقند ټوټې ، هماغلته په مدار مدار ویلې شي . بل دختکي عطر دی ، یو نری ، دپرخې غوندې تازه عطر او وږمه چې داصیل ګلاب په شان لګیږي . ستا ختکی خوږ والی لري،خرسنده دی ، خو عطر نه لري ." دکلي ټوکمار به ویل ، " خیر دې ګلاجانه بل کال دنیال سینګی هندونه یو څه دلونګو عطر راوړه اوپرې ویې څخوه ، ګوندې اول لمبر شي ." دګلاجان دختکو سره دومره مینه وه چې دخپلو زبده ختکو تخمونه یې په یوه کدو کې دځانه سره ان پیښور ته راوړي وو . انور به ور پورې خندل خو ګلاجان به ویل ، په پیښور کې به دچا زمکه اجاره کړو اوداسې ختکی به پکې وکرم چې پیښوریان ورته اریان شي ، په همدې به ګوزاره کوو .

دګلاجان بل شوق دآسونو و . دوزلوبې خوبونه یې لیدل چې دی ورغومی په یوازې سر دحلال دایرې ته رسوي او نور چاپ اندازان ورته دآرمان غاښونه چیچي . مازیګر چې دپادې نه غواوې رابیلې کړې دهلکانو سره به یې دخره په سپرلۍ بزکشي کوله . بس ټول به په شاتورو خرونو سپاره و او یوه لویه دلوخو رسۍ چې دوی ورته کبړ ویل ، دهغې یوه ټوټه به یې په زمکه واچوله اویا به کوم هلک خپله خولۍ په زمکه ګوزار کړه او دهغې په وچتولو به اندو خر جوړو . انور هم کله ناکله دا لوبه کوله خو ګلاجان استادو او ګله به لاپه خره باندې ودرید . ده ته دخره هر ډول خینجکې معلومې وې او ځان به یې ورسره کړاوه چې توله خرابه نشي . نورو به پیغورونه ورکول او ویل به یې چې ستا پښې د کولمو په شان نرۍ او اوږدې دي او دخره نه یې چاپیره کړۍ کولی شې . خو داسې نه وه ، ګلاجان پوهیده چې د خره خیټه لویه ده او دلکۍ خواته چاربند یې نرۍ دی ، نو به یې ځان شاته وښویاوه ، او بیا به یې پښې ترې راتاو او یوه په بلې کې کنجک کړې . خره به چې هر څه ټوپونه وهل او دکتغنیانو په ژبه بغل به یې خالي کاوه ، ګلاجان بیغمه سپور و . ده نورو ته ویل چې چل یې په تسمه کې دی ، سړی باید دخره په ماغزواو نیت پوه وي چې دکوم پلو ټوپ وار یې دی . هلکانو به ورپورې ملنډې وهلې چې دکونډ زوی اوس دخره نه هم ماغزه غواړي اوپه خره دلمانځه نیت کوي . ګلاجان په

غويي او سخوندر هم هيله نه کوله او دکلي ټوکمار خو ورپسې جـوړه کـړې وه چې ښه دی چې چرګ دوه پښې لـري او کنـه ګلاجـان بـه درسـته ورځ سـپور ګرځيده . دنورو هلکانو په شان دګلاجـان هـم نيـم زړه آس تـه نـه و ، دهغـې خوبونه يې ليدل مګرده آس نه درلود، بلکه په کلی کې هيچا آس نـه درلـود ، غير دميرزا ستار نه چې هغه يوه بګۍ اويو دکتغن په اصطلاح غـورت ، آس يـې درلودل . غورت دوی هغه خوارنجوکی آس ته ويل چې پـه هـر قـدم بـه يـې دکولمو نه دغورت غږ و چت شو . دا آس هم يـوه ورځ دبـګۍ لانـدې دسـړک دپاسه ولويد او دټپوسانو مال شو . دګلاجـان پـلار دزوی پـه شـوق خـبرو جـو دومره پيسې يې نه لرلې چې اصيل آس واخلي او دوربشې وس يې هم په ځان کې نه ليده . په کور کې بس يو يابو و چې دآس پـه ډلـه کـې نـه راتـه د يـوه غوايه او خره سره دتيلو ايستلو په جواز کې تړلی و او درسته ورځ يـې دماشـين آرټ تاواوه . پلارې محمداجان هغه دخپل خره سره اليش کـړی و . ګلاجـان شاتوری پرې سپريده او هر مازيګر يې دغويانو دسمبالولو نه پس په سـيند کـې مينځه . ايله ددويم کال په منی کې ديابو دچاربند په هډوکو کې يـوځه غـوښه پيدا شوې وه او ګلاجان ورسـره مـن مـن غـوښې اخيسـتې . وربشـې يـې هـم ورکولې. دزين او قيضې پيسې نه وې ، نو دخره کتـه يـې ورباندې ټينګولـه او دبونې نه يې افسار ورله جوړ کړی و . په دريم کال يـې شـايو څه ښويـه شـوه او ګلاجان په للمه کې دپسرلی دوزلوبو په ميلو کې لر او بـر ځغـلاوه . پـه همـدې وزلوبه کې وچې ګلاجان خپل اول نوم وګاټه . کيسـه داسـې وه چـې دکنـدوز مشهور چاپ انداز ، توخته پهلوان ، چـې وزه يـې ميـدان تـه نـژدې کـړې وه، ناڅاپه له آس نه کوز پريووت . دانو يو نامی آس و او خلکو به ذات ګرګ بالـه . ويل يې چې په کوم ځنګله کې يو ځناور چې دوی کرګدن باله په يوې اسـپې ختلی و او يو خاص قسم نادره آس ترې راپيدا شو چې دکارنامو افسانې يې په کتغن او بدخشان ان ترمزاره خپرې وې . ددې آس يو خـاصيت داو چـې غـير دخپل خاونده يې بل سړی په شـانه پريـښود . خلکـو بـه ورپـورې ويلـې چـې پلانکی داسې دی ، لکه دتوخته بای آس ، نه څوک پرې سپريدلی شي او نه په چا سپريدلی شي . دا ځکه چې ډيرو شوقيانو به خپلې اسپې (مادياني) دنسـل ګيری په نيت دتوخته بای آس تـه راوسـتی خـو ده بـه د لغتـو او کـپ اچولـو

لاندې په ګونډو کړې . اونوربه هیڅ نه و . نوکله چې پهلوان توخته په هماغه جمعه دبزکشي په وخت کې د ذات ګرګ نه راغوځار شو ، د خلکو غریو وخوت چې دا ناممکنه پیښه چې توخته دې له خپله آسه را پریوزي ، څنګه پیښه شوه . اوزبک خو دچا خبره دآس په شا پیدا شوی او توخته خو خلکو ویلې دموره دآس دشاپورې سریښ و .بله بده په کې لا دا چې آس څنګه یاغی شو او ولې دپخوا په شان رانغی او توخته ته یې زنګون ونه واهه . هیچا داخبره نه منلی شوه او چاچې دتوخته غوځاریدل په سترګو ولیدل هغوی سره دا پوښتنه وه چې ولې؟داڅنګه کېدای شي ؟ اوزبک او دآس نه غوځاریدل ؟

دبزکشي میدان دبنګي دسیند لر سرته خاورینه غونډۍ وه چې خلکو به دوره بلله . توخته په ځای پاتې او آس لا په دوړو کې ورک و. دهمدې دوړو نه څوک راووت ،په اوږه یې دذات ګرګ زین و . ایله معلومه شوه چې په اصل کې زین د آس نه پریوتی دی . چې دوړې یوڅه کښیناستې ، هلته لرې ذات ګرګ هرې خواته غورځی کاوه او څوځلی چې څونورو پهلوانانو ورپسې وځغستل ، نیوی یې ور نه کړ . او حتی دتوخته زوی چې ورنژدې شوی و هغه ته یې هم لغته ورکړې وه . خلکو دتوخته زوی منع کړ او ورته ویې ویل لیونیه ، ذات ګرګ خو به دې پلار درته ویلی وي چې غیر له ده نه بل هیچا یې شانه ده لیدلې . آس څو شیبې غرګي کول ، ششنیده ، غاړه یې دې خوا ها خوا کړوله بیایې لکی ډانګ کړه او مخ په غره یې را پریښوې .

دلته و چې ګلاجان یو لیونی کار وکړ . په یابو سپور یې ورپسې تراټ کړ . خلکو ورپسې کتل او خندل یې چې اوس به یابو ښه ذات ګرګ ونیسي! دتوخته بای له خولې چې وینې بهیدلې وې اوس وچې شوې وې ، په خپل زین یې ډډه لګولې وه .چاچینه ورنه وښکله او بل یې موزې وایستلې ، دغړه کې سره یو هلک ولاړ و ، په یوه نکلي ګیلاس کې یې دخیرنو واورو نه ډک یو ګیلاس اوبه ورته نیولې وې ، خو توخته کله بیسده کله په هوښ پروت و چې په هوښ به شو نو یوه کمزوري موسکا به یې خلکوته وکړه اوسربه یې وښوراوه . خلکو به هم سرونه ښورول چې دادچا جادو کوډې وې چې ددوی قهرمان یې داسې زبون کړ . چې دتوخته درکه یو څه غلې شوه بزکشي بیرته شروع شوه . دخلکو پام په بله شو . دقمچینو شړقهار و چې یو بل یې سره وهل ، وینې وې چې په

مخونو رواني وې . دمحب الله خان دجومات خطیب یـوه ورځ پـه وعـظ کـې دکوم پیغمبر دقوم نوم یاد کړی و چې دومره ګناه یې کړې وه چې خدای امـر وکړ چې ددوی دنجات یکي یوه لار داده چې یو بل سره ووژني . خطیب ویل چې دخان آباد په خلکو همداسې حکم نازل شوی چې هره جمعه به ددې په ځای چې جومات ته راشي ، پاس د غونډۍ په سر خپلې ګناوې یو دبل په وینو پریولې .

ناڅاپه خلکو ولیدل چې له ورایه یو زلمی دتوخته په آس همداسې شاتوری سپور دی او تر شاپې یو یابو قنجوغه کړی دی . ګلاجان آس راووست او توخته ته یې ودراوه . خلکو ده ته کتل ، بیا یې ذات ګرګ ته چې مشهوره وه چې بچک مې نه دی چې شاتوری څه چې زین کـړی دې لا ورباندې څوک پښه واړوي ـ کتل چې آرامه او تابع روان دی . له هغې ورځې وروسته نـو ګلاجـان په نژدې لرې توابو کې د پهلوانچه ، مانـا کمکـی پـهلوان پـه نامـه یـادیده . کالونه کالونه خلک دتوخته دآس د یاغي کیدو دمعمـا دحـل پـه فکـر کـې و و. ګلاجان هم ، لکه همیش چوپه خوله .

دپیښور په ډبګرۍ کې به هم چې کله دجلا وطنۍ اندیښنو پسې واخیست ، یا به انور کومه ناکاره خبر ورته وکړه نو ګلاجان به سر دکټ بازو ته تکیـه کـړ ، سترګې به یې پټې کړې او ایسته به دوطن دشولو په پټو کې اویا دآس ددوړو په مینځ کې ورک شو . او د " کاکې والې ، جـامې والـئ....." یکنواختـه غـږ بـه داسې پرې لګیده ، لکه چې دبنګي سیند دبند لانـدې آبشـار تـه ناسـت وي او دهغې هر غږ دده د تصور دځغل سره غبرګې سندرې وایي .

دویم څپرکی

داڅو ورځې کېدې چې انور ترور او وارخطا و، لکه چې یې هم زړه کـښده او هم ساړه ، کله به یې دګلاجان دفوټوګانو پوښتنه کولـه او کلـه بـه یـې شـک ښکاره کړ چې که دی خپل نوم واړوي هم ، دګلاجان عکـس چـې پـه امریکـا کې دمهاجرو ددفتر په کتاب کې قید دی کله دده د جولې او قیافې سره سـمی کوي . دده سپین صفا مخ و دهغه ګرمو سـیځلی سـکان .ګلاجـان بـه دلاسـا کاوه چې " موږ ته شین سترګې ټول یو ترا ښکاري ، نو موږ به هـم دوی تـه یـو

رنګی ښکارو ، ته ورځه خپل کار کوه . او که زما منې راځه دخارج دتګ دسودا نه تېر شه او دکوم تنظیم په دفتر کې ځان ته کـوم کـار وګوره ، انګریـزي دې هم زده ده او د خارجیانو هم په دفترونو کې وار نه دی . دکوم مشـر ترجمـان شه ." انور په ما یوسی وویل ، " ته څه وایي ، ګوندې مابه هر ور ، څو څوځلـې نه وي ټکولی ؟ نه رانه پیر پاتې شو نه حضرت ، نه ملا ، نه اخواني . دابه ومنـې چې یوه دفتر ته لاړم ، هلته دمشر ناظر ، کلاشنیکوف په غاړه ، د یوه منشـي پـه سر ولاړو او منشي ته یـې دتعویذاتـو دلیکلـو هدایـت ورکـاوه .ویـل یـې دهـر کلاشنیکوف سره دتېغ بندی یو تعویذ هم په کار دی . بس چې هر دفتر ته ځې نور څه نشته ،دمولویانو غومبر او امرونه ، هلکه کـوزه راوړه چـې اودس وکـړم، هلکو عرب راغلی دی چې هغه بل تنظیـم تـه درنـه لاړنشـي ،هلـئ فرانسـوي عکاس راغلی ، دتلو بندو بست یې وکړئ ، دنابلده سړي سنه څوک نه پوښتـي " ګلاجان وویل ، " یوځلې به دې دجمعیت دفتر ته سرورښکاره کـړی و ، هغـوی خو زموږ دخواوو دي . ؟" انور وویل ، " اول خو داستاد دفتر ته لاړم ، خو چـې پوښتنه مې کوله په هغې کې هم ټول یادمشر خپلوان او یا یې کلیوال دتالقـانو نه کوز سړی لا مـاپکـې ونـه لیـد، کنـدوز خـوځه کـوې .وروره ټول تنظیمونـه همداسې دي . مشر یې ځانتـه امـیر وایـي او زوی یـې بیـا امـیر زاده او دمشـر مرستیال دی ، که زوی یې دکار نه وي نو بیا وریرونه او که هغه نـه وي نـو بیـا نور یاران په دفتر قبضه لري . زما خو نور نمت نه و ، بس غوښتل مې چې که په کومه جوپه کې مې امریکا ته ولیږي ، خوځه سهمیې چې راځي هغه هـم ټولـې په همدغو خپلو خلکـو ویشـي . " ګلاجـان وویـل ،" دکنـدوز خوبـه هـم څوک قوماندان او معتبر سړی ور سره وي !" خو انور سـروښوراوه ، " نشـته او کـه وي هم ماونه پیژندل او که ما پیژندلای هم وای ، دوی مې نه پیژني ."

دمیاشتو دانې به یوه په بلې پسې رغښتلې او ورسره دملـګرو تـر مینـځ ، زړه بداوی نه ، سوړوالی هم نه ، یو قسم یو اړخیزه خاموشـي راغلـه . ګلاجـان بـه دانور سره غږیده ، دورځې حالات به یې ورته ویل چې څوک یې لیـدلی او څه شی یې خرڅ کړي دي . ده به تل دریږې عایدات انور ته ورکـول ،ځکـه چـې هغه په حساب او دټک وپوک په انتظام کې ښه و . مګر انور به غلی و او ګلاجـان نه پوهیده چې انور دده نه شرمیږي او که کومه پېښه شوې چې انور یـې ګوښه

ګیرۍ ته اړایستی دی .ګلاجان کندوز ته دستنېدو تابیه نیوله او بس دې ته منتظر و چې انور یو ځلې امریکا ته روان شي . ځکه دانور دپوښاک ، څښاک لګښت همدې ریړې پوره کاوه او بې له ده ریړه نه چلېده . دګلاجان دغه دملګرتوب احساس انور لاهم ځوراوه او ځان ورته دده ځیره خور ښکاره کېده.

په همدې کې اوړی راغی او دشولو وخت ته دګلاجان درسېدو تمه لنډه شوه.دپېښور بېدرکه ګرمی دواړه په عذاب کړي وو. یوه شپه چې له بام نه دتناره تپ خوت او ورسره میاشو هم وربانديې غوټې کولې ، دوی په کټونو پراته وو ،ناڅاپه انور په خبرو راغی ، " کوریې وران کړې ، که کندوز کې وای اوس به مې خویندو راته پشه خانه درولې وه ، یابه مې ایسته سیند ته وردانګلې وای او خیشت څادر به مې په ځان غوړولی و . هلته خو دنیمې شپې نه پس هوا سړیده . دلته تیار دوزخ دی .ټوله ګناه زما ده ، ته مې هم دځان سره لولپه کړې .ماداسې غوټه کړې وه چې اوس به لادوخته امریکا کې وو . په تامې هم خراپه کړه ، زه هم نشم تلی ." ګلاجان هیڅ ونه ویل ، انور هم غلی شو او تر نژدې سهاره په خپلو کټونو کې سره اوښتل . ګلاجان دځانه سره ویل چې اوس کار دکاره تېر دی .که بېرته لاړشی نو پلار به وایي ، پېښور کې دې څه ګټه مته وکړه او که لالی مې مساپر دی ... وړي ... راوړي ؟ دځان سره یې دعاوې کولې چې انور دده په ځای په همدې ویزې لاړشي نو دی به ریړه تر هغې چلوي چې یو څو روپۍ پیدا کړي او دیو څه سودو سوغات سره کلی ته ستون شي .

دبرسات دبارانونو سره دډبګرۍ دبام خواله او خوبونه ختم شول .اوبه له درشایي کوټې ته اوښتې او هر څه ختن او نم بویه وو . مګر ریړه لا چلېده او د اوجاغ په سردیګی لا هم هر ماښام خوټېده .

یوه ورځ ، بلکه یوه شپه داسې یوه پېښه وشوه چې انور بیصبرۍ ته ملا وتړله، بلکه پرې وتړلی شوه . قضیه داسې وه چې یوه ورځ چې انور دآی . سي. آر . سي د انګلیسي کورس نه راوووت یو سړی چې ده ویل له سترګو یې اور وربده ، دده مخې ته راشین شو . جګ دنګ سړی و او رنګ کړې ږیره یې تر نامه رسېده . سړی ور نه پوښتنه وکړه چې هلکه څنګه دکافرانو په جوس کې ولاړ یې ؟ انور خپل کتابونه وروښودل خوهغه کتابونو ته وهم نه کتل او دده

داصلي او اوسنی ځای ځایګی پوښتنه یې ورنه وکړه .انور چې عسکری نه دتښتېدلو خبره ورته وکړه هغه په مرموزه موسکا وویل ، " سم ووایه چې دمجاهدینو نه تښتېدلی یم . تا غوندې خلقیان نور هم ستاسره په ډېګری کې اوسي ." انور ډېر قسمونه وکړل خو هغه ترې روان شو اوپه همدې حال کې یې وویل ، " خبربه دې واخلم ." چې انور کورته راغی نو داکیسه یې دبام په سر نورو وطندارانو ته تېره کړه . یوه سړی په انور غږ کړ ، " خان آبادیه ، ددې سړی نه به لرې ګرځې ، دا دحزبیانو کله خور جلاد دی ، بس چې حزب سړی وروښیي ، نو دی ورځي ، وژني یې . داوارستا لمبر دی ."

انور په ظاهره خو داخبر داری بابیزه واخیست ، خو درسته شپه یې په ویښه تېره کړه . دځانه سره یې وپتییله چې ګلاجان ته نور انتظار نشي ایستلی ، .. سهار دوخته په ډار ډار قونسلګری ته ورغی او کښ په دروازه ورننووت ، دویزې فورمه یې چې په خپل نامه ډکه کړې وه ، ورکړه . چې بېرته زاووت نو اول یې هرې خواته وکتل او بیا یې نوراخپلې کړې .

په دې کې یوه میاشت تېره شوه او انور هره شپه له ویرې ناوخته کورته راته زیاتره وخت یې په کورس کې دکتابونو دلوستلو په بهانې تېراوه . چې به کور ته راغی نو هره شپه دکله خوو په انتظار بوږنېده . یوه میاشت پس قونسل وروغوښت . انور بېرته دراتګ سره ګلاجان ته غاړه ورکړه ، او بیایې په آب و تاب کیسه وکړه چې " نوی نوزی دفتر و او یوې ښکلې سکرټرې راته ګوډ مارنینګ وویل .څه ډېره شېبه پس پخپله قونسل راوووت او لاس نیولی یې دفتر ته بوتلم . فورمې یې امضا کړې . زما نو زړه درزېده چې پوه نشي . بیا نو لاړ د الماری نه یې یوه دوسیه راوایستله او بېرته کښېناست . فورمې یې ترې واخیستلې او ډېرې یې لرو بر کړې . کله یې ماته کتل او کله یې فورموته .پوه شوم چې کار وران شوی دی .قونسل چې به فورمې ته کتل نو وچویلی به یې تریو کړ او چې ماته یې کتل نو موسک به شو . زه سربداله وم ، دقیامت دورځې په شان ، کله ویره کله هیله . بیا یې نو دوسیه وتړله او ماته یې دناستې ست وکړ. دآی . سي. آر . سي . دکورسونو پوښتنه یې رانه وکړه او دکندوز په باب یې رانه وپوښتل . زما انګریزي یې ، لکه چې آزمیله . بیایي نو راته کړه ، ؟ګلاجان اوته یوځای اوسیږئ ؟" ماوار دواره وویل " زه پخپله ګلاجان یم " خو

دی راته هماغسې موسک و . بیا نو جدي شو . " دا فورمه ښکاره ده چې ستانه ده ، لاتري دګلاجان ختلې اوته خدازده څه نومیږې . سم نوم دې راوښیه !" زیاتی نو زما وانی هم خطا وې نو رښتیا مې وویل " زما نوم محمد انور دی ." هغه راته وویل ،" نو دا فورمه دې یا غلاکړې ده اویا دې په پیسو اخیستې او که کو مه بله خبره ده ، حال وایه ." نو ما دځانه سره وویل، بې هغې هم برباد شوم چې اوس مې دپاکستان پولیسوته چې ددفتر نه بهر برچه پک ولاړوُ ورنه کړي چې بیا هماغلته په جیل کې ورستېږم . نومې اقرار وکړ چې نوم مې محمد انور دی ، ګلاجان مې دماشومتوب ملګری دی او اوس هم سره یو ځای اوسو . هغه بې له مانه خارج ته نه ځي. نو فورمه یې ماته راکړه . اوس نو دخدای دپاره ماپاکستانی پولیسو ته په ګیر کې ورنه کړې . خبره وه ،وشوه ، بس نه زه ځم امریکا ته نه ګلاجان ." قونسل ډېره شیبه په چرت کې ډوب وپه همدې کې . تلفون ورته راغی او چې هغه مصروف شو نو زه پاڅېدم او دوتلو تابیه مې نیوله خو هغه په لاس راته دبیا ناستې اشاره وکړه . دتلفون نه پس نو قونسل وډرېد ، خپل ، ګوړاکو ، پایپ او د تماکو کڅوړه یې دیوه بشقاب نه را وچت کړل او خرا مانه دلوی میز نه زما لورې ته راغی . په ناز و نخرو یې اول دپایپ سرخانه په یوه مخصوص چاقو وتوړله تماکو یې پکې واچول ، دچاقو سره یوه بله بلا هم وه چې سر یې پلن و ، په هغې یې تماکو کوز کښېکاږل او بیایې دجیب نه یو لایټر راوایست او پایپ یې ولګاوه . ماته یې نه کتل ، ددفتر کړکۍ ته ځیر و او پایپ ته یې کشونه ورکول . وېرېدم چې ددې کړکۍ نه به بهر دپاکستاني پولیسو سره اشارې کوي چې راشئ او ویې نیسئ . خو دپایپ لوګۍ تاو راتاوېدل او دپولیسو درک نه و . یره زه وایم لس دولس دقیقې خوبه همدا حال و . وروسته نو په چټکۍ سره راغې او پخپلې چوکۍ کښېناست . اوله پوښتنه یې دپاسپورټ وه . ماویل چې موږ دواړه پاسپورټونه لرو. دمیزپه سر دزنګ تنۍ یې کښېکاږله او چې سکرټره راغله هغې ته یې په شفر کې یو څه وویل . بې هغې هم امریکایان زموږ سره سمې خبرې کوي چې موږ په پوه شو او پخپلو کې بل وړ ژبه کوي . سکر ټره ووتله او دیو ګورت فورمو سره بېرته راغله .قونسل له دفتره وووت . زه او سکرټره سره کښېناستو او هغې رانه پوښتنې کولې اوپه فورمه کې یې داخلولې . پاسپورټونه یې رانه واخیستل لر او

برې کړل ، پوه شوه چې جعلي او مېداين ډبګرې دي . مايې ستركې ځارلې ، خو دتعجب كومه علامه مې په كې ونه ليده . تقريباً نيم ساعت د فورمو په ډكولو تېر شول . چې قونسل راغئ نو هغه يې لاسليک کړې او په هرې يوې باندې يې دقونسلګرې مهر ولګاوه ، ماسره فوټوګانې تيارې وې په دوو فورمو يې زموږ عكسونه ولګول او هغه يې هم مهر کړل . بيا نو قونسل پاڅېد او په جديت يې راته وويل ، " واخله ، داستا ويزه او دادې دملګري . معمولاً موږ چې پخپله سړي نه وي موجود بل چاته دهغه ويزه نه وركوو ، خو تاسو دومره سره نژدې يئ چې نژدې دهغه په ځای ته تللئ وې ، نو دا فورمه ستا او دادې د ملګرې . دصحي معايناتو فورمه به نانسي دركړي ، هغه په ډاكترانو ډكه كړئ ، همدا ستاسو پاسپورټ دی ، ستاسو خپل پاسپورټ ببرته درسره واخلئ . " بيايې په موسكا سكرټرې ته سترګه وټومبله " پرېږده چې دغه پاسپورټونه چېرته خرڅ كړي چې دلارې خرڅ يې پرې وشي . " بيا يې نو ماته لاس راكړ ، " امريكا ته په خير لاړشئ " چې رخصتېدم راپسې غږ يې كړ ، " ملګرې ته دې دخپل بخت ويزه وركړه ، تاته يې انكل سام دركوي . هيله ده چې پخپل نوي هيواد كې خپل نوم بدل نه كړې . " مياشتې مياشتې وروسته انور پوه شو چې انكل سام دامريكا بل نوم دی .

دريم څپرکی

مهاجر دمچنو غزې كاني دي ، چې انور او ګلاجان يې امريكا ته راوويشتل نو په نيويارک نه ، په كاليفورنيا نه ، بلكه ايسته دامريكا په جنوبي څنډه كې دغره ييز ايالت ، اريزونا په يوه كلي ، بلكه دكلي نه بهر دغره په ډډه ديوې كوډلې په درشايي پريوتل . دامريكا حكومت چې چاته دمهاجرت ويزه وركړي نو په امريكا كې دهغه ځای معلوم نه وي . په هر ايالت كې چې كومې خيريه موسسې اويا شخص دهغوې دخسمانې رمه وهله يا ددوی په ژبه سپانسر يې شو نو هماغه ځای ته يې استوي . انور وزمه مهاجر چې زياترو يې دكاليفورنيا دپريمانی اوريدلي وي په دې اوم فكر كې وي چې همدا به كاليفورنيا وي ، خوچې له الوتكې نه سترې ستومانه او جټ وهلي ښكته شي نو دهاليوود

فلمي ستوری ورته د ستري مشي سترګکونه وهي اونه يې دافغان مجاهد زنـــده باد شعارونه بدرګه کوي . چار چاپېره ، يا دکمبيری ډاګ وي اويا دجوارو پټي .

انور دغوی په يوه وره دوه ماشينه الوتکه کې ، چې درې تنه نورې سپرلۍ هم ورسره وې ، دشيکاګو نه داريزونا دپيچ سپرنګز (دشلتا لانو چينه) نه بهر پـه ميدان کې ښکته شوه . يو جګ قدی ، سپين روبی ، سړی چې پـه غـاړه يـې ديوه نري زيړ ځنځير نه داوسپنې لوی صليب ځړېده پـه درنـو قدمونـو ددوی خواته راغی . ځان يې معرفی کړ" فادر کريکوری!" انور لاس ورکړ او خپل نـوم يې واخيست . يوه وره ، زيړ سرې شين سترګې نجلۍ هم دپادري سره وه . هغه يې معرفی کړه "پالين " هغې دخپلې لمنې يوه پيځکه ونپوله او پـه احـترام يـې زنګنونه يوځه ټيټ کړل ، " How do you do sir " ګلاجان لـرې ، ګنـګس ولاړ و. پـادری هغـه تـه لاړ او خپـل ځان يـې ورمعرفـی کـړ ، هغـه زړه نـازړه لاس ورکړ نجلۍ چې ورته په احترام زنګنونه ټيټ کړل نو ګلاجـان ورتـه پـه چـوپـه خوله موسک شو او دهماغې غوندې ده هم زنګنونه وښورول. نجلۍ کټ کـټ په خندا شوه ددوی دنه او نو سره سره . پـادري ددوی ، ميـډ ايـن ډبـکري تيمی بکسونه په خپل لاس بهر موټر ته وچلـول . پـه هوايـي ميـدان کـې لـس پنځلس کسان وواوپه حيرانتيا يې دوی پسې کتل .

پادري انور ته دمخکينی سيټ اشـاره وکـړه ، نجلـۍ دګلاجـان سـره شـاته کښيناسته . دسړک دواړو غاړوته تر څوسترګو کـار کـاوه ډاګ او اغـزي وو . دلتـه هلته يو نيم لوی عکس هم دسړک دواړو غاړو ته په لرګينو ستنو سربښ شـوی و ، دموټرو ، دکوکاکولا، او يو ځای ديـوه وحشـی آس او ورسـره دسـګرټو دشـنې ډبلۍ اعلانونه وو . داعلانونو په عکسونو کې به خلکو دوی تـه خنـدل او چـې موټر ترې تېر هم شو ، ګلاجان شاته وکتل ، عکس لاهم همده تـه خنـدل .څه کم يو ساعت مزل وروسته مـوټر دغـرد پـه ډډه دلرګونـه دجـوړې شـوې يـوې کوډلې مخې ته ودرېدل . پادري بکسونه دننه وچلول . درې کوټې چې غـولي يې دزېړو لرګو وو . يوه بلې ته خلاصېدې . پادري په مينځوی کوټه کې بکسونه کېښودل . انور پوه شو چې دادناستې خونه وه . په سم مينځ کې يو ګردی مـيز و او په هغې باندې مني ، کيلې ، او نورقسم ميوې چې دوی نه پېژندلې په يـوه لوی شکاره کې دلۍ وې . پالينی درې قابونه ، دچړو پنجو سره چې پـه سـپينو

دسمالونو کې تاو وو دکوټې دڅنګ پخلنځی نه راوړل او په میزیې واوښل . لکه چې دې لا دوخته تابیه نیولې وه . دچا یو یو ترموز یې هم راوړ . بیایې نودرې پیالې ورسره کېښودې . پادري میلمنو ته دناستې ست وکړ ، خو خپله هماغسې ولاړ و . انور کښېناست خو ګلاجان ته حیا ورتله چې یو مشر سړی ولاړ وي او دې کښیني . پادري ، لکه چې پوه شو ، ورغی او په اوږه یې لاس کېښود چې کښیني . انور په عاجزۍ یاده کړه چې دده ملګري سم په انګریزۍ نه پوهیږي . پادري موسک شو . انور ته یې وویل چې زه اوس ځم ، تاسو ستړي او دجت سفر وهلي یئ ، لږ آرام وکړئ ، زما دتلفون نمبر ستاسو د خوب په خونه کې دتلفون لاندې پروت دی ، چې ستومانی مو ووتله نو ماته تلفون وکړئ . په همدې وخت کې چې پادری دانور سره غږېده ، پالین ګلاجان دلاسه نیولی په پخلنځی کرځاوه . دشودو او هګیو او چرګانو ډک فریج یې ورته خلاص کړی و او بې غمه یې په انګریزۍ تشریحات ورکول . دپادري ورته پام شو او انور غوښتل مداخله وکړي ، خوپادري یې په سینه لاس ونیو ، " پرېده چې څه کوي" . پالین دفریج په څنګ کې داش ور وښود . یوه تنۍ یې کښیکاږله دیوه نغری نه شنه شغله جګه شوه . هغه یې مړ کنږ او درې نورې یې په نوبت تاوکړې ، بیایې ټولې مړې کړې . ګلاجان په موسکا دنجلۍ معلمې تعقیبوله . تشناب یې وروښود او هلته یې دسړو او تاودو اوبو ګوټکونه وروښودل او نژدې یې دده لاس سوځولی و . جتنې دهرې کوټې دبجلۍ دسویچونو او تنیو عملې تجربې یې پرې وکړې او بیا یې لاس نیولی مینځوۍ کوټې ته راووست . پادري پالین ته مبارکې وویله چې ډېره ښه معلمه وه . دواړه رخصت شول او پالین ددروازې تروتلو پورې ګلاجان ته لاسونه ښورول .

دهغوی موټر لاپه کړلیچې کې نه و ورک شوی چې انور په کوټه کې راتن شروع کړ . ګلاجان ورته حیران حیران کتل ، خو انور داسې په مستۍ ځنې اچولې چې ګلاجان دنا ارې ورځې ورته لاسونه وپړکول . په همدې کې دانور سروځرخېد او هماغلته په لرګین غولی پریووت . ګلاجان هم ستړی و ، خو ملګری یې د خوب ترکوټې کش کوده ، ځادر یې وربانديې وغوړاوه او خپلې کوټې ته راغی . اډګوډ یې ستړې وو ، خو خوب نه ورته . تشناب ته لاړ ، حیران و چې څنګه استنجا وکړي ، نه کوزړۍ وه اونه بل څه ، نو یې اوبه ترمې

کړې ، په لاس یې وازمیلې او بیا یې ځان لوڅ کړ او دشاور لاندې ودرېد. صابون او قسم قسم بوتلونه په تاخچه قطار ایښی وو. ده په بوی یو صابون خوښ کړ او څو څو ځلې یې ځان دسر نه تر نوک پورې ومینځه . ویښتان لاهم دخیرې دلاسه څپلې وو . دځانه سره یې ویل چې دادکالونو خیرې چې دکندوز نه مې راوړې وې ، په دوه درو اوبو کله پستیږي . هماغلته یې اودس وکړ . دشاور دپردې نه بهر ، په یوې الماری کې لس شل سپینې تولیې ، یوپه بل ایښې وې . دخپل تیمی بکس له یې جالماز را وایست ، خو حیران و چې قبله به څنګه سیخه کړي ، نو بیا یې ګویا څلوروارې ، څلورو خواووته ، دمازیګر لمونځ وکړ ، یوه منه یې دمیز له سره واخیسته ، یوچک یې ترې وکړ او په تالی تالی دخوب خونې ته روان شو .

ګلاجان چې دخوبه پاڅېد ، دسمڅې دیارانو په شان په دې نه و خبر چې چېرته دی او څو ورځې ویده و . دهوارنګ هم داسې و چې پته نه لګېده چې خړ سهار دی که سکنی مانښام . خودبزګر دزوی نه په اسانه وخت نه خطاکیږي. کړکۍ یې پرانیستله ، بهر دنااشنا مرغانو دغږنه پوه شو چې سهار دی . ترموز لاد چای نه ډک و خو یخ و ،اودی نه پوهېده چې څنګه نورې چاپې جوړې کړې . د شودو بوتل یې راوایست ، خو اوس داڅنګه تودې شي . نغری یې څو ځلې بل او مړ کړ ، خو دیګی نه و ، بېرته لاړ او یو کیله یې سپینوله چې چاور وتکاوه . چې خلاص یې کړ نو هماغه پالین وه اویوه تند غومبورې چاغه ښځه چې شین دسمال یې په سرپورې تړلی و ، په درشاینې ولاړه وه . یوه لاستیوره توکری یې په لاس کې کړې وه . ګلاجان ورته په سر دننوتلو اشاره وکړه ښځې ځان معرفي کړ ، " I am susy " ګلاجان پالین ته اشاره وکړه " پاولی مادر ؟" هغې سر وښوراوه ، " aunt" ګلاجان پرې پوه نه شو . سوسی دننوتلو سره سم ، دسرنه دسمال خلاص کړ اوپه زغرده یې توکری پخلنځی ته یووړه . بیانولکه دایې چې خپل کور وې ، دسناري په تیارولو لګیاشوه . په پخلنځی کې یو میز او دوه چوکۍ هم ایښې وې . په میز یې یو سپین کالی چې دتوکری نه یې ایستې و ، وغواړاوه، دوه قابونه یې دکاچوغواو لاس پاک سره پرې واوښل . دالماری کړکۍ یې خلاصه کړه اویوه نوې کرایی یې ترې واخیسته ، په نغری یې کېښوده. ګلاجان کتل چې هلته دیګی او قسم قسم کاسې کپړې دي او په خپلې

نادانی یې وخندل . څلور هګۍ یې په غوړو کې سرې کولې . غوښتل یې چې دګلاجان نه پوښتنه وکړي چې څه قسم یې غواړي خو پوهېده چې جنجال پېښېږي نو هماغسې یو مخه یې پخې کړې . د فریج دیوه بوتل نه یې دمالټو شربت په دووګیلاسونو کې واچول . څلور ټوټې پرې کړې ډوډۍ یې په یوه بل ماشین کې کېښودې او چې سرې شوې پخپله یې بهر ټوپ کړ . ګلاجان په ځیر دښځې کارروایي څارله او ښځه هم پوهېده چې دی یې څاري . پالین دانور کوټې ته لاړه او شیبه پس یې لاس نیولی راووست . ددوی نه یې تېر کړ او نېغ یې تشناب ته بوته ، هلته ورسره بوخته وه ، لکه چې د هرشي تعلیم یې ورکاوه. ښځې دفریج نه دمرنا یو بوتل وایسته او ترڅنګ یې په یوه اوږدوړي قاب کې دسپین کړی ګنی په رنګ اوږده شیان کېښودل چې کوچ و . ګلاجان هغې ته هم ست وکړ خو هغې په موسکا، په خپلې خیټې لاس تېر کړ ، مانا ، مړه یم . نو ګلاجان ډوډۍ واخیسته او پخپلې برخې دوو هګیو یې پېښه وکړه . سوسي او پالین ورته په دلچسپۍ کتل . پالین دوې پارچې ډوډۍ په سپین سترګتوب دګلاجان دمخې نه وچتې کړې . په ډېرناز نخرو یې ، په یوې باندې په چارې کوچ اوپه بلې باندې مرباوغوړوله . یوه یې په بلې کېښوده ، ګلاجان ته یې ونیوله . ګلاجان په خوږه خندا ترې واخیسته او بیایې دهغې نه مړۍ بیله او په هګیو پورې کړه . سوسي چایخوښه په نغرې ایښې وه . دتشناب نه دانور شرپ شروپ راته او چې ډېر وروسته راووت نو لایې هم سر خیشت ځلېده . ګلاجان دسبتارۍ نه پس پاڅېده چې پالین دسالتې دشربتو ګیلاس ورته ونیسو . ګلاجان دهغې دپاره نیمایي وڅښه خو هغې سروښوراوه اوپه اشاره یې دوڅښه امر ورباندې وکړ . ګلاجان داسې وښوده چې ډاریږي نویې ټول په سر واړاوه او تش ګیلاس یې ښکور ونیو او ویې ویل " ښه مورجانې ، اوس دې یقین راغی ؟" پالین پرې پوه نه شوه خو درضایت خندا یې وکړه او دلاسه نیولی یې د ناستې خونې ته بوته . بیایې نو دانور سره هم همداکانې وکړې . چاڅوښې دخوټېدو شکیلې شروع کړل ، ګلاجان هم پاڅېد چې وګوري دا چای میرات مړی چېرته دی . سوسی تر موس په سرو اوبو کې کنګال کړ ، پاس دالمارۍ نه یې یو تورختین مرتبان راکوز کړ . دهغې له مینځه یې دوه وړې کڅوړې راوایستې، ګلاجان ته یې وښودلې . بس کاغذي کڅوړې وې خو کاغذ یې دتشناب دکاغذ

په شان نری و . هغه یې په ترموس کې واچولې ، ایشیدلی اوبه یې پرې تویې کړې او دترموز سر یې وتاړه . پنځه کوټې یې ګلاجان ته وښودې . دی پوه شو چې پنځه دقیقې انتظار وباسي چې چای دم شي .

چې انور سبناری ختم کړ . نو ګلاجان ددبګرۍ دوختونو دعادت سره سم پاڅېد چې لوښې پرېمنځي ، خو سوسی وار ړومبی کړ ، ټول لوښی یې کنګال کړل او بیایې دلوښې مینځلو په ماشین کې ودرول . دیوې ډبلۍ نه یې څه پوډر دماشین په یوې کڅوړې کې واچول او ور یې وتاړه . ماشین یې چالان کړ او د " ګوره چې په امریکا کې څه کارونه روان دي !" په علامه یې وموسل . پالین دې خوا ها خوا لره بره کېده او دانورسرۀ یې څه ویل . انور ګلاجان دځان سره دخوب کوټې ته بوته او هلته دواړو خپل خیرن کالي په یوه کڅوړه کې سره واچول او بهر یې راوړل . سوسی بیا کارروایي کوله خو پالین کڅوړه واخیسته ، ګلاجان ته یې اشاره وکړه او یوې بلې وړې دخرڅخانې په شان کوټې ته ننوتله . هلته یې جامې په یوه ماشین کې واچولې ، دوه کاچوغې پوډر یې دیوه ستل نه په کې واچاوه ، دتودو اوسړو اوبو تنۍ یې سره برابرې کړې او ماشین یې چالان کړ . دهغې څنګ ته بل ماشین تش پروت و . پالین دهغې وربېرته کړ . مینځ یې دغلبیل په شان سوری سوری و . په اشاره یې ګلاجان پوه کړ چې دا دکالیو وچولو ماشین دی .

سوسی او انور خوړه مرکه شروع کړې وه چې ګلاجان یې په تور بور خبرنه و ، نو دپالین سره بهر ووت یو وړوکی پټی یې په کوډلې پورې لګېده چې ګلاجان پوه شو ، یو وخت باغچه وه . دوه درې ډکې سارایي ګلان نیمه مړاوي ولاړوو . د ګلاجان لاسونو دزمکې او خاورې پسې خارښت کاوه . ګلانو ته ورغی ، څه وچ ډنډر یې په نوکانو غوڅ کړل ، په یوه لرګی یې دبوټی بیخونه راوړسپړل . پالین ، اشاره ورته وکړه او روانه شوه . لږ لرې یوه بله وړه دلرګو نه جوړه شوې کوډله وه بادو باران او دکالونو بې پرداختې کړه کړې وه. دجندرې په ځای یې په وره کې یو دوسپنې کنجک لګیدلی و . پالین ور پرانیست . اوپه درشایي ودرېده . ګلاجان دننه شو . دغنو جالې وې او له شاتنۍ کړکۍ نه یې یو خیل مرغان بهر والوتل . یوې خواته بیلونه دیوال ته تکیه وو او لړونه په میخونو ځړېدل . ګلاجان یو بیل راواخیست او په لاس کې یې

وازمییه، بل یې راواخیست . دایې بېرته کېښودل ، اول بیل یې بهر ته راوایست او نېغ باغچې ته لاړ . دپالین دلیوالو سترګو لاندې یې اول لاس ته لاړې ورتوکړې او بیا یې ټوله باغچه واړوله . پالین دکوم ځای نه داوبو ربړې نل راکشکوده اوګلانو ته یې اوبه ورکړې . په همدې وخت کې سوسی او انور راووتل ، سوسی پوه شیبه دګلاجان ننداره وکړه او بیا یې پالین دځانه سره موټرته وخېژوله او روان شول .

انور ، لکه بیزو چې نوي چاپېریال ته راشي دپخلنځی ټول سامانونه یویو له خپلو ځایونو وچت کړل ، وایې زمیل او بېرته یې کېښودل . دتشناب تولیې یې پټ په پټ وشمېرلې ، دکوټې کړکۍ یې پرانتې ، بېرته یې بندې کړې ، فرج یې خلاص کړ او هر خوراکی شی یې بوی کړ ، کوچ یې وځکل ، دوطنی کوچو تروسکن خوند یې نه و ، داسې لګېده ، لکه دکونځلو تیل چې پرند شی . پاس درف په سر په ارت خولوبوتلونو کې قسم قسم مسالې وې ، خوانور پکې یکی یوه ، د بوی نه وپېژندله چې تور مرچ و . چې ګوته یې په لاړو خیشته کړه او نور یې وځکل یو دسوندې ، بل دکور کمن او بل دزنګی خوند کاوه . دلوښومینځلو ماشین غلی شوی و . وریې پرانیست او دهغې تود براس یې په مخ ولګېد . وریې هماغسې آره تی پرېښود . ګلاجان ورته کتل او دده دتجربې نه یې زده کول . په آخر کې یې دومره وکړل چې دکالیو دماشین نه یې جامې وښکې او په هغه بل ماشین کې یې کېښودې ، دپالین دهدایت سره سم یې تنی رابښکله چې کالي وچ شي بیا یې پخلی ته مخه کړه . دفرج نه یې یو سلامت چرګ وښکه ، پرې یې مینځه ، اود وندی کولو په وخت کې یې پام شو چې یا چاره ډېره تېره ده اویا غوښه نرمه . انور ورته دکم ځای نه دپیازو کڅوړه وموندله . او هغه بوتل یې پیدا کړ چې کوکنګ ایل ، دپخلي غوړي ، ورباندې لیکل شوي وو . بیا یې نو پخلنځی ګلاجان ته پرېښود ، کوټی ته لاړ او دتلویزیون دتنیو سره یې لوبې شروع کړې ، خو تصویرونه ټول تت راتلل . دتلویزیون ترڅنګ یوه کتابچه وه چې په هغې باندې دزقوم دونې تصویر و ، په لوی خط ورباندې لیکل شوي وو : اریزونا . انور په پاکستان کې ، داسلام آباد په لارې دزقوم اغزنې ونې دکورونو ترشا ، په وچ ډاګ یا هدیرو کې ګیدلې وې . دډې پانې یې له اوږدو اغزو ډکې وې او دیوې پانې په سر بله

راشنه شوې وه او همداسې تر هغې لوییدې چې زیاتې به ډډ دهغې دبار دلاسه کوږ شو . په کندوز کې دا بلاوې نه وې ، هلته صرف زوزان و و. انور کتاب پرانیست او په لوړ غږ یې ، چې ګلاجان یې په پخلنځي کې واورېدای شي ، دکتابچې اول مخ ولوست .

دامریکا هر ایالت ځانله حکومت ، دمشرانو اوکشرانو جرګه ، اساسي قانون،ایالتي سرود ،نښانونه او ټرت ولغت لري . داریزونا نوم دسره پوستو هندیانو له ژبې نه راغلی چې " وړوکې چینه نومیږي " داریزوناملي پوټي زقوم ، ملي مارغه یې هغه چتکی دی چې دزقوم په ونه لک بوک کیږي ، دولتي شعار یې " دولت دخدای له لورې دی " او ملي پارک یې هغه ځنګل دی چې اوس یې ونې دخدای په قدرت په کانو بدلې شوې دي .

ګلاجان چې مخ یې ددیګې دتاونه لرې نیولی و او په ځمځي یې لړه په خندا وویل ، " اوس یې درګز کړه ، انور جانه دځوزانو نه خلاص شوې ، په زقوم واوښتې . " قورمه یې راوایسته او کالی یې وغوړاوه . انور دکتابچې هغه پانه کبت کړه چې دی وررسیدلی و . په قاب کې ښایسته زیات لعاب ووخو دچرګ درک نه لګیده . ټول ویلې شوی و . ګلاجان وویل ، "داهم دپښورپارامي چرګان دي ، غوښه په اوله دړه کې لادرکه شي ... یره ، چې په ډېران کرواړې ونه کړي ، رنګ دې ورک شي . "

څلورم څپرکی

پادري ګریګوري چې خپلو دیني لارښودنو وربانديې دټول بشریت دژغورلو دین ایښی وه انور دغو ته پخه ایښې وه چې عیسوی کوي به یې . پخوا دهغوی تر راتګه دوه درې میاشتې یې ګویا خپل کورنی کار وربانديې کړی و قرآن شریف یې په ترجمه کې لوستی و او په ځینو مخونو یې په ژېړ قلم جملې او فقرې نښه کړې وې . په عین حال کې یې تعجب کاوه چې دغسې ساده او له دنیا نه ناخبره خلک څرنګه دشوروی اتحاد په شان قوت سره ډغرې وهي . دافغانستان په تاریخ یې هم څه کتابونه کتلی وو ، نو ډېرلیواله و چې یو ځلې دغه زلمیان کچ مېچ کړي ، د همدې کبله ددوی سپانسر شوی و .

PROPERTY OF ACKU 10869

انور يې سمدلاسه په څو کورسونو کې شامل کړ او کلاجان ته يې په خپله په کليسا کې انګريزي ورښودله . دګلاجان خونده نه وه خو انور خپل کورسونه په شوق په مخ بيول او هر کورس به چې خلاص شو داعلی درجې تصديقنامه يې راوړه .په کور کې دانور او کلاجان نر مينځ دومره زيات دزړه خواله نه وو ، انور چندانې وخت نه درلود . ډېر کله بـه دشپې ناوختـه راغـی او دګلاجـان خـو هماغه زوړ ددهقانی دوخت عادت پاتې و چې پس دماښام دنـاري نـه خـوب . دېکشنبې په رخصتيو کې به انور دخپلو ملګرو سره ميلې يا پارټيو ته ته ، ګلاجان به دلوست دپاره ديکشنبې ، مازيګر چې عيسويانو به خپل ددعامراسم ختم کړي وو کليساته ورته او بيا به که هر څومره ، پادري ورته دموټر ست کـاوه ، ده بـه د خپل کتابګي سره پلی کورته راتګ غوره ګانه . په لارکې به دکلي خلکـو ورتـه کتل ، له لرې يې لاسونه ورته ښورول او ده به هـم ددوی کـار کـاوه ، پـه دې فرق چې هغوی به دلاس دښورولو سره موسکا هم کولـه او ده فکـر کـاوه چـې وريوري خاندې به .

دپادري هغه وخت وېره پيداشوه چې يوه ورځ ګلاجان دسنق لپـاره کليسـا ته ورغلی و ، پادري لا خلکوته وعظونه کول ، ښايسته ډېر وخت پـاتې شـو ، پـه همدې کې دماسپښين دلمانځه وخت شو . ګلاجان چې په کور کې يـې اودس کړی و، هماغلته په کليسا کې پـه يـوه کونـج کـې پـه لمـانځه ودرېد . عبـادت کوونکو دسترګو په ترڅ کې ورته کتل او پادري هم ناارامه شو . بيا يې نـو فکـر وکړ چې سړی به عيسوی لمونځ کوي خو چل به يې نه ورځي .په هغه مـازيګر چې ګلاجان کور ته ورسېد ، دپادري موټر يې ولاړ وليـد . پـه بـېړه ورغـی چـې ميلمه ته عزت ورکړي . روغبړ يې وکړ او بيـا يـې پـه يـوه قـاب کـې دوه مـنې ، دچاړې اولاس پاکه سره را وړل ، پادري په ډېر دقت منه پوسته او څلورتـرازې ګرځه . دمينځ نه يې زړې په ډېر دقت پـه چـاړې وايسـتل ، بيـا يـې يـوه تـرازه واخيسته . ګلاجان ته ګډشو چې جيزس دبنيادم ناجي دی او کليسـا د جـيزس کور دی او بايد چې دپاکې عقيدې او په جيزس باندې دمينتوب او مينـې سـره کليسا ته ننوزو .. دګلاجان سرپه دې انګريزی نه خلاصـېده خـو پوهـېده چـې دکاپرانو ملا په خپل حساب وعظ کوي .چې هغه غلی شو نو ده ورتـه لنـډه پـه لنډو څواب ورکړ " يوور پيغمبر جيسز، اوه ر پيغمبر ، محمد يـوور ديـن عيسـايی ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د دین اسلام ." پادري ګريګوري پس له يو څه فکر نه د ګلاجان په خبرې پوهېده ، ويې موسل ، پاڅيد ، د ګلاجان په اوږو يې لاس کېښود ، " You'l come around, so... " اخر به ګوتو ته راشې زويه !

دسړک نه يوه نرۍ په سرو خښتو فرش لارد ګلاجان دغوی کوډلې ته تېره شوې وه . ددې يوې خواته پخوانۍ باغچه وه چې ګلاجان يوه هفته ورباندې کار وکړ ، څلور ورکوتې دايروي پټې يې پکې جوړ کړل . په هر يوه کې يې څلور کونجه واړه کوړو کې جوړ کړل او دسرو خښتو دډېرۍ نه يې چې دهغې بلې ورانې کوډلې مخې ته دلۍ وې اولاهم دکوم پخواني ساختمان سميټ ورپورې نښتې وو ، وړې کنګورې جوړې کړې اوګويا دکندوز باغچه يې ترې جوړه کړه . دنرۍ لاربلې خواته شړه زمکه يې هم همدې ته ورته سازه کړه او دکندوز په اصطلاح سوال اوځواب پټې يې جوړ کړل . لا يې بوټې په کې نه وو ايښې او چندانې نه پوهېده چې څه شې پکې وکړي . انور به چې سهار او ماښام پرې تېرېده نو خندل به يې ، بس داريزونازقوم او ځوزان دي ، پکې کره يې ، خوارمان چې يو اوښ دې هم لرلی . "

يوه ورځ ګلاجان په باغ کې بوخت و، اوس يې نو دکور چاپېره ځای صفا کړی ، لګياو وروستۍونه يې چې له کالونو کالونو دکاله څنګ ته لوېدلې پرته وه په تبر وړوله . تبر يې په هماغې کړې کوډلې کې چې اوس يې ضامن ورکړی و، پيداکړی و . تبر پڅ او خوله يې څو ځايه اوښتې وه ، نو په شواخون يې لرګی خوړ . تراوسه يې څلور نورې زړې او پريوتې ګرګې هم وهلې وې او وچې څانګې او ډډونه يې يو ځای دلۍ کړي وو . اوس په يوه ډډ ناست و او په چپلو تناکو لاسويې ژبه تېروله . که ګوري يوسړی په سړک ولاړ دی او دی څاري . ګلاجان د ډډنه کوز شو ، اوپه لاس يې دسترې مشي اشاره ورته وکړه . سړی دسړک نه دده په لور راغی ، چې نژدې شو ، نوګلاجان په اول ځل يو ژوندی تور پوستی امريکايي وليد . لاس يې ورکړ . تور پوستی ځان معرفي کړ "کارل کولی" . ده هم خپل نوم ورته ووايه . بيا نو تور پوستی په وينا سرشو او هيڅ دريدن يې نه و . ګلاجان دځانه سره وويل ، څه ، لکه ماته ژرنده سر يې ، ماته سمه انګريزي نه راځی ، ستا ژبه خو کوم بل شی ده . خوتور پوستی ببغمه ګډو . چې ځان يې ښه سترې کړ ، نو دګلاجان لاس يې کښيکاره او روان شو .

ګلاجان بېرته په ونې پېښه وکړه او دځانه سره يې ويل ، دا لا بله بلا وه ، نوم يې څه و ؟ کور کولی؟ ورسره جوړېږي هم .شين سر ، ګوړګوتی ويښتان ، لکه قره قلي خولی. ښه شو ، په ياد خو به مې پاتې شي . ساعت لانه و تېر چې يو موټر کورته نزدې ودرېد . بيا هماغه تور پوستی و ، داځلې يې يو شی دځانه سره رااخيستی و . نيغ ونې ته ورغی ؛ د خپل ماشين ، يو مزی يې کش کړ . دچالانېدو غږ شو ، تور لوګي ترې ووتل ، دونې په يوې لويې څانګې يې کېښود اويوه تنی يې کښېکاږله . دسترګو په رپ کې ، څانګه غوڅه شوې وه . ګلاجان اريان شو . ده دکندوز په ښار کې دترکاڼانو په دوکان کې داروماشينونه ليدلي وو ، چې دچارتراشونه يې درې بيلولې ، خوبې مزي اره يې نه وه ليدلې. ورغی چې دی يې هم وازمييې ، خو تورپوستی سر وښوراوه او ګويا ده ته يې دهغې استعمال ښوده .اره يې په بلې څانګې کېښوده هغه هم غوڅه شوه . بيا يې نوپه اشارو او تجربو دهغې چل ګلاجان ته وښود ، تر دې چې هغه هم يو څانګه غوڅه کړه. بيايې دهغې دپرچاوولو ، تنی وروښودله . بيايې نو ګلاجان ته ونيوله او موسکی شو .ګلاجان هر څه No , No ورته وويل خو کره کولی ترې روان شو .

انور ښه په دمه کې و ، هر مازيګر به ياد ملګرو سره ورک و اوبيا به هغوی ورسره کورته راتلل . په دغو کې دوه نجونې هم وې چې انور ويل دده همصنفيانې دي . ګلاجان په دې کارونو کې نه و ، څو ځلې چې سوسی او پالين به راغلې او په کوټه کې به لرې برې شوې ، دی به په کومه بانه دکور نه ووت ، بس هفته کې يو ځل دپادري ګريګوري سره انګليسی درس ، نور په انګړ کې کار ، کالي پريولل ، دوډی پخول ، سودا اخيستل ، دګلاجان زياتره ناسته ولاړه دتورپوستی ،کره کولی سره وه . دهماغه په موټر کې به مارکېټ ته ته . پادري هره مياشت دوی ته دفوډ ستېمپ په نامه يوه کتابچه ورکوله .په دې کې دلوټونو په شان کاغذونه وو. شين يو ډالر ، زېړ پنځه ډالره او داسې نور . بس دکوپون په شان به دې هر څومره چې سودا وه ، پاڼې ترې وشکولې او دوکاندار ته به دې ورکړې .دامريکا حکومت دخلکو دپاره اقل حد درآمد ټاکلی ، که دهغه حدنه کمې پيسې لرې نو کمبوت يې حکومت په فوډ ستېمپ او نورو دغسې وړيا مرستو پوره کوي .دفوډ ستمپ يو نقص دادی چې په هغې

.باندې یوازې سابه ، شودې او غوښه باب اخیستل کیدای شي ، دډبلی خوراک، سګریټ او داسې نور نه پرې اخیستل کیږي . کره کولی په دې موقع ګلاجان په ټول مارکیټ وګرځاوه او قسم قسم غوښې او خوراکه باب به یې ورښودل او چې به دخوګ غوښې ته راغلل نو ګلاجان ته به موسکی شو ، مانازه پوهیږم چې تاسو دسور غوښه نه خورئ ، یوه ورځ کره کولی دخپلې ښځې او لور سره راغلل . ګلاجان دځانه سره ویل ، " اوس یې درګز کړه کتغنیه !" ښځه یې یوه پیله دخدای وه ، لوریې تنکی وه ، ښایسته سترګې یې وې خو پوزه یې پیته وه او ویښتان یې ګوړګوتی او په رنګینو مریو جړاووو . ګلاجان ټولوته چای کېښود . په همدې وخت کې انور دخپلو سپین پوستو ملګرو سره راغی . بس های هوی و او خنداوې وې ، ګلاجان یو څه وشرمېده ، ځکه دغو نوو راغلو په تور پوستو میلمنو چرت خراب نه کړ . دیوه سره لوی ټیپ ریکاردر و چې په جګ آواز یې کومه دګډا بدله غږوله او دانور په شمول ټول ورته نځېدل. کره کولی نور څه ونه ویل ، دکورنی سره ولاړ شو او دلاس په ښورولو یې دګلاجان سره خدای پامانی وکړه ، دکوره ووتل .دانور ملګرو یو قسم ته ملنډې ورپورې کولې ، یوه یې خپله پوزه نیولې وه چې ګویا تور پوستي بدبوی کوي.

پنځم څپرکی

دګلاجان انګریزي هم دپالین او سوسی دبرکته یو څه دګوزارې شوې وه . اوس یې هم هره هفته ، یو ساعت دپادري ګریګوري سره درس وایه ، خو خبرې یې ددوی سره روانولې . دیارلس کلنه پالین ، ګلاجان پاولی بلله دسوسی سره چې دکور دهر ګوټ نه خبره وه او ګلاجان به ورته په پښتو ویل "ته دسپی غوندې سوس وهي " ، دده دبدې ورځ ملکری وو . سوسی به کله په ټوکو ګلاجان ته ویل ،" زما سره واده وکړه !" ګلاجان به ویل ، " too fat" ماناډېره چاغه یې . دهغې د ځورولو دپاره به یې دوه بالښتونه ترکمیس لاندې کړل او هرې خوابه یې په کوټه کې توس واهه .سوسی به سره شوه او پاولی به دخندا نه په غولي رغښته . سوسی به بیا دګلاجان دساده توب پېښې کولې ، یوه کاچوغه به یې را وچته کړه اوبویولې به یې ، ماناته دومره وحشی یې چې فکر کوې کاچوغه دخوراک شی دی . یوه ورځ دیارلس کلنې پالین هم ګلاجان

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته وویل ، " زما سره واده نه کوې ؟" ګلاجان وویل ، " You crazy , marry uncle? I pind you good husband. مانا ، ته لیونی یې چې خپل تره سره واده کوې . ښه مېړه به زه درته پیداکړم .

یوه دمښې ورځ چې ګلاجان بهر ووت ګوری چې تـور پوستی کـره کـولی دلرګو په دلۍ لګیا دی ، ټول یې په یـوه انـدازه واړه کـړي او دکـور داړخ پـه دیوال تکیه ، باره ترې جوړي . ګلاجـان کورتـه بوتـه او چـای یـې مخـې تـه کېښود. یو ساعت غلی و ، بیـا یـې ګلاجـان تـه وویـل ، " داسـې ښکـاري چـې ددهقانۍ شوقي یې ، نوراځه چې یو شی دروښیم ." دواړه بهر ووتل،کره کـولی خپل موټر ته لاړ ، او ګلاجان ته یې اشاره وکړه . دموټر دشانه یـې پـه ګډه، یـو شور رنګی ماشین ښکته کړ . ارابې ، دبایسکل په شان دوه ښکرونه او یـوه پـره لرونکې وسپنه . کره کولی ماشین دکور څنګ پټې ته ورغړاوه او، یـو مـزی یـې کشکود او دماشین غره هار جګ شو .ماشین یې په زمکـې روان کـړ او ګلاجـان کتل چې سم صفا لاسي ټراکټور و . دځانه سره یـې وویـل ، کـور دې وران شـه پرنګیه چې څه پتنې دې راایسـتې دي . ده ټراکـټور پخواهـم پـه کنـدوز کـې لیدلی و ، ځینو بایانو به لرل او دخلکو زمکې به یې په پیســو اړولـې ،خـو هغـه بیدرکه غټ وو،کره کولی . په نیم ساعت کې دګلاجان دواړه پټې واړول اوپـه دویم ځلی یې ، دبزګرانو په اصطلاح ښه حلا ل کړل . دایې هم پرېښود او لاړ . ګلاجان ورپسې کتل او فکر یې کاوه چې په عجیبه خلکو واوښتم .

شپږم څپرکی

دانور کړه وړه په ټوپونو امریکایي کېدل . شپې به چـې کلـه راغـی نـو رڼ ډبلی به ور سره و ، لکه سړی چې وظیفه کوي ، که به یې خوراک کاوه او که به یې کالی اوتو کول ، سربه یې ښوراوه او کله به چې په جذبه کې راغی او بدلـه به یې بېحده خوښه شوه ، ګلاجان ته به یې ویل ، " ددهقان زویه ، check this one out . له دې طرفه یې ګز کړه .

انور او ګلاجان په یوه کوټه کې خووو ، دیوه وطن او یوه کلی خو وو ، مـګر اوس یې دنیاګانې سره بېلېدې . انـور شـګلنه زمکـه وه ، دامریکـا دکلچـر هـر څاڅکی یې زغمه او دنورو تلوسه یـې کولـه . دګلاجـان پـورې دامریکـا جامـه

داسې ناشولته ښکارېده ، لکه دښځې پورې ږیره . ګلاجان په ډېرو زاریـو انـور مجبور کړ چې د کالیفورنیا نه یوه افغانی جنتری راوغواړي ، چې هغه راغله نـو ګلاجان وکتل چې دروژې دمیاشتې ایله لس ورځې پاتې دي . په انور یـې ژړا وکړه خو هغه ورته وخنـدل او بېرتـه یـې دخپـل ټیـپ ریکـاردر دغـوږي سـره دملنګانو دالاهو په شان سرښورول روان کړل . ګلاجان داپاتې لس ورځې روژه و ، دورځې به چې دده درې ملګري ، پاولـی ، کـره کـولی ، اوسوسـی ورکـره راغلل ، نوده به ورته دمسلمانانو ددې دود کیسې کولې او هغې بـه چـې کـوم دخوراک شیان راوړي وو ، کراره به یې پـه فریـج کـې کـېښودل . چـې ده بـه لمونځ کاوه ، هغوی به غلي ورته ناست وو ، په ملنډونه ، په تعصب نه ، بلکه پـه یو قسم اسرار آمیز درناوي به غلي ناست وو او خدازده چې په زړونـو کې یـې څه ګرځېدل . یوه ورځ کره کولی په ډېر تکلیف او قسم قسم الفاظو او دلاس په اشارو ګلاجان ته وویل چې ته چې لمونځ کوې نو پـه مابـاندې دلـرې ځایـه ، دیوې ساده دنیا نه دکوم ګوتک معنوی تماس سره لرې راځي . ګلاجـان چـې دا خبره انور ته تېره کړه نو هغه وخندل ، " ته به داسې ورته ښکارې ،لکـه دده خپل دافریقایي پلرونو نمونه چې بس هرې ونې غنـې تـه لـک بـوک کـېدل . " دانور له خبرو دین ته دیو قسم سـپکاوي بـوی راتمه ، ګلاجـان پـه بیـړه کلمـه (کلیمه) تېره کړه .

اووم څپرکی

یو ځلې ذکره کولی میلمه و ، دغوایه دغوښې اوږدې ، پلنې ټوټې یې ورتـه دکور مخې ته په برنډه دسکرو دنغری په سر ورتې کړې ، دستېک پـه نامـه یـې یادوي او دامریکایانو دټولونه معتبر خوراک دی . روغې لویې پټاتې یې دپوټکي سره دسکرو داور په خوړلن کې پخې کړې ، دسلاتې یولـوی ښانـک چـې دوی یې سالاد بولي . درومیانو ، نوش پیازو ، کاهو پانو ، اویو قسـم لعـاب سـره چـې ډریسینګ ورته وایي او سلاتې سره یې ګډوي ، په میز کېښودل شو . کره کـولی په عمل کې کوندو ، زامنو،لونو یـې هـم ودونـه کـړي وو او بیـل وو . بـس دی یوازې و .ښځه یې دلورسره اوسېده او کله کله به یې ګذر پرې وشـو . ګلاجـان هسې هم دکباب دبوی سره وړی کېده ، خو دادب نه یې ځان ټینګ کـړ چـې

پاڼين راورسيږي . هغوی په پنجې او چړې ډوډۍ خوړه خوده غـوښه پـه غـاښو شکوله او دسالادنه يې هماغلته په ښانګ کې نوالې جوړولې. خو هغوی ، لکـه چې دعمرونو ورسره روږدي وي ، هډو ورته کتل هم نه .

ګلاجان اوس يوازې و. انور دخپلې ګرل فرينډې (ملګرې) سره کاليفورنيـا ته کډه شوی و ، ويل يې چې هلته کار او سوشال ، يا دحکومت مرسته پريمانـه ده .

دګلاجان داول نه دسوشال او دخوراکو دکوپون سره ورانه وه ، خو رغېدن يې ترې نه و . دځان سره يې ويل ، که خپـل پـلار تـه ښيزې نـه کـوم دناکامـه ورځې به يې کوم ، دبيکمال سړي برخه خواره ده .خو بيـا بـه خجالتـه شـو او ويل به يې هيڅ پلار خپل زوی دامريکا ژوند ته نه دی روزلی ، که په وطن کـې واى ، لوی دهقان به رانه جوړ و ، مسته قولبه به راته ولاړه وه ، دعيش ژوند بـه و او دپلار به هم اوږې راسـره سـپکې وې ، پـلار مـې څه ګرم دی ، داوو پشـتو همداسې لوی شوي يو . خوبيا دوطن حالات ورپه زړه شول ، خوهلته بـه مـې نو څه کړي وو ، يا به عسکرۍ ته تلم اويا به دمجاهدينو سره ټوپک په غاړه لټېره . ګرځېدم .

يو سهار کره کولی دګلاجان پسې راغی او په موټر کې يې خپل کورته بوته . په پخلنځي کې دمالتې شربت ، او يوقسم امريکايي پـراتې چـې پـه سـريې يـو بيحده خوږ شربت وراچوي او په هر پټ کې يې کوچ ورويلـي کـوي ، پـه مـيز ايښيُ و. ګلاجان په خپلې بې انتها اشتها ټول ګروټ کړل او کـره کـولی نـورې پراتې پرې واچولې .

وروسته نو دچای دلويو پيالو سـره بـهر پـه برنـډه کښيناسـتل . يـو څه سـره خاموشه وو ، ګلاجان پوهېده چې کره کولی څه ويل غوښتل . کـره کـولی څو ځلې غاړه تازه کړه خو ، لکه چې نه پوهېږي چې له کوم ځايه يې پيـل کـړي ، بېرته به غلی شو . په آخرکې يې سر وښوراوه او ويې ويـل ، " زه ډيـرې خـبرې لرم او زړه مې ډېر کيږي چې ټولـې درتـه وکـړم ، خوداسـې ښکـارې چـې يـو څوکاله خو به درسره وم ، په مدار مدار به يې درته کوم . خو اوس به ، کـه نـه خپه کيږې ، ستانه يوه پوښتنه وکړم . ګلاجان هماغسې غلی و او ورته کتل يـې . کره کولی وويل ، " ستا خوقسمت، لکه چې همدلته په امريکا کې دی . ملګری

دې ، انور، هم درنه لاړ ، نو څه وايي چې يو څه په ځان تکيه شو ؟" ګلاجان پوه شو چې دتکيه شو مانا تکيه شې ده خو هيڅ يې ونه ويل . کره کولی وويل، " زما او سوسی او پالين په نزد ته ښه زلمی يې ، هوښيار يې ، انګريزي دې هم دغه دی بې چوخسه ياده کړه . دسوشال او فوډ ستيمپ نه دې هم بد راځي . نو څه وايي چې کوم کار ، بار شروع کړو ؟" ګلاجان په خندا وويل ، " زه پوهيږم چې تاسو راته ځوريږئ ، خو چې فکر کوم غير له دهقانۍ بل کمال زه نه لرم او دهقاني دلته بل شاني ده .زه وايم چې وطن ته دبيرته تلو تابينه ونيسم ، که څنګه ؟" کره کولی وويل ، " ستاخوښه ، امريکايو آزاد ملک دی ، څوک دچامخه نشي راګرځولی ، خوکه زما نه پوښتنه کوې ؟" ګلاجان وويل " يوځلې خومې پوښتنه وکړه ، اوس راباندې قسم خورې ؟" کره کولې هم وخندل او ويې ويل ، " دپالين او سوسي نه هم پوښتنه وکړه ، بيا به نو زه دخپل زړه حال درته ووايم."

اتم څپرکی

په دې مانښام داپښتو سروکی په اريزونا پورې ښه لګيده ، چې " نرې باران دی پاس په لوړ يې وروينه ." ګلاجان او ملګري يې دسوسي کره ميلمانه وو. بس هاټ ډاګ(کوټلې غوښه چې په کولمه کې پوښلې وي) و، چې د ډوډۍ په مينځ کې تاوېده او همداسې کپ کپ دکوکاکولا دغوړپونو سره خوړل کېده . وروسته نو ټول دګلاجان خبروته انتظار وو . ګلاجان وويل ، " ماتاسو ته پخواهم ويلي وو ، چې زه کوم کمال نه لرم . بس ساده دهقان يم . کره کولی ټينګ دی چې له دې سوشال نه ځان خلاص کړم او تاسو ته معلومه ده زما هم دهماغه اول نه ترې بد راتلل . زما سره يوه پروژه ګې شته ، خو خدازده چې کار به ورکړي.که نه ، که اجازت وي درته وبه يې وايم . " پالين په ټوکو وويل ، " ته چې په ماته ګوډه انګريزي هرڅه ستې غپوې ، نن مانښام دې وار دی . ګلاجان سوسي ته وويل ، " دا بدرنګه پيغلوتې درکورې کړه ." بيا يې نو شروع وکړه ، " دا څوکاله چې زه د امريکا ميوې وينم نو جوړه يې په درست جهان کې نشته . ښې مني ، ښې هندواني ، ښه شوتالان ، خويو ميوه چې مزه يې باران وړې ده ، هغه ختکی دی ." پالين خبره ورغوڅه کړه ،" ولې ؟ موږ يو قسم

نه ، دوه قسمه ختکی لرو ، یو یې هانی ډیو دي چې ته به یې په مانانه پوهیږې، مانا دشاتو پرخه . بل کانتی لوپ ." ګلاجان وخندل ، " دواړه بې خونده دي، لکه بوس . دالوی ښېرازه وطن چې خدای تاسو ته درکړی» پالین غچ اخیستلو ته قابو وه او ویې ویل : " مه وایه چې خدای تاسوته درکړی، وایه موږ ته راکړی . ". ګلاجان موسک شو ،" پالین ، بس بې جوابه دې کړم . ماویل ، امریکا دوه سوه قسمه منې او انګور لري خو بس دوه قسمه ختکی دي چې ځنې وخت خلک دناچارې ورځې بوره ورباندې دوړوي ، ایله دخوراک شي . زموږ په وطن کې ، مقصد مې اوغانستان دی ، هلته شپږاوه قسمه داسې ختکي دي چې دخوند نه به یې څه درته وایم ؟" کره کولي پوښتنه وکړه، " خواړه دي ؟" ګلاجان وویل " خوږوالی خو یې یکی یو صفت دی . دهغې خوتاوویل چې چاره په شکرې هم کیږي ." ګلاجان ډېروخت فکر وکړ چې انګریزي یې ورجوړه کړي ، بیا یې سوسي ته وویل ،" ختکی خوڅه دشربتو غړ که نه ده چې یوازې یې خوږوالي ته وګورو . هغه ښځې یې چې په ځان وهي چې ښه بوی ورکړي ، هغې ته په انګریزي څه وایي ؟" سوسي وویل ، « پرفیوم ، Perfume " ګلاجان وویل دهغې بوی ته څه وایي ؟" سوسي وویل ، « فریګرینس fragrance » ګلاجان کره کولي ته وویل ، "زموږ ختکی همدا فریګرینس لري چې موږ یې عطر ، وږمه بولو . لکه دګلاب بوی خو دهر ګلاب نه، موږ یو قسم ګلاب ته چې سور نه دی ، دپالین دغومبوري په شان دی ، خو دهغې په شان مردار بوی نه لري ، اصیل ګلاب وایو ، یو قسم ، څنګه یې ووایم؟ ، نری خوږه وږمه ده ، لکه دماشوم دخولې نه چې دموریې یې رودلې وي ، راځي ، زه یې سم نشم ویلی." پالین چې د ګلاجان دخبرو په وخت کې په منډه تشناب ته لاړه وه او مخ یې پاک پریوللی و ، په غوسه ناک غږ وویل ، «وحشی وحشی لګیا یې ، خپل تور مخ نه وینې په نورو لګیږې " سوسی پالین ته سترګې برګې کړې خو هیڅ یې ونه ویل . کره کولي وویل ،" ښه دایې بل صفت شو ، نور څه لري ؟" ګلاجان وویل، " اوبلن نه دی ، " پالین غچ ته تیاره وه . " نو البته چې شنه یې راشکوئ ، پخه میوه خامخا اوبلنه وي ." ګلاجان په بې حوصله ګی وویل ، " موږ یې اوبلنه بولو خو ترجمه یې نه راځي . خو دا زموږ ختکی وچ کلک دی ، لکه دقندو کندوري ، چې بیا په خوله کې ویلي

کیږي . بله دا چې بیحده خواره نه دي چې ستوني وسوځوي . پاتې شوه دپالین دخاموالي او پخوالي خبره . زموږ ختکی داسې پاخه وي چې ډېر کله هماغلته په پالیز کې دخپله انده دجرړې نه بیلې پرتې وي . داخبره هم په خلکو کې مشهوره ده چې که آس دپالیز له څنګه تېرشي نو یې په دربهار ختکی ترک چوي . دانه هسې خبره وي خو زموږختکی چې دچاره څوکه دچاخبره لاپرې تېره شوې نه وي ، پخپله څیري شي . موږ هم یو قسم آبی ختکی لرو ، موږ یې خاده بولو ، مانا وحشي ، چې دپالین به خوښ شي ، ټول دشربت نه ډک ،خوچې دوه ترازې وخورې نو نس دې پرې ډک شي او دژبې څوکه دې وسیځي . " بیا یې نو پالین ته په موسکا وکتل چې هغې به څه غاښ ماتوونکی ځواب جوړکړی وي خو هغه ، لکه چې دتاثیر لاندې راغلې وي ، دچایو دپیالې سره ولاړه وه ، په دلچسپی یې غوږ نیولی و. ګلاجان وویل ، " نوداسې دي زموږ ختکی او مافکر وکړ چې دلته به ښه بازار پیدا کړي . "

کره کولی په خپل پاینپ خواری کولې . لایتر یې ورته نیولی و خو دهغې ګیس ختم و . غاړه یې تازه کړه ، " داخو، که همداسې وي ، لکه ته یې چې وایې ، ښه پروژه ده او دکامیابېدو چانس یې زیات دی خو دوه پوښتنې دي.یوه داچې ستاسو ددې صفتي ختکي تخم به له کومه شي ، بله داچې ستایې کرل زده دي ؟ او دادویمه پوښتنه ځکه کوم چې زه په خپله هم دهقان یم ، دجوارو او پنبې او ځینو نورو شیانو ، خو په عمر مې ختکی نه دي کرلی .

ګلاجان وویل ، " تخمونه یوڅه ماسره هم شته او نور مې دیوه اشنا نه چې د مجاهدینو په دې پیره کې امریکاته راتلونکی دی غوښتي دي . پاتې شوه د کرلو خبره زه دامنم چې دهغې استاد نه یم ، هیڅ کله په وطن کې زما ختکی په مسابقو کې ګټه نه ده کړې .خو په دویمه ، دریمه درجه کې راغلی یم . "

کره کولي وویل ، " داسوال حل بوله . یوه بله مهمه پوښتنه دخاورې ده . همدا ختکي چې ته یې صفتونه کوې ، که په داسې کوم بل ځای کې وکرې چې دخاورې ترکیب یې فرق کوي ، مثلاً دالکلی په ځای یې تیزابي خاصیت ډېر وي ، یا یې فیصدي فرق وکړی یا زمکه ډېره وچه یاډېره نمجنه وي ، نو بیا یا دسره کیږي نه او دمړه غوني په شان ترخه وي یایې خوند بدل شي . "

ګلاجان وویل " په دومره کړت وپړت یې نه پوهیږم ، مقصد زمکه وچه ، یو څه شګلنه وي بیا نو دغویي سره کافي ده "

کره کولي وویل ،" دلته اکثر کیمیاوي سره استعمالیږي خو دغویي سره هم شته یوه لاره داده چې دقسم قسم ترکیبونو خاوره بیله بیله ډېرې کړو او بیا په هر یوې کې تجربه وکړو چې کومه ورسره لګي . خو کاشکې په همدې خلاص شوي وای . آب او هوا خو زموږ به لاس کې نه ده ، هلته.په افغانستان کې ستاسو آب وهوا څنګه وه ؟" ګلاجان وویل . " یره ، دکندوز آب وهوا خو داسې بویه چې دهمدې ځای په شان وه ، لمده بل ، ساړه یې همداسې دي ." کره-کولي بیا دپایپ په لګولو لګیا شو ،او عجیبه داچې داځلې یې اور واخیست . یو ژور کش یې ورکړ ، اوپه لاس یې دلوګو راپورته شوې غوړاسکې سره خورې کړې او په ارام غږ یې وویل ، "بس تجربه یې په موږ او کامیابی په خدای ."

نهم څپرکی

دمنی دآخر یوه ورځ ګلاجان او کره کولي په اور ګاډي کې دنیویارک په نیت روان شول .ګلاجان بې هغې هم بایدنیویارک ته تللی وای ، خو وېرېده چې لاربه ورکه کړي . داخبره یې کره کولي ته وکړه او هغه بې له دې چې ګلاجان ورنه وغواړي ، وویل ، " زما هم نیویارک ته زړه کېده ، چې یو ځلي دآزادی مجسمه په سترګو ووینم ."

دنیویارک په روز ویلټ نومي هوټل کې دمجاهدینو ګڼه ګوڼه وه . ټول مشران راغلي وو ، بلکه کشران یې ، چې یا به یې ورور و یا وراره او یا تحویلدار، داهم ورسره وو . هوټل ، لکه چې دکوم پاکستانی دی ، ځکه هره خوا غوړځني ، تور مخي ډېر لرو برکېدل او په انګلیسي کې یې د (ډ) او (ټ) نه کوکاري ایستلې . دملګرو ملتونو دعمومي اجلاس ورځې وې .

دکنفرانس لویه کوټه کې دمجاهدینو ډله ، لکه خیرات ته چې سره کښیني سبا ناري ته پنډه وه . لویې ږیرې یې خلالولې او ، یو بل سره له پس پس نه وروسته به یې یو دبل ورانه ته ټس ورکړ ، بیایې خوله په خندا چت ته ونیوله ، ونولېد .

دهوټل خادمان راغلل او دوی ته یې وویل چې سبناری په رستوران کې تیار دی خو دوی دترجمان په خوله ورته وویل چې همدلته یې راوړه . دهیئت کشرانو خپل ځادرونه یوه په بل پسې وغوړول ، دسترخوان یې ترې جورکړ خادمانو سرونه په تعجب وښوروول او بیا په مایوسی لاړل چې درستوران نه ډوډۍ راوري او دوی یې په زمکه وخوري.

شیبه پس دمجاهدینو پشهاز او چړپار کړو . یوه یې دبل نه پوښتنه وکړه . "مولوی صاحب داخوبه دخوک شودې نه وي؟" مولوي صاحب یوه ځوانکی ته چې کوز په ادب ناست و وویل ،" انجنیره ، دبوتل دا لیک ولوله چې دڅه شی شودې دي ؟" دهر مشر سره په امریکا کې اوسیدونکی یو ترجمان هم و ، یا به یې خپلوان یا دتنظیم غړي وو ، چې دتعلیم دپاره یې دجهاد په کالونو کې امریکاته استولی و و. دغه ځوانان هرکال امریکا دخواخوږۍ په نامه دبیلو تنظیمونو نه امریکا ته رابلل . یکی یوه تنظیم خپل غړي امزیکاته.نه ور پریښول او هغه دخالص و . هغه به ویل چې دوی هلته په امریکا کې کاپران کیږي . دغو ترجمانانو زیاترو دلته امریکایي چارې کولې او ګویا که حل نه وي نونیمه حل شوي وو خو د هیئت دراتګ دخبر سره به یې په بیړه ریږي پریښودې او یونیم ځادر ، وطني جامې او تسپې به یې دبوخځۍ نه راوایستلې . کرۍ ورځ به دخپل مشر پسې روان وو او شپې به دهوټل په کومه خونه کې دځادر لاندې ویده شول . یو خو عمومي لیدل ، کتل او مجلسونه وو چې هلته له افغانی او امریکایي لوري یو رسمي ترجمان ترجمې کولې. مشرانو په خپله هم په پیښور کې یوه څه په انګریزۍ ژبه ګوتې وهلې وې او کله کله یې دخپل ترجمان نه خبره اخیسته او خپله به ورګډ شول ، پښتو اډانه به یې داسې په انګریزۍ واړوله چې امریکایي لوری به یې دځان پورې اریان کړ . دپیښور " کوم چه دی "به یې دېر پکې وایه our jahad which is,it is not pight por Afghnistan , it is for islam. If it was for afghanistan man can tell monster after it, but the thing which is is afghan made of mud, he die, but islam no die مانا زموږ جهاد کوم چه دی ،دافغانستان دپاره جګړه نه ده ، داسلام دپاره ده ، که یوازې دافغانستان دپاره وای ، نوسړی به ویلی وو چې ، یره ، بلا ورپسې . خبره کومه چې ده داده چې افغان خودخاورې نه جوړ بنیادم دی ، فانی دی ، مګر اسلام

باقي دی . نو بیا وروسته نورو په مشر شاباسي وایه : یـره مولویصاحب ، عجب غابن ماتوونکی ځواب دې ورکړ!" ددوی خپلو ترجمانانو به رنې رنې ورته کتلې او خوله به یې نشوه چوله کولای .

مګر هر مشر خصوصی لیدل کتل ، ځانله خارجی ګماشته ګان لرل ، خارجی خبریال چې ددوی جبهې ته دفلم اخیستلو لپاره تللی و ، دسی ا ی اې مامور چې په پیښور کې ده ته موظف و او هیڅ بې هیڅه په هغدې وخت کې په روزویلټ هوټل ورپیښ شوی و ، دکانګرس وکیل چې ده خپلې جبهې ته بیولی و . هر مشر دغه خواخوږي ، دتماس دغه چینلونه له بل مشر نه پټ ساتل او چې به سړی راغی نو دهوټل خپلې کوټې ته به یې بوته . ترجمان به یې هم خپل اتباري سړی و .

دانو دمجاهدینوهماغه پیره وه چې بیایې په واشنګټن کې ریګن ته داسلام په دین دمشرف کېدو بلنه ورکړې وه او هغه ویلی‌وو چې " داخو دې په زړه پورې خبره وکړه !" وروسته چې بیا خلکو دهیئت مشر ملامتاوه چې مولویصاحب ، ته دافغان ولس دتبلیغ دپاره رالیږلې وې او که دافغانانو دداعیي په خاطر ؟" مولویصاحب ، لکه همیش ، غابن ماتوونکی ځواب ورکړی و ، "هلکه، ځان پوه کړه . زه دافغان ولس رالیږلی نه یم ، داسلام داعیي رالیږلی یم ."

په دویمه درجه مشرانو کې دکندوز دنازکمیر په نامه دیوه مشهور بای وراره قوماندان ځیرک میر ، هم و چې دګلاجان سره یې ان دپیښور نه خط کتابت درلود . ګلاجان ورنه دختکو دبیل قسمونو تخمونه غوښتی وو او هغه لوز کړې و چې داپیرته چې امریکا ته راشي نو اک ناک یې دځانه سره راوړي . ګلاجان دکره کولی سره دهمدې دپاره دروزویلټ هوټل ته راغلی و . ذواړه دخونې په کوز سر کې ځانله ناست وو . ځیرک میر به کله کله ورته وموسل خو نورو ته یې ددوی دمعرفی کولو تکل نه کاوه . دګلاجان زړه میښ میښ کېده چې دمشرانو سره د زړه خواله وکړي خو په دې ورځو کې په هوټل کې دومره دقسم قسم افغانانو ګڼه ګوڼه روانه وه چې چا ګلاجان ته کتل قدرې هم نه . دی یو کشر سړی و او چندانې به نه وخپه شوی خودلته دکره کولی په مخ کې

شرمېده چې وطنوالو هیڅ رای نه پرې واهه . نو دختکی دتخمونـو داخیستلو سره سمدلاسه ، بې خدای پامانی دخپل ملګری سره روان شو .

نیویارک درې بغری دی ، آسمان خراشونه ، بازارونه او منډیی یې دیهودانو دي . تنګې کوڅې ، قاچاق خانې، دغلو او غدوی او قتلونو ځالې دتورانو .قمار خانې او دکچنیو سالونونه یې دسسلی دګمبینو او جان ګاتې دډلـو بدماشـانو او مافیا. دکره کولي سره ، دګلاجان سات څو ورځې یوڅه تېر شو ، البتـه د ویـرې سره . دنیویارک دنګو مانیو یې سرګرځاوه او دتورانو تورو خونو او نااشنا غرګیـو یې په زړه کې ترهه پیدا کوله . دتورانو یوې لویې ډلې د آزادی مجسمې سـیل ته بوتلل . دادیوې چتې پیغلې مجسمه وه ، دسرڅـار چـاپیره یـې درنا دشـغلو شپول واوپه یوه لاس کې یې یو مشال نیولی و . تـرې لانـدې پـه یـوه دړه څه لیکل شوي وو او کره کولی یې داسې ترجمه وکړه : دنړی نتلو ، وړو ، رټلو ، بې کورو ، راشئ ، زما غیږ درته خلاصـه ده او مادرتـه دآزادی مشـال بـل ساتلی دی.دشپې له خوا یې دزمکې لاندې په نیمـه تیـاره خونـو کـې دتورانـو جـاز موسیقی او نڅاګانې ورباندې ولیدې . دګلاجان دې خبرې ته ډیـر پـام و چـې توران چې عشقی بدلې بولي هم ځانونه داسـې ورسـره خـوځوي ، لکـه کـوم مرموز بوت ته چې عبادت کوي .

چې بیرته دخپلو تخمونو دډبلی سره اریزوناته ، خپل کلی تـه ورسـېدل نـو ایله د ګلاجان سیاله وشوه .

لسم څپرکی

ګلاجان ایله دومره پوهېده چې په امریکا کې لویې لارې هره یوه یـو نمـبر لري ، که لمبر جفت و ، نو لار دختیځ نه لویدیځ ته او که طاق ونـو دشـمال نـه جنوب ته غځیدلې ده .

اتم لمبر لویه لار ، نیغ په نیغه داریزونانه دکالیفورنیا ښکلی ښار ، سانتیا ګو ته چې دځینو مهاجرو افغانانو ځاله ده ورځي . دلارې دواړو غاړو تـه کـال دولـس میاشتې ونې ، غنې او شنیلي دي ، داریزوناپلوته دزقوم او نورې اغزنې ونـې او دکالیفورنیا خواته دنښتـرو او نـورو تـل زرغونـو ونـو ګڼ ځنګلونـه . سوسـې او ګلاجان په همدې لار کالیفورنیا ته دکوم افغان واده تـه ور روان وو . پـه اصـل

کې دی انور په تلفون کې وربللی و ، چې هم به دکالیفورنیا سیل وکړي او هم به واده وخوري او ګلاجان چې لایې موټر چلول زده نه وو ، سوسي دځانه سره قنجوغه کړه ، بلکه ځان یې دهغې پوزې قنجوغه کړ .

دافغانانو واده نه و ، بله تماشه وه . ګلاجان نه پوهېده چې افغانانو په کابل کې هم ودونه همداسې کول ، په دې فرق چې کمیسونه لږ تر اوس نه اوږده ، ګریوانونه یو څه نااړتي . اوس ترپوندې نیایسته زیات جګ ، دورانه تر غړې پورې بربند . دګریوان کوز ترهغې پورې چاک چې دټټر ناوه یې دنامه دغوټې پورې ښکاریده . انور دخپلې امریکایي ګرل فرینډې سره یو قسم موزیک ته تاو راتاو کېده چې په غوږو ډېره ناتراشه لګېده .دسندرغاړو غږ په دې جګ ، جړ ساز کې ورک و ، ایله دومره ښکارېده چې خوله یې ښوري او پو قسم دمبوره یې لاس کې نیولې چې یو مزی یې چېرته برق کې ټینګ دئ او پخپله هم کله په وړاندې او کله وروسته غبرګېده او سترګې یې کله داسې پټولې ،لکه رښتیا چې کومه سوې سندره بولي. خوچې.ښه به غوږ شو نو هسې ایرانی پاړسي به یې اورېده ، لکه بوی سرش بر بره ، طوطی سبزش خره ، آهینه ګوش بره ، دوستت دارم خر خره او همدغسې نورې قافیې چې په کندوز کې به تاجکو ماشومانو بللې او لاس په لاس به دونې نه چاپېره تاوېدل .

دسوسي هم ګډاته زړه کېده خو ګلاجان ته یې کتل چې لکه بوت یوې ځواته ولاړ دی . کوم چاسوسي ته دنځابلنه ورکړه ، هغې ګلاجان ته وکتل چې په خپل ځای میخکوب په مرموزه موسکا خپل دکوکاکولا ګیلاس ته ځیر دی . سوسي هم دنورو په شان په دې غربنده نځا ورګډه شوه . پس له ډېره وخته چا د ډوډۍ دتیارېدو غږ وکړ . عجیبه ده چې افغانانو امریکایي توب زیاتره دنمایش لپاره کاوه ، خو چې ددوډۍ خبره راغله نو امریکایي نوبت او بل ته لار ورکول هېر وو ، ټولو دپسونو درمې په شان ددوډۍ په سالون برید ښخ کړ . دا امریکایي عادت هم هېر و چې یو ځلې قاب ډک شي نو بیا خو باید میلمه دمیز شاوخوا نورو ته پرېږدي . دزیاترو خلکو په لاس کې یونه ، دوه او کله لادرې بشقابونه وو او هر چا خپل زوی لورته غږونه کول . زړې بوډۍ ، چې لایې هم څپوټې په سرکاوه ، هم له نورو کمې نه وې . دبی بی حاجي په نامه یوې بوډۍ که ټول نه ونو نیم غوری په نکوښېدا دځانه سره روان کړی و .

ګلاجان چې لاهم په بله کوټه کې دخپل ګیلاس سره ولاړ پاتې و ،وموسل . په همدې کې دګلاجان یوې نجلۍ ته پام شو چې دکوټې په بل سر کې یوازې ولاړه وه . دهغې جامې سم دم کوچانۍ وې ، خو دهرې ورځې نه ، بلکه دودونو او اخترونو کوچانۍ . یوټیک یې هم په ټنډه ، بلکه دپیکې په سر ځلېده ددرو رنګونو درایي جامویې دپانوس رڼاکوله . له سترګو یې دوحشي آس شغلې ختلې . یوه شیبه خو ګلاجان ترور شو ، دکندوز د ودونو چتې یې سترګو ته ودرېدې چې هیڅ بې هیڅه ، لکه زرکې لر او برکېدې او خپله ښکلا یې په خلکو زباتله . ګلاجان سترګې وموښلې ، چې هسې پریښانۍ به وړې و ، خونه نجلۍ وه او دیوال ته یې تکیه وهلې وه، لکه خوب چې وینې ، ګورې چې هغه هم ده ته ځیره ده . په همدې خوب کې یې ولیدل چې په ورو ورو قدم وچتوی او دده خواته راځي . ګلاجان لاحول وویله او سر یې دې خواها خوا وښوراوه چې په سدشي ، خو نجلۍ لاهم دده لورې ته قدمونه وچتول . هغه وخت یې ټکان وخوړ چې نجلۍ مخامخ ودرېده اوپوښتنه یې وکړه."وطنداره، څنګه دې وموسل ؟" ګلاجان وویل ،."هسې ، څه مقصد مې نه و ." نجلۍ وویل، " نه ، په زړه کې دې څه وګرځېدل چې موسک شوې ؟" ګلاجان چې لا یې هم خپل ګیلاس ته کتل وویل ، " هسې ، دخپل وطن دبزکشۍ صحنه راته سترګوته ودرېده . ورته ګوره مه ، خو هغه زړه ښځه وینې ، چې په کونج کې ناسته ده ، هغې ، لکه چې بزدحلال دایرې ته ورساوه." نجلۍ یوه مسته خندا وکړه او ددوډۍ سالون ته روانه شوه . ګلاجان چې په زړه کې یې ډیره دخندا سره جوړه وه ، کله کله بوډۍ ته کتل چې شوله سرپوې او لاندنۍ ژامه یې دهرکپ سره په پاسنۍ پورې نښلې . پوه شو چې غاښ یې نشته، کړشو په ده ، هم یې زړه پرې خوړېده او هم یې خپله خندا نه شوه درولی .دکندوز دژمې یوه شپه ورپه یادشوه چې خویندو یې دملواري دمور په خوله کې دګوړې کنډورۍ ایښې و . هغه هم دقرنونو وه . په دې شپه یې ماشومانوته دنامعلوم با- چاکیسه کړې وه او بیا په نیمایي کې ، پخپله خوب وړې وه . خوله یې وازه نیولې وه ، دوی چې ګوړه ورواچوله ، نوبیا یې هرڅه انتظار وایست چې کومه پیښه به وشي ، خوهغه هماغسې ، خوله له ویلې شوې ګوړې ډکه ویده وه . ګلاجان په همدې فکر کې و چې کتل یې هماغه نجلۍ ددوو ډکو قابونو سره

بیرته راغله او په خندا یې وویل ،" ماهم وزه دحلالې دایرې ته راوړله خو چندانې شی پکې نه و پاتې ." ګلاجان چې ورته وکتل نو د زړه په کوم ځای کې یې دګرز ګوزار وشو . بیرته یې سترګې په خپل ګیلاس ښخې کړې . نجلی لاهم خندل خو ورو ورو یې خندا په موسکا بدله شوه اوپه شرمیندګوکي غږ یې وویل ، " هن، درواخله ،"ګلاجان لاس وروغځاوه او بې له دې چې ورته وګوري، بشقاب یې ترې واخیست. نجلی په چوکۍ کښیناسته او ده ته یې هم ست وکړ. دواړه په آرامه او بې خبرو په خوړلو لګیاشول . وروسته نجلی دده نه قاب واخیست ، ورکه شوه . ګلاجان دځانه سره ویل ، " بیخ دې ووزه ، په دې ښایست . !"

سوسي را پیدا شوه اوګلاجان ته یې وویل ، " یوه بجه ده ، بیرته روان نه شو؟" ګلاجان وویل ، " اصلی ما ملې لاپاتې دي . بیغمه خپله ګډاکوه ." څه کش وکړپ شروع شو .څو کسو یو میز ، دوه چوکۍ په یوه جګې چوترې کې کیښودې . له بلې خونې یې ناوې راوستله ، ګرچاپیر یې ماشومان لر اوبر کېدل، په سریې قرآن ورباندې نیولی و او کومه بدله یې ویله چې " استه برو ، مای مان استه برو . ثاي خوبان استه برو ، دختر خان استه برو ." سوسي پوښتنه وکړه ، " داڅه وایي ، دا څه لوبه ده ؟" ګلاجان وویل ، " زه نه په پوهیږم ، دهندوانو یا ایرانیانو کوم دود به وي " عجیبه داوه چې دناوې لمن دطاووس دلکۍ په شان ورپسې څکیده ، چاترلکۍ نیولې وه ." ګلاجان ته خندا ورغله . خو تر شایې کوچانۍ نجلۍ ورو وویل " اوس نو وزه دلکۍ سره دحلال دایرې ته راوړي ." نجلۍ مخکې شوه او دګلاجان ملګرې سوسي ته یې وویل :" خاوند دې دی ؟" هغې په خندا وویل ، " کاشکې؟" بیایې نو ځان معرفی کړ، " زما نوم سوسی دی ، سوسان ټایلر." نجلۍ وویل ، " زه روهیلۍ یم ، ستا ملګری څوک دی ؟" سوسی لکه چې څه شراب یې چښلي وي وخندل ، " تاسو سره نه پیژنئ؟ روهیلۍ څه ښه نوم دی ، روهیلۍ داګلاجان دی ، په دویم نامه یې زه هم نه پوهیږم . ګلابه یې اول نوم وي ، جان یه یې وروستی ، بس موږ یې ګلاجان بولو ." بیایې ګلاجان ته مخ کړ ، " داستاسو وطنداره ، روهیلۍ ده. دې هم دویم نوم نه دی راکړی ، لکه چې په تاسو افغانانو باندې دنامه تنګسه راغلې " ناڅاپه روهیلۍ ، لکه پخوایې چې اکټ کاوه بدله شوه . دسوسي سره یې په

لاس روغبړ وکړ خو ګلاجان ته یې مازې سروخوځاوه . درې واړه دناوې په سیل لګیاشول ، چاکومه آئینه ناوې او هلک ته ونیوله او بل چا دمالېدې کاسه لاس کې نیولې وه او هلک په کاچوغه دهغې نه کوم شی چې روهیلی ویل ، لیتی به وي ، دناوې په خوله کې ورکول . روهیلی دګلاجان نه پوښتنه وکړه ، " دناوې لاس مات دی که څنګه ؟" ګلاجان وموسل ، " نه ؛ دکابلیانو رسم همدادی ." سوسي دې صحنې ته ډېره مدهوشه وه او شرابو یې بارخوګان لاهم ورسره کړي وو ، نو خوله یې له حیرانتیا وازه پاتې وه . روهیلی وویل ، " تاسو خولکه چې دکوم بل ایالت نه راغلي یئ ، دناوې کور رابللې یئ که دهلک ؟" ګلاجان وویل ، " خداکه هیچارابللی یو ، هسې زما ملګری ، انور تلفون راته وکړ او موږ هم بدر راغلو." روهیلی وویل ، " داد بدر لفظ خولکه چې په ترکستان کې رواج دی ." ګلاجان په یو څه قهروویل ، " که ته یې ووایې نو څنګه به یې ووایې ؟ " روهیلی وویل ، " موږوایو ، ایسته راغلو ، یا ایسته راروان شوو . خوزه دکتغن دژبې سره آشنا یم ، یو تره مې په سپین زرکې مامور و او پلار مې دایلبند نه دراستنېدو په وخت کې زه یو څو ورځې هلته پرېښودم . دا څو ورځې کالونه شول او مکتب مې هماغلته تر شپږم جماعته پورې ختم کړ . هرکال به مې تره په ژمي کې جلا آباد ته ، چې زموږ کډې وې ، راوستلم. "دګلاجان دلچسپي راوپارېده ، " په قام څوک یې ؟" هغې وویل ، " کوچی " ګلاجان وویل ، "کوچان خو ډیرې طایفې لري ، اکاخیل ، ګاړی ، دستوخیل ، کنداریان ، کوم یو ؟" روهیلی وویل ، " داټول چې تایاد کړل نقلی دي ، زه اصیله احمدزی کوچی یم . " ګلاجان په تعجب وویل ، " ماویل ته ټوکې کوې چې وایې کوچی یم . موږ به چې دپسرلی له خوا دکوچانوکډې لیدې چې هر سهار به په ورځو ورځو دمیږو ،اوښانو ، لویو تره خولو سپیو سره دکلي شاته بدخشان ته تلې نوپه سړک باندې به ورته کښیناستو ، او ددوی سیل مو کاوه ، خو هغوی کندهاري کوچان وو . " روهیلی وویل ، " داحمدزو کډې هم پکې وې . بې هغې هم په آبول کې سره یو ځای کېدل او زما تره هم هماغلته ددرانی کوچانو سره خپلوی کړې وه چې بیا کندوز ته کډه شو " ګلاجان نیمه جدي او نیمه په ټوکه وویل ، " دکیږدی نه تر امریکا پورې خو ډېره لار ده ، دلته څنګه راغلې یې ؟" روهیلی یوه دنګ ځوان ته ګوته ونیوله ، " دهغه جوارګر دلیدو دپاره

راغلې یم ." ګلاجان وویل ، " خاوند دې دی ؟" روهیلی کټ کټ وخندل ، "نه، داجوارګر زما ورور دی ، رازق . " ګلاجان پښه نیولی شو، "نو جوارګر ولې ورته وایی ، ښایسته زلمی ښکاري ." روهیلی لکه چې ورور سره یې ضد وي وویل ، "جوارګر خونو دی ، درینو نه نیولې دلاس ویګاس تر قمار خانو پورې یوه تـرې نه ده پاتې ... دچرګ نه نیولې تر آس او غویي پورې داسې شی به نه وي چـې دی ورباندې شرط ونه تړي ." بیا یې پـه مینـه دخپـل ورور پسـې چـې دیـوې ببرسرې سره په نڅالګیاووکتل ، " خو څه وکړم ، په ژونـد کـې همـدا یـو لیـو ن غرتی ورور راپاتې دی ، " ګلاجان یې پښتو وینلو ته اریان و ، " مور او پلار نه لرې ؟" روهیلی په مسته خندا وویل ، " هرڅه لرم شـکر ، خـو رازق جـان دمـوره یـو دی" ددوی مرکه نوره هم ګرمېدله خو سوسی ګلاجان پـه ډوډي (پـه نیغـړک) وواهه او ګویا دتګ تلوسه یې ښودله . چې دا ونه شونو ګلاجان یې په رابنکلـو دکوټې نه وایست . خدای پامانی هم دګلاجان د زړه سره شاته پاتې شوه .

دسهار درې بجې چې سوسی او ګلاجان بېرته اریزوناته روان وو پـه لارکـې ګلاجان دسوسی نه پوښتنه وکړه ، " دروهیلی لمبر دې واخیست ؟" خو سوسـی نیمه نشه په ډرایو بوخته وه ، دسړک بیلوونکې نښې یې بیندو دارابوپه مینځ کـې وې ، موټر بې غمه کوږ ووږ روان و او سوسي ورسره ټالی خوړلې . خماري نیمـه خلاصې سترګې یې ګلاجان ته کړې او ځواب یې ورکړ "روهیلـی یـې بیـا څوک ده ؟"

یوولسم څپرکی

ګلاجان په اول ځل سارایی خړ تومی چرګان لېدل چې هره خـوا الـوزي . دی او کره کولي هم دنورو پـه شـان پـه ښکـار وتلـی وو . دنوامـبر میاشـت وه خودمنی بارانونه لا شروع شوي نه وو . چې روانـېدل ، ګلاجـان پوښتنـه وکـړه چې په امریکا کې دښکار دپاره اجازه په کار ده ؟ کره کولي ویل ، چې هر ښکار بیله اجازه او لیسنس لري . حتی کبان هم بې وخته نیولی نشـې . یـو خـو بـاید دهغوی دنسل ګیزی وخت نه وي ، بله داچې یوازې نر به یې ولې . پـه کبـانو کې دنر ښځې فرق نشته ، مګر دښکار موسم یې معلوم دی او په هره پـیره کـې دا ټاکل شوې ده چې څومره کبان نیولی شی او دکب لویوالی باید څو انچـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي . دخړتومي چرګانو يوازې دنر چرګ اجازه شته . دهر ښکار وخت او موسم معلوم دی . نوامبر بې هغې هم دشکر دورځې مياشت ده . ددې مياشتې په څلورمه پنجشنبه موږ امريکايان کاله په سر يو خړتومي چرګ وريتوو او ديو قسم سارايي ترشو دانوسره يې خورو. دهر ځای نه دکورنۍ غړي په يوه ميز را غونډيږي ، ددوډۍ نه سرکې دخدای شکر ادا کوي چې دوی ته يې داسې ښېرازه ملک ورکړی دی . په دې مياشت دغرڅو ښکار هم مجاز دی . خو چې ودې ويشت نو پوليس ته به يې ورښکاره کوې چې هغه يې دنر ښځې تصديق وکړي او دا ومني چې کبلی او وړوکی نه دی ، په هماغې قسم مرده کی چې په دې فصل کې يې اجازه ده ، په هماغې ګولۍ دې ويشتلی دی . په ژمي کې چې غرڅې کلو او ښارونو او هوارې ته مخه کوي ، هلته يې بيا په توپک دويشتلو اجازه نشته ، په ليندې او غشې يې ويشتلی شې . ګلاجان وويل ، "داخونوښکار نه شو ، بس سپورټ دی ." کره کولي وخندل ، " ښکار خو بې هغې هم سپورټ دی ." ګلاجان وويل ، " په موږ کې ښکار دګيډې مړول دی ."

دولسم څپرکی

ټول ژمی ، ګلاجان او ملګرو يې دپسرلی دکر دپاره پلانونه جوړول . کره کولي په کاغذ باندې نقشې جوړولې . دسپارو او نوروشيانو دپاره يې لستونه جوړول کټلاګونه يې کتل ، دهغوی نه يې په تلفون کې دبيې پوښتنه کوله . سوسي چې د غره په لمنه کې يې دپلار نه څه جايداد ورپاتې و، سل ايکړه زمکه همداسې شړه پرته وه ، دهغې کاغذونه او قواله يې راپيداکول ، دماليې اسناد يې راټولول . يوه ورځ دکره کولي او ګلاجان سره ولاړه او دخپلې زمکې چارچاپېره يې په درو ورځوکې دلرګی کټاره تاوکړه . خوپالين ويل ، " ډير به ورته نه ليواله کيږو ، ځکه چې که کار ورنه کړي بيا به مو زړونه خوړين وي ." پخپله پالين هم وزګاره نه وه ، هرشی ته يې دوسيه واچوله او چې به کوم سند يا معلومات په کار شول نو هغې به په کمپيوټر کې پيداکاوه . په ټولو کې ګلاجان بيکاره و . لټ نه و . خو دامريکا په لارو چارو يې سرچندانې نه

خلاصېده . کله به حیران شو چې دا امریکایان ولې هرشـی تـه دومـره پلانونـه جوړوي ، ولې دومره منظم دي . په وطن کې خو ورځه ، یوه پرې سپره کـړه ، او ویې کره . یوه ورځ یوه بله عجیبه پیښه شوه چې ګلاجان ورته دخنـدا شـین و. کره کولي ورته وویل ،" دختکی تخمونه چېرتـه دي .؟" ګلاجـان ورتـه هغـه لوی کدو وښود چې په تاخچه کې ایښی و . کره کولي هغه راکوز کړ ، سر یـې خلاص کړ ، ټول تخمونه چې لاسره سریښ و له بیلو کڅوړو نـه چـې وربـاندې دتخم قسمونه په نښه شوي وو وایستل ، کڅوړې او کدو یې دیوه سپین کاغذ پـه سروڅنډل او بیرته یې ځای پـه ځای کـړې سـر یـې ټینګ کـړ او ټول یـې پـه ریفریجریتر کې کیښودل . کاغذ یې سره را ټول کړ او څه خاوره چې پکې راټوله وه هغه یې دپوړی په شان . ټینګه کړه ، په پاکټ کې یـې کیښوده ، څه شـی یې وربانديې ولیکل ، دپوستې ټکټ یې پرې ولګاوه ، په یوه بل کاغذ کـې یـې کوم شی ولیکه ، داټول یې په پاکټ کې واچول ، سریې ورله سریښ کړ او لـه کوټې ووت . شیبه پس چې ستون شونو وې ویل، " بس ، دخاورې کار هم سـم شو ، دکرنې دفتر ته مې ولیږه چې خاوره یې تجزیه کړي ." ګلاجان کـټ کـټ وخندل ، " عجب به یې تجزیه کړې ! . ماته به دې پخوا ویلی وو چې یو بوتـل خاوره مې هم راغوښتې وای . دغه دوړې چې تـاراټولې کـړې ، داڅه دللمـې دي او څه داسقلان ، مانا څه دللمي ختکیـو دي او څه دآبـی ، نـوښه بـه یـې تجزیه کړي " !" سوسی او پالین هم وخندل خوکره کولی په چـوپـه خولـه بیـا دخپل پایپ سره چې میرات مړی هیڅ اورنه اخیست ، پهلوانی شروع کړه .

دیارلسم څپرکی

ماوتسی تونګ په چین کې خپل څلور تنه مخالفان ګینګ آف فور مانا څلـور بدما شان بلل . پالین هم خپلې ډلې ته ګینګ آف فور ویل . ددوی غونـډه اوس تقریباً هرمازیګر وه . داسې نه وه چې یوازې په خپلـې پـروژې غـړیدل ، بلکـه هریوه دخپلې ورځې دکار نامو کیسې کولې او په سبا به یې په همـدې لـړ کـې دنوو پیښو غبرګون ورسره کاوه . ټول دګلاجان سـره دچـایو پـه څښلـو روږدي شوي وو. یو مازیګر خبره په هغه پادري راغلـه چـې دګلاجـان سپانسـر شـوی و اوس یې هره یکشنبه ګلاجان ته دکلیسا دتګ بلنه ورکوله . په ټولو کـې سوسـي

پادري ته ډېره په غوسه وه . يوه ورځ خويې صفا ورته ويلی وو، "مقدسه پلاره، دخدای په دې لويه ورشو کې ډېر دينونه ، ډېرې عقيدې او لارې شته . موږ عيسويان يو خو دحقيقت کلی زموږ په لاس کې نه ده . ګلاجان مسلمان دی ولې يې ځوروې ؟ زموږ پيغمبر ، جيزس (عيسی) مني ، ديهودانو پيغمبر ، موزس(موسی) مني ، انصاف خوداوايي چې موږ هم بايد دده پيغمبر ، محمد ومنو . که يې نه منو وخويې زغمو." ددې يکشنبې په سهار بيا پادري تلفون کړی و . پالين وويل ،" يره دغه پادريان خوداسې دي ، لکه مچان ، چې يو وارې يو ځای ، شی پيداکړی نو بيا يې چې هر څو شړې ، بيرته راځي . مچ وژونی يې يوازينی چاره ده ." خوکره کولي ورباندې غږ کړ، " پالين يو څه سوکه شه ، ټوله پادريان مه سپکوه ." په همدې کې.بيا د تلفون شرنګی شو ، ګلاجان ورپاڅېده،"پادري به وي " خو چې تلفون يې جګ کړ د يوې نجلی غږ وچې پښتو يې ويله . ګلاجان لاس په غوږی پوښ کړ ، ملګروته يې اشاره وکړه چې غلی شئ او دروهيلی سره يې خبرې شروع کړې ، هغوی دده ليوالتيا ، دده ژبه او دمخ سوروالی څاره .تقريباً نيم ساعت ګلاجان په تلفون کې مشغول و ، داسې ښکارېدل چې مقابل لوري ډېر غږيږي او ګلاجان غوږ نيسي .

چې تلفون خلاص شو نو ګلاجان نوروته کړل ،" تاسو امريکايان ريډيو څه ته وايئ؟" پالين وويل ، " ريډيو هغه ماشين دی چې خلک خبرې پکې کوي او موږ يې اورو." ګلاجان وويل ، " نه کوم قسم لوبه ده ، که څه بلا ؟" سوسی په خندا وويل ، "نو ريډيو نه ده ، بلکه روډيو ده . رښتيا بله هفته دالوبه همدلته په اريزونا کې زموږ دښارنه بهر کيږي . تابه هم ورولو ." ګلاجان په وارخطايی وويل،" دا نجلی چې تلفون کړی و ، " سوسی ته يې وکتل ، " هماغه دسانتياګونجلی ده ، وايي چې دخپل ورور سره دريډيو يې بولئ که بله بلا ، دهمدې لوبې سيل ته راځي او وايي که دلته ورته ديوې شپې داوسېدو دکوم هوټل بندو بست وکړو. "

کره کولي چې مړ پايپ يې کشکوده اوپه چوکی کې وړاندې وروسته زنګيده وويل ، " ولې همدلته دانور په خونه کې ورته ځای نه جوړوو؟" دګلاجان رنګ سور شو ، " ښځه ده ، ورور يې ورسره دی ، زه دوه بسترې نه لرم. دميلمه دپاره هيڅ شی هم نه لرم ، افغانان به تاسو ته معلوم نه وي ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی بل قسم میلمانه دي ." پالین حملې ته تیاره وه ،" نو نجلۍ دې ستاسره په بستر کې ځملي ، څه کیږي ؟" ګلاجان ترخه کاته ورشتې کړل خو سوسي مرستې ته ورودانګل ، " زه به یو بستر را وړم ." ماښام چې ګینګ روانېده نو کره ـ کولي ، یو ځلې شاته وکتل ، همداسې مړ پایپ په خوله ، یې ګلاجان ته په موسکا دشیطنت نه ډک ستر ګک وواهه .

ځوارلسم څپرکی

په سبا چې ګینګ راغی نو ګلاجان دکره کولي نه دزوډیو دلوبې پوښتنه وکړه . کره کولي ، خپل پایپ ته چې په اول کوشش یې ولګاوه خامتما په خپلې همیشکي چوکۍ تالۍ خوړلې او په آب وتاب یې ګلاجان ته معلومات ورکول :

روډیو لوبه نه ده ، لیونتوب دی ، ځان مرګ ته ورکول دي . دځنګلونونه وحشي آس راولي او څوک دې نر شي همداسې شاتوری دې پرې سپور شي . هلته لرې بیا دغویانو دسپرلۍ میدان دی ، ډیر لوی دپیل په شان ینده غویان وي چې ددیرې مستۍ ښکرونه دکتارو او ونو سره جنګوي . دغه دواړه داسې تازه وي چې تر اوسه یې په شاباندې سپرلۍ او په غاړه جغ نه وي لیدلی . ځینو خویې په اول ځل هغه بنیادم لیدلی چې دی یې په ځنګله کې په غشي بیهوشه کړی او همداسې بې هوښه یې سرترلی واګون کې یې نیغ درودیو میدان ته راوړي .

آس یاغویی په یوې اوږدې ویالې کې دریدلی وی ، چې دپاسه پرې لوبغاړی ټوپ کړي ، نومیدان ته راخوشې شي او هره خوا ټوپونه وهي ، لوبغاړی باید اته ثانیې دهغې په شاسپور پاتې شي ، بیا که راولویږي هم باک یې نشته . دآس سره خویوڅه ګوزاره کیږي ځکه دهغې په طبیعت کې په بنیادم پښه کیښودل نشته او که لوبغاړی له اولې لتې بچ شو نو ایله لاس وپښې به یې خوږ پامات شي . دغویي په برخه کې خو که مرګ نه وي خطر خو خامخا شته ، ځکه چې لوبغاړی پریووت ، نو دادکاپر شي لنډ پرې راتاو شي او په تیرو ښکرونو یې ترهغې مروړي او هواته ارتوي او بیرته یې نیسي چې نور شورونه خوري دانو دمچ او پیل جنګ دی ، بنیادم دګټلو هیڅ چانس نه لري . خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاوبایان یې یا دپیسو دپاره کوي چې قهرمانان هرکال په بیلو ایالتونو کې دهمدې رودیو له برکته درې څلورمیلیونه ډالره ګټي اویایې بس دخپلې نارامۍ دخروبولو او ښودولو دپاره کوي.

په بل شنه سهار خور ورور راورسیدل او دروغبړ نه پس سمدلاسه دګیټګ سره په ګډه دلوبې سیل ته روان شول.

دلوبې دمیدان نه چارچاپیره دلرګیو دیوال تاو شوی و. ښایسته زیات خلک وو ځینې کاوبایان دخپلو چتري وزمه پلنو خولیو سره دلوبغالی په دیوال ناست وو او نندارچیان ددیوال نه بهر په لرګینو اندرپایو چې پورې پورې جوړې شوې وې ناست وو. کاوبایانو میدان ته کتل، اوږدې دسندرا دخرمنې موزې په پښو، سره دسمالونه په غاړه پراته، ځینو دتماکو پاڼې ژدویلې، هرې خواته یې لاړې توکلې.

دګلاجان په اټکل زر دولس سوه کسان سیل ته راغلی وو، بسته کورنۍ دماشومانو سره په رنګ رنګ جامو، ځینې دکاوبایی خولۍ سره ناست وو. دکوکاکولا بوتل په یوه لاس او دپولیو ډک کاغذی ګیلاس په بل لاس، ټولو هغې څپرۍ ته کتل چې کاوبای دآس سره ترې میدان ته راوزي. دی دملګرو او میلمنو سره په یوه قطار کې ناست و. دروهیلۍ ورور رازق، په خپله روهیلۍ او بیا دی او بلې خواته یې پالین، سوسي او کره کولي... داسې ښکاریده چې روهیلۍ چندانې د لوبې دنندارې لیواله نه ده او دده سره یې خبرو ته تلوسه ډیره ده. پوښتنه یې وکړه. "مور ته مې هوټل سرشته کړی دی؟" ګلاجان وویل، "هوټل څه کوئ، زما کوډله شته، تاسودواړو ته مې بسترې پکې ایښې دي." ګلاجان غوښتل چې د روهیلۍ نه پوښتنه وکړي چې دده تلفون یې څنګه پیداکړ، خو بیا یې پام شو چې ورته نمبر ورکړی وي. په لوډسپیکرونو کې دآسونو او دهغو دجوړه کاوبایانو نومونه یادیدل او دخلکو دچکچکونه ګلاجان پوهیده چې دانوزبده پهلوانان دي. په ګلاجان هم یو قسم دانتظار لیوالتیا راغلې وه او ورسره یو قسم بله لیوالتیا هم دروهلیۍ له شغلو ورتیریده. په همدې کې اول کاوبای دآس په سپرلۍ راوووت آس لامیدان ته راوتلی نه و چې ټوپونه او خینجکې یې شروع کړې. کاوبای هم ورسره کله دې خواکله ها خواتالی خوړلې. آس لا دمیدان بل سر ته رسیدلی نه و چې کاوبای را

پریووت، څوکسو په منډه هغه را پاڅوه ، خولۍ یې ، را وچته کړه او سیب ته یې کړ . لوډسپیکر وویل ، " څلورثانیې !" ګویا ویې نـه ګټلـه . بـل کاوبـای دخلکـو دچکچکو سره راوووت ، آس هرې خواټوپونه وهـل او کاوبـای ځان ورپـورې ، لکه سرینښ شوی چې وي ، ټینګ کړی و . دروهلیې ورور د شوق نه ټوپونه پیـل کړل او چاورته دشانه نارې کړې ، " ځوانه ، کښینه ! ، زموږ مخه دې بنده کـړې ده . " روهیلۍ خپل ورور له کرتۍ راکش کړ . لوډسپیکر بیا غږ کړ ، "اوه ثـانیې ، یوه ثانیه کم راغی "

لوډسپیکر وویل ، " داخلی داسې یو آس راووزي چې تر اوسه پورې چاپـښه نه ده وربانديې اړولې او له همدې کبله موږ وربانديې دکوه قاف دشهزاده نـوم ایښی دی .او دهغې انعام دی ، شـل زره ډالـره . " دخلکـو چکچکـې ، هـلا لا جوړه شوه اوټولو سترګي څپرۍ ته نیولې وې . په همدې کې یو کاوبای دیـوه تورآس سره خرامانه راوووت ، آس غاړه یوې خواته کـړه کـړې وه . او خلکـو هلا لا جوړه کړه . کاوبای خلکوته په احترام لاس دخپلې لویې خولۍ زې ته ور وړخو ورونه رسېد . آس داسې جګ ټوپ وکړ چې کاوبای څوثانیې ارتـې پښې په هواکې پاتې شو او بیا په زمکه راولوېد .لوډسپیکر غږ کړ ، " څلورثانیې " بیانو انونسرداټوکه هم وکړه ، " نه مې وو درته ویلی ؟" دګلاجان تلوسه مخ په زیاتېدو وه . اوکه هر څه روهیلۍ ورته خبرې کولې دی پرې نه پوهېده . بـل کاوبـای دهمدې آس سره میدان ته راغی . خو دهغـه حـال هـم همداشـو .لوډسـپیکر وویل ، "داسې ښکاري چې په دې آس کې ، په شلو زرو ډالرو کـې، دبنیـادم برخه نشته .نوبل آس به راولـو ." لوبـه ترمـازیګره پـورې روانـه وه .لوډسـپیکر وویل، " دابه زموږ وروسـتی آس وي ." رازق ګلاجـان تـه وویـل ،" ودې لیـده ، دامریکابزکشی ؟" ګلاجان وویل ، " داکاوبایان خو زموږ ازبکوچاپ اندازانوتـه کوزه هم نشي نیولی !" رازق په ټوکه ګلاجان ته چلنج ورکړ ، " یـره ، زرډالـره درکوم که په دې آسونو دې پښه واړوله ." ګلاجـان وویـل ، " هنـدوان څوک . اوښان څوک ، زه خوچاپ انداز نه یم ، مـادخپل وطـن ازبـک چـاپ انـدازان یادول ." رازق لاهم زړور شو، " نو ته هسې لافـې ولـې کـوې.ازبـک یـادوې او ازبک یادوې . ازبک دکاوبایانو نسوارهم نه دي . اوکه پخپله دومره نریـې داګز دایې میدان !" ګلاجان څو شیبې روهیلۍ ته وکتل او بیا یې رازق تـه وویـل ،

یره داشرط خو درسره تړم ، خوزر ډالره به په کیشتونو درکوم ، ټولې روپۍ اوس نه لرم ." رازق په حیرانۍ ګلاجان ته وکتل ، "رښتیاوایې ؟" ګلاجان سروښوراوه او نور یې هیڅ ونه ویل .رازق خپل دکوکاکولا بوتل روهیلۍ ته ورکړ او پا څېد، دلوډسپیکر اورفریانو پلوته چې دمیدان په بل سر کې په جګې چوتـرې ولاړ وو ورغی . له یوڅه ځنډ نه پس ، لوډسپیکر غږ کړ ،"ښاغلیو اومیرمنو، یو نوی زیری ! په نندارچیانو کې چا دکوه قاف شهزاده ته چلنج ورکړی دی ." نندارچیانو په یوه غږ په ملنډو دخنداغریو جوړکړ . په دغسې لوبو کې بـه کلـه ځینـې مسـخره ټوکماران درنګینو جامو سره راووتل او په یوه ډنګر یابو سپاره به میدان تـه ګډ شول ، آس به په لاره سم تلی نه شو خو دوی به ځانونه دې خواهاخوا کړول ، لوډسپیکر وویل ، "داسړی دافغانستان نه راغلی مهاجر ګولاجین ، دی ، خـدای دې وکړي چې نوم مې سم تلفظ کړی وي " دخلکو خنـدا او چکچکـې نـورې هم زیاتې شوې .

کره کولي او نورومګرو یې ګلاجان ته کتل ، چې آرام ، په چورت کې ډوب په خپل ځای ناست وو . رازق راغی او ګلاجان یې ترلاس ونیو ، دهغه ددرېدو سره خلکو ورته لاسونه وپړقول ، په ملنډو نه ، بلکه په یو قسم زړه سواندې چـې امریکایان یې معمولاً دخوارو خارجیانو پـه هکلـه لـري . روهیلـی هـم ورسـره غبرګه پاڅېده خپل ورور ته یې وویل ، " جواری او لیونتوب هم یو حد لري ، لږ وشرمیږه !" خو ګلاجان وویل ، " اوس نـو خـدای راوسـتې ده ، بـس تـه راتـه دعاکوه !" بیانو لاړ ، کره کولي ته یې لاس ورکړ . پالین او سوسی راغلل او دی یې په دواړو مخونو چپ کړ. په اوله ځل پالین لـه ټوکـو او پیغورونـو پـاتې وه . رنګ یې سپین تښتیدلی و او دمړو اوښکو په مینځ کې یې وویل ، " پـه ځان پـام کوه چې بیا به داسې مهربان ورور له کومه کړم . "ګلاجان وموسل او روان شو . ډیره شیبه رفریانو دګلاجان سره خبرې کولې او دلوبې مقررات یې ورته تشریح کول . بیا یې یو کـاغذ وربـاندې لاسـلیک کـړ چـې کـه څه ضـرر ور ورسـېده ، هیڅوک مسوول نه دی .

نندارچیان هم بې تابه وو، او ځینو یې دتګ تابیه نیولـه ، پـه همـدې کـې لوډسپیکر په خبرو راغی ، " میرمنو او ښاغلیـو ، دادی دکـوه قـاف دشـهزاده او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاغلی ګلوجین مقابله ." بیانو ، لکه چې دانانسر خواخوږي هم راپاریدلې وي. "افغانه وروره ، کامیابی دې غواړو" ټولو دتشویق لاسونه وپړقول .

ګلاجان خپل ملاوستنی چې دسندا دخرمن او دکره کولې تحفه وه یو څو سور په نور هم مضبوط کړ او بیا ورغی او دڅپرې دویالې په سر درفرې اعلان ته منتظر ودرید . ځانته یې پام شو چې زنګنونه یې یو څه ریږدي . سترګې یې پټې کړې او ځان یې دخان آباد دبزکشۍ دغونډۍ په دوړو کې په ذات ګرګ باندې سپور ولید ، دیاغی آس خوله له ځګونو ډکه وه او چاپ اندازانو ورته چکچکې کولې . په همدې کې درفرې داعلان غږ راغی او دآس په شاپې ودانګل . دواړه بهرمیدان ته راووتل . آس بیا یوه ثانیه آرام ودرید . ګلاجان پوه شو چې دایې چل دی او سړی خطاباسي . دپخوانو کاوبایانو دسپرلۍ په وخت کې یې د آس دستور لیدلی و . یو لوی ټوپ هواته او بیا دبغل خالی کول . دکوټې د مشهورې زلزلې کیسه یې دډبګرۍ په کوم دوکان اورېدلې وه . په کوټه کې په اول سرکې ټکان کوز وپاس و ، چې ددیوال هره خښته یې له بلې نه بیله کړه او بیا یې دچج په شان څنګ په څنګ ټکانونه شروع کړل ، چې ټولې خښتې کانې او هرڅه یې ورژول او ورسره یې دا ټیکلی هم اوریدلی و : "زمکه دمکې به زنګیدله لکه ټال په شان دزلزلې به خوځیده امر درب" .

ددې بې پیره آس ټکانونه هم همداسې و . نوکله چې آس شاتنۍ پښې هواته کړې او ګلاجان یې پاس ګوزار کړ ، ګلاجان له تجربې پوهیده چې آس په کومه ځي . بیرته په آس سپور راغی ، دی لاسم ناست نه و چې آس بغل خالی کړ ، یوې خواته یې ودانګل ، دچج نوبت راغی ، ګلاجان دخرو دسپرلۍ نه ددې قسم ټوپ سره بلد و او ځان یې راتینګ کړ . آس بیا خپلې خینجکې تکرار کړې ددې سره یې خوله شاته اړوله چې ګوندې چک ولګوي . خوګلاجان پښې دآس دخیټې پورې نښلولې وې . د ګلاجان زړه کې ګرځیدل چې دا اته ثانیې خونیمه ورځ شوه ، ولې رفرې غږ نه کوي ؟ دتوخته بای آس ، ذات ګرګ یې سترګو ته ودرېد ، چې دغونډۍ په شپله ، په یوه ورکې خورکې داسې نښتی و چې راختلی نه شو او په همدې تنګه وچه ویاله کې یې کله مخ کې او کله شاته زور کاوه . دګلاجان پام شو چې آس ته کوم تکلیف ورپیښ دی ځکه چې سترګې یې برکې راختلې وې ، ششنیده او زګیروی یې کول . په

(c) ketabton.com: The Digital Library

کراره ورغی ، دآس لکۍ یې ونیوله ، ګوری چې تر لاندې ، یو لوی شین وزری مچ ورپورې نښتی دی ، ګلاجان پوه شو چې داهماغه بې پیره شی دی چې دغویانو تر لکۍ لاندې په کونه ونښلی ، هم یې چیچي او هم یې وینې زبیښي، البته بد درد به کوی چې غویی بریږي او لکۍ ډانګ ځان په غرو رغو ولي . له همدې امله یې بزګران غویبارې بولي . همدا دکافر بچی اوس دذات ګرګ دلکۍ لاندې په غوښه پورې نښتی و . ګلاجان پس دڅو ناکامو کوششونو بیا آس راګیر کړ اودسترګو په رپ کې ، پخواترې چې آس بیا ودانګي ، غویبارې ، دغوښې نه وشکاوه او په لاس کې یې وسرویه . آس آرام په ځای ودرېد ، بیا نو نه خینجکې وې ، نه شیشنې ، او ګلاجان همداسې شاتوری پرې سپور توخته ته راووست . مګر دغویبارې خبره یې هیچاته نه وه تېره کړې ، او خلکو پرې پهلوانچه نوم ایښی و . ګلاجان بې واره دخپل وطن دخوب نه راویښ شو او ګوری چې آس تر لاندې لا خینجکې وهی او اته ثانیې نه پوره کیږي . په همدې کې لوډسپیکر غږ کړ ، " اته ثانیې پوره شوې !" خوګلاجان لاهم له ویرې دآس په شا ځان ټینګ کړی و . لوډسپیکر والا مست شوی و ، " نن موږ یو ګوی قهرمان لرو ، ګلوجینه ، بس دی راکوز شه ." ایله ګلاجان په سد شو او دلرګو کټارې ته یې ورټوپ کړ او هلته نورو کاوبایانو داسې پاس راښکه ، لکه دبزکشۍ وزه . دنندارچیانو غریو غوږونه کنول او لوډسپیکر هم ورسره چیغې جوړې کړې وې ؛ ګلاجان ببر سر رفریانو راګیر کړ او خلکو هم چارچاپیره دګنه ګونې کړې جوړه کړې وه . ښایسته ډېر وخت پس ، ګلاجان دخلکو دمینځه ځان راوښکه او خپلو ملګرو ته ورسیده . اول چاچې ځان ورورساوه ، روهیلی وه، خو پالین وار ړومبی کړ ، لویه ږمنځ یې په لاس کې نیولې وه او دګلاجان جرویښتان یې ږمنځول او مچې یې ترې اخیستې . کره کولی دخپل مړه پایپ سره خرامانه راغی او ګلاجان یې په غیږ کې ونیو . سوسی نوروته شا اړولې وه او له خوشالۍ یې ژړل . ګلاجان هرې خواته وکتل او بیا یې وویل ، " کره کولي ، هغه ستا کښابونه څه شول چې تاویل نن ماښام به یې په موږ وخورې ؟"

په لارکې دکره کولی تر زاړه او زنګ وهلی موټره پورې خلک لیکه ولاړ وو او مبارکی یې ورکوله . ګلاجان چې له اصله شرمیندوکی و ، زمکې ته کتل ، خو پالین به دهر چانه تشکر کاوه ، لکه چې ګلاجان ددې مخلوق وي . په موټر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګې نورو ګلاجان ته کتل خو هغه لا رازق ته غځولی و ، " راوشمېره ". رازق هم تیار زرګون ورته ونیو ، ګلاجان واخیست او بیایې روهیلی ته ور اوږد کړ خو پالین په هوا کې قپ کړ ، " دطالع روپۍ به نه پردی کوې !" روهیلی بدبد ورته وکتل .

دکره کولي میرمنې په برنده کې دبارېکی (کباب) نغری لګولی و. کره کولی په لایتر اور ورواچاوه لمو دکوټې نه یې اخته شوې.غوښه راوړه ، پرې وایې چوله سوسی او پالین هم بوختې شوې . عجیبه داچې درووپیو رفریان او انانسر هم دځو نورو کسانو سره راغلل ، دبرندې لاندې ودرېدل ، تر څو کره کولی ورته ست وکړ . ګلاجان هم دخپلو ملګرو سره دکباب په پخولو لګیاشو . دهغوی په شوندو یوه وېره موسکا انځور وه .

کره کولی ، وچ پایپ دشوندو له ګوټه ځوړند ، نغری ته ولاړ و ، غوښې یې مخ څټ اړولې ، رازق دنووراغلو رفریانو سره په مرکو اخته و او دشوقه یې لاسونه هرې خواته اچول او کټ کټ یې خندل . روهیلی دبرندې په ګوټ کې ستنې ته تکیه وهلې ولاړه وه او لرې دغرو لمنې ته یې کتل چې دلمر سترګه په غرغړو وردوببدله . څو ځلې خو رازق ګلاجان ته په لاس اشاره وکړه چې درفریانو دلې ته ورشي ، خو هغه ځان لرې ساته دوی ته به یې وموسل او بیرته به په دې او هغې بوخت شو .

چې کباب تیار شونو ټول کولې ته ننوتل او دمیز نه چار چاپېره کښیناستل. کره کولي سر په لاسونو تکیه کړ ، سترګې یې پټې کړې او ویې ویل ، " خدایه ستا شکر کوو چې دیوې مړی دوډی لایق دې ولیدو . " امریکایانو ورسره "آمین " کړه او بیا یې دکبابونو په ټوټو برید ښخ کړ . ټولو دکره کولی دخوندورې دوډی صفتونه کول خو پالین ځان پکې شریک کړ ، " سلاد ماجور کړی دی !" ټولو وخندل .

وروسته له دوډی سوسی فرینی په میزکېښوده هر چا خپل واړه قابګی ترې دکول ، دناستې کوټې ته تلل . خو رفریانو ګلاجان ایسار کړی و او په خبرو خبرو یې برندې ته وایست روهیلی هم په پټه ، چې پالین خبره نه شي ، ورووته، دګلاجان څنګ ته ودرېده ، لکه چې پوهېده چې څه شی را روان دي . رفریانو ګلاجان ته وویل " اوس چې ته قهرمان یې ، نو ددالرو ویاله دربانديې

سپره شوه . موږ غواړو چې ستا سره ګټورې مامله جوړې کړو. " ګلاجان روهیلی ته وویل ، " داخلک څه څه وایي ؟، کومې مامله نښیي ؟" روهیلی وویل ، " زه څه پوهېږم ، په انګریزی خو یې تر ماته ښه پوهیږې ، ماخو فقط ددوو میاشتو یو کورس لوستی ، خولکه چې غواړي ته ورسره قرار داد وتړې چې درودیو په لوبو کې به ګډون کوې او بس ددوی ، هغه توری څه و ؟ چاپ انداز ، ددوی چاپ انداز به یې . هرکال به تاته پیسې درکوي ." ګلاجان رفریانو ته موسک شو ، " زه دآس کسبی نه یم ، دغه سپرلی مې دشوق دپاره وکړه . ستاسو شل زره ډالره هم نه غواړم ، ما مازې خپل شوق کاوه . " روهیلی ګلاجان ته ترخه شوه ، " زه خو څه ستا دپلار ترجمانه نه یم ؟" ګلاجان په تعجب دهغې غوسه ناک مخ ته وکتل ، بیایې په بابیزه واخیسته او ویې ویل ، " ته ودرې چې کره کولی ورته راولم . " بیانو کره کولی په تفصیل سره دګلاجان خبره ورته بیان کړه ، رفریانو سرونه وښورول او یوه یې وویل ، " دا آزاد ملک دی ، موږ په زور درباندې قرار داد نه شو کولی ،.خومو ږ ویل ، ستا او زموږ داوړو خیر پکې دی.داهم ورته ووایه چې هرکال دیو میلیون ډالرو ضمانت کوو . " کره کولی ترجمانی ته خوله جوړوله خو ګلاجان وویل ، " یو څه خوزه هم ددوی په خبرو پوه شوم ، ورته ووایه . میلیون دې په تاسو بختورشي ، زما ددې قسم کار سره جوړه نه ده . " کره کولي وویل ، " ورونه په خان مه بندوه ، ورته وبه وایم چې ګلاجان اوس حاضر په نورو کارونو بوخت دی ، تشکر به ترې وکړم او وبه وایم چې که بیاوزګار شو په تاسو به غږ وکړي . " ګلاجان په خنده وویل ، " په هر قسم یې چې ورته وایې ، مقصد ددې بلانه مې خلاص کړه . " کره کولی موسک شو، رفریانو ته یې تفصیل ورکړ . خو رفریان نه قانع کېدل . د هغوی تر مینځ ښایسته ډېر وخت خبرې روانې وې ګلاجان دیوه بېغرض په حیث بهرته کوټې ته ننووت.

دشپې ناوخته میلمستیا ختمه شوه . روهیلی وویل ، " موږ ته موکوم هوټل نیولی دی ؟" ګلاجان وویل ، " نه شپه به زموږ کره تېره کړئ . هلته یې هغې هم دانور خان کوټه خالي پرته ده . " روهیلی موسکه شوه . کره کولی ټول په موټر کې دګلاجان کورته ورسول . هلته پائین روهیلی ته دخوب کوټه وروښوده ، په تشناب کې یې نوې تولیې ورته کېښودې، او بیا نو ګیګ رخصت شو .

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلاجان رازق ته وویل ، " تاسو خور او ورور به په یوه کوټه کې پریوزئ ، د انور په کوټه کې او که وایې نوته راځه زما په کټ پریوزه ، زه به په کوچ ویده شم . " رازق په نورو سودا وو کې وو ، " ولې دې درودیو د دلالانو تجویز رد کړ؟ ته نه پوهیږې چې دامریکا روپۍ خویا په لوبو کې دي او یا په قمار خانو کې ؟" خو روهیلی مداخله وکړه ، " ورورہ ، جوارګري ډې په تا بختوره شي ، نور خلک دې حرام کسب ته مه لمسوه . " ګلاجان دواړو ته کتل او مداخله یې نه کوله . روهیلی ګلاجان ته کړه ، " درازق خبرې مه اوره اومه ورنه خپه کیږه ، هغه خدای همداسې ښویولی دی ، هغه متل څه دی چې وایي نیکی له دې ملاماته ده ، بدی له نغاري وهې . ماته خوب راځی . " ګلاجان ورسره ترکوټې لاړ خو هغې په دوراره کې وویل ، " بس ته ورځه ستا معشوقې ، پالین ، راته کټ او هرڅه ښودلي دي . " ور یې پورې کړ او دشانه یې پسې غږ کړ ، "هسې ټوکه مې کوله ، شپه په خیر ."

ګلاجان په تشناب کې اودس تازه کړ او بیا دناستې په کوټه کې په لمانځه ودرېد . په دعا کې پس دمړو او ژوندو چې دعادت له مخې به یې په شوندو تېرېده ، په پټو سترګو ځان ته دعا وکړه ، " خالقه ، دشیطانی وسوسې نه مې وساتې ، دجوارګری نه مې وساتې . یوه مړی حلاله روزي راکړې او دخپل وطن سوب مې وکړې . " چې دخوب کوټې ته لاړ ، رازق په رښتیا هم دګلاجان په بستر ویده پروت و . غلی وووت . دتشناب دڅنګ الماری نه یې دوه شړی راوښکلې ، د خوب په خونه کې یې یوه په زمکه وغوړوله ، دکوچ داشاتکیه یې پرې کېښوده ، پریووت ، کلیمه یې وویله ، بله شړی یې په ځان راکش کړه او تر سهاره دبنګی دسیند دسرپه غونډی دبزکشی په دوړو کې ورک و . په خوب کې دده آس تل هماغه ذات ګرګ و .

څه ښکالو راویښ کړ ، دلمانځه وخت و ، چې داودس دپاره تشناب ته روان شو ، ښکالو له هماغه ځایه راتله . بیرته په خپل ځای کښیناست . روهیلی خیشته پیشته ، مخ او سر په تولیې پوښلی ، راووتله . دده په لیدو یې ټکان وخوړ ، خپلې کوټې ته ننوتله . ګلاجان هم اودس وکړ او چې راووت نو روهیلی ولاړه وه ، هرې خواته یې ترور کتل . ګلاجان ژر هغه جالماز چې دپیښور نه یې راوړی و ، هغې ته ورکړ . روهیلی په خندا وویل ، قبله کومې خواته ده ؟ ګلاجان اوس

(c) ketabton.com: The Digital Library

دکره کولي دقطب نما په مرسته قبله سیخه کړې وه . دشرمه سور شو خودسهار په خړه کې روهیلی نه شولیدلی . هغې ته یې جالماز وغوړاوه او لرې په یو څادر په خپله هم ودرېد . په خاموشۍ یې لمنځونه وکړل او ګلاجان ډېر پام کاوه چې دخپلو کلیوالو په شان د سهار په لمانځه کې پشهار ونه کړي او ساړه اسویلی ونه باسي . درکوع نه پس یې هم ملا په قیام کې نیغه راسته کړه او دنورو ورځو په شان یې ونه کړل چې درکوع نه پس همداسې کړوپ سجدې ته لاړ شي .

دلمانځه نه پس ګلاجان دسبنارى دجوړولو په نیت پخلنځی ته لاړ، چاځوښه یې دتازه سړو اوبو نه ډکه کړه ، په نغري یې کېښوده ، نغرى یې چالان کړ ، خو نور نه پوهېده چې څه شی پاخه کړي . روهیلی دپخلنځي دروازې ته تکیه وهلې وه او ده ته یې کتل . چې دګلاجان ټکنی توب یې ولیده نو راغله او ویې ویل ، " بس تا خپل کار وکړ ، نور یې ماته پرېږده . دښځو کار دی ، ته ورځه ، بېلمازه مخنته ورور مې راپاڅوه چې مشوکه خو په اوبو کې لمده کړي . " ګلاجان په خوشالۍ وووت . روهیلی دپخلنځی نه غږ کړ ، " هګۍ څنګه غواړې " ګلاجان وویل ، " یو مخ ، خاګینه ، چې سره ګډې نه شي . " رازق له خپل بستر نه غږ کړ ، " زما هګۍ بدیشی ، ماته ، سیریال ، ورغستلی جوړ کړئ . " شیبه پس روهیلی په پتنوس کې سبنارى راوړ ، خپل ورور ته یې وویل ، " ټونګه دې ومینځله ؟" رازق ورته په قار وویل ، Shut up وروسته ، چې روهیلی لوښی پخلنځی ته یووړل او ماشین کې نې کېښودل ،رازق ورغږ کړ ، "بس نو روانه خرمانه شه چې ځوزه ځم ، په موټر کې تیل اچوم ، نوته به تیاره وې . "

روهیلی او ګلاجان دچایو دپیالو سره دمیزدووخواته مخامخ کښیناستل اوږده شیبه غلی وو ګلاجان یو خوکم خبرى و، بل وېرېده چې دنجلۍ په مخ کې کومه غلطه خبره ونه کړي . روهیلی هم له همدې ویریده او دهغې بله کمزوري داوه چې دخبرو شروع کول تل ورته سخت ښکاریدل . دکره کولی خبر ، خاموشی د کنډ خاصیت لري هرڅومره چې ډېر پاتې شي هماغومره یې سربښ ماتول ګران شي . ګلاجان ددې کش حالت دماتولو په نیت ، پاڅېد، دروهیلی پیاله یې دمیز له سره واخیسته ، او دهغې دتازه کولو دپاره پخلنځی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته ننووت. له هماغه ځایه یې غږ کړ ، "ولې مودومره بیره ده ، یـو څو شـپې بـه پاتې شوي وئ چې د اریزونا سیل مو درباندې کړی وای ." دروهیلـی دخنـدا غږ راغی ، "تاسو غیر له اغزیو بل څه نه لرئ او موږ خـو څه اوښان نـه یـو چـې ځوز وخورو؟" ګلاجان وویل ،"نه دلته لوی پارکونه دي،آبشارونه دي،دلېک میـد Lake mead ډنډ په امریکا کې ساری نه لري او دګرینډ کینـیـن ملـی پـارک تـه خوزه لاړ نه یم خو وایي چې په اصل کې په اریزوناکې شـروع کیـږي " دچـایو پیالې یې دناستی خونې ته یووړې او بیا یې په مینه روهیلی تـه وکتـل ، دهغـې رنګ سور شو ، خبره یې تېره کړه ، " دپارکونو شوقي نه یمـه ، داس سـپرلی تـه مې لایو څه شوق کیږي ."ګلاجان وویل ،" اوس خو آس نه لرم ، ګونـدې کـال ته کوم تتو واخلم " روهیلی په یو څه تونده‌لهجه وویل ، " تتوان دخدای بلا ډېر دي ، په پارکونو کې په یو ډالـر هـم سـړی پـرې سـپریدلی شـي ، زه مستانګ غواړم." ګلاجان په تعجب وویل، " دایې لاڅه بلا وي ؟" روهیلـی وویـل " ورور مې راته ویلی دي چې دا بل خبل آسونه دي . رازق وایي چې پخوادلتـه هـم تک رانګ په آسونو کېده خوبیا چې اورګاډی راغی ، آس دموده ولوېد، خلکـو همداسې په ځنګله کې خوشې کړل . " ګلاجان وویل ، "نو چې خوشې کـول یې ، ولې یې په بل چانـه خـرڅول ؟" روهیلـی موسـکه شـوه ، " ایلـه ذې یـوه ناپېته وویشته . آس نو چااخیسته ؟ ټول په اورګاډي ورمـات وو .څه آسـونه خـو دخلکو نه یاغی شوي وو ، هغه هم ورسره ګډ شول بیا همالته په ځنګلونـو کـې ګلې ترې جوړې شوې ، نسلونه یې زیات شـول ، او اوس هـم وحشـی ګرځي . دامې هسې خبره کوله ، دامې درته ویلـې چـې رازق خوهسـې جـوارګر دی ، خوماچې بیګا ددلالانو لیوالتیا ولېده نو وایم چې که دپیسو شوقی یې." ګلاجان وویل ،" شوقی به یې یم که به نه یم ، خوماته دلالان ، دغه ټوله مامله بې اودسه ښکاره شوه . په امریکې کې به څوک دپیسو شوقي نه وي ،دلته خو غربت او فقر فخر نـه دی لوی شوم ګنل کیـږي . خـو زه وایم چـې پـه حلالـه یـې وګټم ." روهیلی پوښتنه وکړ ، " د حلالې لار دې موندلې ده ؟" ګلاجان په شـرمیندوکی خندا وویل ، " یوڅه خیال پولاو خوشته ، خو وګورو چې څه کیږي ؟" روهیلـی وویل ،" ته خویې راته ووایه ؟"ګلاجان وویل ، " تراوسه څه نشته ، خوکـه ژونـد وفاوکړه..." روهیلی یې خبره ورغوڅه کړه ، " په دې ځوانه ځوانی کې دومـره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناامیده یې ؟" ګلاجان کټ کټ وخندل ، "نه ، داهسې زموږ دکلی اصطلاح ده. مقصد مې داوچې که خیر و شپږ میاشتې پس به دې خبره کړم . " روهیلی هم وخندل ، " هلکه ، زما دې نوره هم تلوسه کړه چې داڅه دسرو زرو په کان اوښتی یې اوکه دې دتیلو ځاموندلې ده ؟" ګلاجان ورته وموسل او نور یې هیڅ ونه ویل . په همدې کې رازق راورسېد او روهیلی هم خپلې خونې ته لاړه چې ځان تیار کړي . ګلاجان تر موټره پورې ورسره ووت او چې هغوی روانېدل نو روهیلی وویل ، " ترشپږو میاشتو پورې خدای پامان . "رازق خپلې خورته په تعجب وکتل بیایې اوږې په بې پروایی پاس وار تولې او اکسلیتر ته یې لته ورکړه . دګلاجان په ګوګل ګې کوم ځای تش پاتې شو .

پنځلسم څپرکی

ګلاجان نه شاعر و اونه دتخیل سړی . دده تجربه دمینې په باب لنډه اوپه نشت حساب وه . یو اوړی ، دی به و ، ددولسو کالو ، دیوه واده په سهار چې دکور په چوتره باندې ټولې میلمنې رنګې بنګې پرتې وې ، ده دیوې ویندې ښځې یو تی ولید چې دشنه بخمل کمیس نه راوتلی و . دهغې په لیدو یې په وارخطایی کوټې ته منډه کړه . خوزړه یې صبر نه شو او شیبه پس بیا راووت اوپه چل یې ځان دهغې کټ ته ورساوه او دهغې دسپین تی ننداره یې وکړه . اوس یې هم دهغه غلچکي عیش خوږوالی په ماغزو کې و اوتل یې دځانه سره خپله خیالی محبوبا په شنه بخمل کې لیده . نور نودی په دې کې پوره کلیوال و ، یوه ښایسته نجلی چې کړه وړه یې سم وي ، دښې کورنی وي ، ستن او سکوی یې یادوي ، په پخلی کې ، په کور کولو کې پوړه نه وي ، په رویبارانو راپیداکړه ، جرګه ورولیږه او بیا یې واده کړه . اوس یې روهیلی ته هم همداسې زړه کېده خو چل یې نه ورته .

شپاړسم څپرکی

کوز ، دکالیفورنیا دخلیج نه بارانونه داریزونا په جنوبی څنډه شروع شوي وو . دپسرلي شنیلی راروان و .دګلاجان ګنګ هر یودپروژې په خپلو برخو لګیاو. سوسي خپله میراثی زمکه دغره په لمن کې ورخپله کړې وه ، دهغې چارچاپیریې دلرګو کتارې نوې کړې وې ، او اوس دکره کولې نوبت و. هغه په

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمی کې ددهقانۍ سامانونه اخیستی وو . دهغو پیسې یې په قسطونو ماتې کړې وې اوسوداګرانو چې اوس ګلاجان پیژانده ورسره منلې وه ، چې یو کال به هیڅ پیسې نه اخلي او بل کال به دسود سره دهغې قسطونه میاشت په میاشت ورکول کیږي . په سامانونو کې بس هماغه شیان وو چې ګلاجان په وطن کې پیژندل ، خوټول په یوه لوی ماشین کې چې دوی ورته کمباین ویل . یوه ، غاښور ، ماله ، دا ټول ورسره وو چې هر یو دضرورت په وخت کې په دې ماشین پورې نښلول کېدل . کره کولي دخپل مړه پایپ سره درسته ورځ په خپل ګراژ کې دخپلې دې نوې نانځکې سره بوخت و . پالین په کمپیوټر کې جدولونه ، دجم وخرڅ پاڼې ، حتی رسیدونه چاپول .

چې هواماته شوه او دازغنو بوټو او زقومو خپړې ترخې شنې شوې ، نو ګلاجان دختکو تخمونه راواخیستل ،سم نیمایي یې کړل . نور یې بیرته ځای په ځای کړل او دایې په بیلو بیلو داوبو ډک ګیلاسونو کې خیشته کړل . په هر ګیلاس باندې دتخم دقسمونو نومونه تیار لیکلی وو . په بل سبا یې، دپسرلی دآخر یو پوست او نمجن سهار و چې کره کولي دګلاجان پسې راغی او په خپل ټراکټور کې یې دغره دلمنې پټیو ته بوته . کره کولي لاد وخته شل جریبه مځکه په ټراکټور وهلې وه ، په ځلورو برخو یې ویشلې او په هره یوه کې یې دولسوالۍ دکرنې دماهر په لارښودنه دخاص ترکیب سره شیندلی او بیا یې ښه حلاله اړولې وه . په دې ورځ نو ګلاجان ددوچو(جویو) او ویالو دکنلو هدایت ورکړ او کره کولي دسترګو په رپ کې په ټراکټور دوچې (نرۍ ویالې چې وروسته اوبه ورکې خوشې کیږي او دنیال بیخ لمړوي .) وایستلې، ګلاجان دبسم الله سره دختکی زړې ، دوه دوه، درې لویشتې ترمینځ ددوچې دپاسه په خاوروکې ښخ کړل . یوه ګوته خاوره یې پرې راواړوله . په هر قطار کې یو قسم ختکی ترمازیګره یې تخمونه کرل . کره کولي لرې په خپل ټراکټور کې ناست و او دده کارروایي یې څارله . چې کار خلاص شو نو ګلاجان لرې ودرېد او په مینه او ارمان خپل کښت ته ځیر و ، چې کره کولي دچرګې دسرې غوښې دسینډویچ سره راغی ، دده تر څنګ ودرېد ، سینډویچ یې ورکړ او په خپله هم دتېرو ، دغلامۍ دوختونو په شان چې پلار یې ورته کیسې کولې ، ودرېد او د ګلاجان په شان ده هم پټې ته کتل . چې بیرته راتلل کره کولي ورته

توضیحات ور کړل چې په اوله برخه کې څه قسم خاوره وه او څه ترکیب یې درلود او دویمه یې څنګه وه ؟دګلاجان په دې خبرو سرنه خلاصېده ، ویې ویل، " دابه دوه هفتې پس معلومیږي ."

کره کولي چیرته دانتظار حوصله لرله ، هرسهار به پټي ته ورته او دخیریت احوال به یې ګلاجان ته رساوه . ګلاجان به په خندا دامتل ورته ترجمه کاوه چې مدعی سست ګواه چست . سوسی او پالین هم په انتظار ناستې وې خو پالین ویل ، " یوه روځ به ووینې چې زقوم او ستاسو دوطن داوښانو ځوزان راشنه دی ." کره کولي به قسمونه خوړل چې هغه ځای چې تخمونه ښخ دي ، ده ولیدل چې مځکه لږه راجګه شوې ، پړسېدلې ده خوپالین به ورپورې ملنډې وهلې ؛ " دځوز قاعده همداسې وي . "

یوه شیشته پیشته ، بارانی ورځ وه چې ناڅاپه کره کولي ، داځلې په ټراکټور راغی او بې غږ او غوږه یې ګلاجان بوته .ګلاجان چې هرڅه کتل ، بس هماغه توره خاوره وه چې اوس دباران دلاسه ختې شوې وه . کره کولي ویل ، " هوغه دوچه وینې، دآخر خواته ، هوغه شین بوټی وینې ؟" ګلاجان په احتیاط ورغی . بوټی خو و ، دوې پاڼې یې هم لرلې ، خو دتوت پاڼې شنه په ځای توربخن و . لاس یې ور وړ ، زیږ لګېده . یوه پاڼه یې راوښکله ، ورسره دځوز غوزه راووتله . هغه یې ټراکټورته راوړه او کره کولي ته یې ورکړه . هغه معاینه کړه او بیا یې سروښوراوه ، " I, d be damned "ماناتولعنت دې وي په ما ! مګر ګلاجان دځانه سره وویل ، بس چې ځوز راغی نو ختکی هم نشالا چې راځي .

شپاړسم څپرکی

په بل سهار چاور وټکاوه ، چې ګلاجان پرانیست نو پادری و. ګلاجان دځانه سره وویل ، " لعنت!" خو پادري ننه ووت او همداسې په ولاړې یې وویل ، "خبرشوم چې درودیو قهرمان درنه جوړشوی دی ." ګلاجان وموسل او نوریې څه ونه ویل ، پادري وویل ،" خبرشوم چې شل زره ډالره دې ګټلي دي . " ګلاجان بیاهم غلی و .

پادری وویل ، "اوس خوبه دعیسی په معجزې قانع شوی یې ؟" ګلاجان وویل ، " پخواهم قایل وم." پادری وویل ، " پوهیږم خواوس هم په محمد ایمان

لرې." ګلاجان په قهر وویل ، " زه په خدای ایمان لرم ، محمد یې پیغمبر دی په هغه اوپه ملایکو ایمان لرم . ټول پیغمبران مې قبول دي ." پادري وخندل ، "داخبرې موډیرې کړې . اوس ددې دپاره نه وم راغلی ." ګلاجان په تعجب وویل، " نو څنګه راپښې شوې ؟" پادری وویل ، " ماویل چې که په دغو شلو زرو ډالرو کې ، چرچ ته هم څه بسپنه ورکړې !" ګلاجان پوه شو چې پادری دخپلو پخوانیو خدمتونو بدله غواړي . نو په خندایې وویل ، " داچک لاپه لاس نه دی راغلی ، خو چې راغی، بس ، ته ووایه چې څومره غواړې ؟" پادری وویل ، " زه سوال نه کوم ، چرچ هیڅکله سوال نه کوي ، نوته پوه شه او سخاوت دې ، دچرچ دترمیم دپاره بسپنه ټوله شوې ، زرکه څه دپاسه زرکمبود دي . " ګلاجان وخندل ، " پادری صیب ، بس دوه زره دې په ماشوې !" پادری په خوشالی ګلاجان ته لاس ورکړ ، دصلیب هغه زنځیر چې یې په غاړه پروت و ، هغه یې مچ کړ او لاړ .ګلاجان سروښوراوه او دځانه سره یې وویل ، رښتیا چې په امریکا کې پیسه ایمان دی !

په بله ورځ پټې ته دروانېدو په وخت کې یې کره کولي ته داکیسه تېره کړه. هغه پایپ له خولې راوایست ، ایسته یې لاړې توکړې ، "پادری نه دی دسپې زوی دی ." خوددې سره کره کولی پټې ته ورمنډه کړه . ګلاجان وارخطا شو چې هسې نه چې مړو په تخمونو برید کړی ، دی هم ورچټک شو . ګوری چې په یوه قطار کې توت پاڼې شنې ، پاڼې دخاورو نه راوتلي دي . اوله لیکه ټول لګېدلی، دویمه لیکه یونیم ځای تش دی ، دریمه لیک هم ټول لګېدلی ، نورې لیکې خالي وې . ګلاجان بوټوته په ګوندو شو . یوه نه بلکه دواړه تخمونه راټوکېدلی ، ښایسته ، ښویې ، غوړې پاڼې . نویې کره کولي ته وویل چې دا باید پټ شي چې باران او باد یې خراب نه کړي .کره کولي ده ته وویل ، "ته کښینه، زه راځم " په ټراکټور کې ورک شو او چې نیم ساعت پس راغی ، کاغذی لوی ګیلاسونه ورسره و ، ګلاجان وویل ، چې دا خو هوابندوی او بوټی وژنی ، خوکره کولی هم بزکرو ، په هر ګیلاس کې یې هره خوا سورې جوړکړل ، بیا یې ګیلاس دبوټی په سر راشپول کړ او شاوخوا یې خاورې واړولې . په دې شپه نو دګیټګ خوشالي وه .

(c) ketabton.com: The Digital Library

اووه لسم څپرکی

ګلاجان نه و خبر چې په امریکا کې دختګو په پالیز څه آفت لګیږي . په وطن کې خو داول دوو هفتو آفت ، مارغان او کشپان وو چې تاندې پاڼې یې خوړلې ، وروسته نومړې او شمشتې او ګرو ګوتې وې چې دخوراک نه یې ورانې ډېر و ، پټې به یې ټول ګوړ ګوړ کړ ، بوټې یې ټول سرکپ کول . چې به ختکې بچې واچول نو د آسمان څکالو لیږونو به وربانديې دسپینو زرو لارې جوړې کړې او دسرو تورو خالونو والا ، مامې چې ځینې یې زر زرې چپنه بولې ، هغو به پکې ماره کوله .

خودلته دکره کولي دیوې بلې بلا ، ګوفر نوم اخیسته چې دزمکې لاندې سوړه جوړوي او دبوټې ریښې خوري . کره کولي ، دختګو سره په یوه قطار کې کوم قسم بد بوی شی ښخ کړ چې دولسوالۍ دماهر په وینا ، دغه مضر شي ته کانګې ورولی . دپیش پړانګ ، ګیدړ ، ګورګوتې او نورو څلوربولو دنیولو پړکې او تلکې یې دپټې چارچاپېره پټې کړې وې . ځای یې په نښه کړی و چې پخپله دوی ژوبل نه کړي . ګلاجان غوښتل چې دپټې په سر دیوې کوډلې تجویز وکړي چې دی به دوطن په شان شپه ورځ پکې اوسي ، خو شرمېده چې وږ سترګې او وحشي به ښکاره شي . په همدې چورت کې و چې په خپله کره ـ کولي داکار وکړ او ویل یې ، " ورځ ته ورسره تېروه ، ستا ختکې ستا په ژبه ښه پوهیږي ، خوشپه به زه وربانديې پیره کوم . که خوب راته نو په موټر کې به سرولګوم .

هوا تاودېده خو بارانونه لا نه وو درېدلي . اول کارچې ګلاجان وکړ ، دکره کولي کاغذي ګیلاسونه یې لرې کړل ، ویل یې چې تازه هوا وخوري نو بوټې زور کوي . اوس نوهره ورځ دنورو دوچو ختکو هم یو په بل پسې نیښې واهه . دوه هفتې پس پالین او سوسی هم دګلاجان سره راغلل. کره کولي لګیا و هغه مړې ګور ګوتې او شیشکې یې دتلکو نه خلاصول چې دشپې ګیر شوی وو. پالین وریږدیده ، "کره کولي ، دا مردار شیان زما دسترګونه لرې کړه ، خوامې راهسکیږي !" کره کولي ورته وخندل ، اوس نوټول دوه جریبه پټې بخملې شین خو نه ، خویوه شین چکې ډاکه وربانديې غوړېدلې وه .

(c) ketabton.com: The Digital Library

اتلسم څپرکی

دسرطان اوله (دجون ۲۲) دګلاجان په ژوند کې مهمه ورځ وه . پرون په اول ختکی کې دپخوالی علامې ولیدل شوې .هرې خواته یې په پوټکي باندې توري لیکی غزیدلې وې ، خویوه بله ورځ یې غوښته چې ، لیکې یوڅه نورې هم توري او رنې شي . نن ټول ګینګ دپالیز په سر راټول شوی و ، ګلاجان ورغی او ختکی یې په احتیاط دبوټی نه راکش کړ . چې دخپله انده دبوټی نه بیل شو نو ګلاجان خوشاله شو چې پوخ دی . دجیب نه یې چاقو راوښکه ، اول یې سر غوڅ کړ ، چې حلال شي ، بیایې درې ترازې ورنه بیلې کړې او ملګروته یې ورکړې . ده هم ځانته یوه وړه ترانکه بیله کړه . ټولو ته یې دخوړلو اشاره وکړه . هرچا په هغې چک لګاوه او بیا یې دقاضیانو په شان ټنډه تریوولـه او دهغې خوند یې ازمیبه . تر ټولوکره کولي جدی وو . ډېره شیبه یې شخوند واهه او فکر یې کاوه ، په آخر کې یې سر دتصدیق په اشاره کوز وپاس وښوراوه، " لعنت دې په ما شي ، که به داسې مزه تر اوسه ماڅکلې وي !" ګلاجان هم دشخوند په حال کې موسک و ، " ودرېږه چې زموږ قاضیه ، پالین څه حکم کوی . " پالین خپله ترازه خلاصه کړې وه ، نه پوهېده چې په پوټکی څه وکړی، هغه یې ګلاجان ته ورکړ ، " ګلاجانه ، ته څه بلا یې چې په موږ نازل شوی یې ؟ دناڅاپي زیري چینه یې ، تل خلک اریانوی ، دآس سپرلی دې څه وه چې اوس دې دامریکا ختکي وشرمول !" سوسی د ختکی پوټکی په لاس دپالین لاس ونیو او دنڅا دربهارې دپالیز داوپړه خاورونه دوړې بادولې .

نولسم څپرکی

دجولای څلورمه ، دامریکا دآزادی دجشن دمیلو ،اورلوبو ، رسم ګذشتونو ، او مسابقو ورځ وه . خو ګینګ دې سات تیریو ته وخت نه درلود . ښارونه خو څه کوې چې کلی او باندې هم په ځان بسیا دي ، یو سړک او دهغې دواړو غاړوته څو دوکانونه ، یوه ډاګخانه ، او دموټرجوړولو دوکانګي لری ؛ په خپله ځانله رسم ګذشت او اور لوبې کوي . کره کولي دې پلان ته دختکی جنګ وایه . او ویل یې چې نن به دګلاجان بخت یادرز په زمکه لګیږي اویابه ستورو ته رسیږي . دریمه پکې نشته . پرون په اول ځل ګلاجان یو داسې کار وکړ چې

هم يې ورته زړه کېده او هم ساړه ، خو بيا يې په دې ځان خوشالاوه چې خپله وعده مې پوره کړه . انور ته يې تلفون وکړ او ورنه يې وغوښتل چې سباته دجشن سيل ته راشي . انور په تلفون کې ورته وخندل ، "ستاسو دکلي جشن داسې دی ، لکه دبغلان او کندوز تر مينځ دپراته کلي ، علي آباد. بس نو دسړک په سر دوه لکړې ودروي ، په زر ورق يې وپوښي ، دوه لالټينونه ورپورې وځړوي او هغې ته بيا دولتي دروازه وايي ، دايې شوجشن ! .راشه کاليفورنيا ته چې درته معلومه شي چې جشن څه ته وايي" ګلاجان وويل،"دادې منم ، خو زما ستا پورې يو ضرور کار دی ." انور وويل ، " بې هغې مې هم بله مياشت ددرتلو نيت دی چې دواړه د پادري نه يو څه تشکر خو وکړو!" ګلاجان وويل ، " پادري په توپه وله ، زماخپل درسره کار دی او سبا دې همدلته غواړم ؟" انور وويل ، "بياخوبه دپابو مسابقه نه وي ؟ ګلاجان وويل ، " نه بس راشه ." انور په حيرانۍ وويل ، " هلکه ، ته خو پخوا دومره زړور ، دومره سرابښ او بيړندوی نه وې ، خامخاکومه خبره شته ، بس نو دربه شم ." ګلاجان پخواتر دې چې انور تلفون کښېږدي ويل ،" هغه جوار ګر رازق او دهغه خور هم درسره راوله ." انور په خندا وويل ،" بې پيره ، اوس دربانديې پوه شوم . ما ډېر بدکارونه په ژوند کې کړي خوداکار نشم کولی ، خپله ورته تلفون و کړه !" بيا يې نو تلفون کيښود . ګلاجان بياورته تلفون وکړ ، " زورآوره ولې دومره زر په غوسه کيږې ، که يې ته نشې خبرولی نو دتلفون لمبر خويې راکړه ؟"

انور دپخلاينې په‌لهجه وويل ، " بلا ورپسې ، زه به ورته ووايم ، که درتلل نو بيا به يې درولم .زه پخپله خو درځم چې درځم . "

دښار دمرکزي پارک په سم مينځ .کې.يو ورړوکي سيند روان و.چې دلته هلته يې په سرکټاره دارۀ لرګين پلونه تېر شوي وو .داهاړ ټکنده غرمه وه ، دواړو خواووته جشن روان و . کورنيو نرۍ برستنې او ځادرونه غوړولی وو،په هغې باندې په پوښلې لاستيورو ټوکريو کې دميلې دخوراک څښاک وو . ماشومانو لږ لرې د ونو نه چاپيره لوبې کولې او څوک په ځانګو زنګېدل . ميندو پلرونو شيبه په شيبه ورپسې غږونه کول. داورلوبې پيل ته لاوخت پاتې و . ښځو اونارينه وو خپلې جامې دامريکا په ليکه ليکه بيرغ سينګار کړې وې . دسيند نه لږ لرې ، ونو ته نژدې ، دخوراک اوڅښاک چوترې دامريکا په بيرغونو پوښلې وې،

دکاندارانو هم ، کاغذي رنګيني ټوپۍ په سرکړې وې او چې به ماشوم ورپېښ شو نو د خوږو او شيريني غونډاري چې دنري لرګي خلی يې لاستی و ، هغو ته ور کول . ماشوم به په تراټ لاړ او دپلار نه به يې پيسې ورته راوړې .دسيند دې بلې خواته ديو قسم ځغاستې مقابله وه . خلک په يوه ليکه باندې پښې په جوالونو کې ننوتلې تيار ولاړ وو .دوی بايد شل متره لرې يوې بلې ليکی ته ځانونه اول ورسوي . لکه ترلی چرګان درفری دشکيلی سره ټول په ټوپونو ور روان شول .ميرمنو او ماشومانو خپل سړی هڅاوه او لاسونه يې ورته پرقول ، ځينې په اولو ټوپو کې راپريوتل او دوه درې تر مينځ ځايه ورسېدل ، ايله يو سړی ټاکلی ټک ته ورسيد او دننـدار چيانو فريو او چکچکې شروع شوې . ورپسې په ډاګه باندې دختلو مسابقه شروع شوه . بس يوه ښويه ډاګه دريدلې وه او خلکو به په نوبت په لاسونو لاړې توکړې اودختلو تکل به يې کاوه ، ځينې خوتر نيمايي ورسيدل او بيرته وښوييدل .خو هيڅوک دډاګې سرته ونه خوت.

سړنی ميله په دې هم مسته وه چې دهمدې ولسوالۍ Peach springs ،بلکه دکره کولی يو ګاوندی / ټاماس لی /کانګرس ته انتخاب شوی و او دجولای څلورمه ده هم دکانګرس دزياترو نورو وکيلانو په شان په خپل کور او دخپلو موکلينو سره تيروله . دادټولې ولسوالۍ دپاره يو افتخار و ، دلوډسپيکر دهر اعلان سره دټاماس لی نوم يادېده او دهغه دخدمتونو -چې يې ولسوالۍ ته کړي وو - ستاينه کيده او خلکو چکچکې کولې . دامريکا دملي ترانې نوبت راغی او ټول خلک ، حتی ماشومان ودريدل او ټولو په شونډو دلوډسپيکر سره سم دخپل وطن ملی سرود وايه . وروسته ، دټاماس لی ديوې لنډې وينا نه پس چې په هغې کې يې دخلکو نه مننه وکړه ، خپل خدمتونه يې وستايل او دامريکا داساسي قانون اوموسسينو ، چې دوی ورته بابا ګان ويل ،درناوی يې وکړ ، دهلکانو او نجونو رسم وګذشت شروع شواو دهرې جوپې په تيريدو خلکولاسونه پرقول .

لوډسپيکر وويل ، " اوس نودخوراک مسابقه ده ." دولس اوږده په سپين دسترخوان پوښلی ميزونه دبيلو بيلو خوراکو دپاره واونل شول اوهرې ښځې خپل پخ کړی ننګولی په ټاکلی ميز کيښود . دهر لوښي مخې ته دپخوونکی

نوم لیکل شوی و . دهر پخلی میرمن دکاغذی قابونو اووړو کاچوغوسره د خپل لوښی مخې ته ولاړه وه او خلکو ته دخپل خوراک نمونې ورکولې . تر څکلو او خوړلو وروسته به بیا هر سړی درایو صندوقونو ته روان شو اوخپله رایه به یې ورکې واچوله . ټول خلک په خوراک بوخت وو او یو قسم آرامی راغله . کورنیو دخپلو ټوکریو سرونه بیرته کول ، دکوکاکولا او نوړو څښاکونو بوتلونه یې دکنګل اوبو نه راایستل او سرونه به یې خلاصول .

انور ، روهیلی او رازق دګلاجان پسې ګرځیدل خو دهغو درک نه و . نو بیا دوی هم دمیز په خوراکونو پېښه وکړه . لوډسپیکر دهغو میرمنو نومونه یادکړل چې په پخلي کې یې مقابله ګټلې وه او خلکو چکچکې او هورا وې وکړې .

خوړل لانه وو ختم چې لوډسپیکر وویل ، " نن موږ تاسو ته یو Surprize لرو . " د څوتنو حاضرینو غږ شو چې "څه سرپرایز (نوی زیری)؟" لوډسپیکر وویل " نو چې حال درته ووایم ، بیا خونو سرپرایز نه شو؟" نندارچیانو غاړې اوږدې کړې چې که دلوډسپیکر والا سره څه دهک اریانی کوم شی وي ، خو هیڅ نه و . ټول خلک منتظر ناست وو . لوډسپیکر وویل ، " دغه دې دسر پرایز میزونه را روان دي . " دوو تور پوستو پنځه اوږده میزونه راوړل . دهر میز په سر یې بیل زنګ څادر وغوړاوه .، او دمیز نومره یې ورباندې کیښوده. او بیا یې په هر یوه باندې درې لوی ډک ښانکونه کیښودل او تر څنګ یې کاغذي قابونه او پلاستیکي پنجې کیښودې.

لوډسپیکر غږ کړل . " نن موږ ډیکې یوې میوې پنځه قسمه تاسو ته درکوو. تاسو به ورباندې رایه ورکوئ چې کوم یو میدان ګټي . .مګر تاسو یوازینی قاضیان نه یئ. دکانګرس وکیل ، ټام لی چې موږ یې په راتګ سر لوړې کړو ؛ د جرمانې پلار ، دپولیسو افسر رابرټ ، چې ددیرو به زاره ترې چاوده وي؛ زموږ د کلیسا پادري چې ددوزخ او جنت دواړو کلیګانې یې په لاس کې دي ؛ دولسوالی متقاعد قاضي چې اوس هم په غر غړې او دار عقیده لري او دتاجرانو رئیس ، جفري، چې دمالیې په ورکولو عقیده نه لري ، دوی به بیل قضاوت وکړي " خلکو د لوډسپیکر ټوکوته لاسونه وپړقول .لوډسپیکر غږ کړ ، "مهربانې وکړئ ، شروع وکړئ ، خوزه خپلو پنځو محترمو قاضیانو ته خبر داری ورکوم

چې د پنځو میزونو میوه ، ټوله ، دوی ونه نغري ، نورو ته دې هم موقع ورکړي." د خند او هورا آوازونه اوچت شول.

په همدې وخت کې روهیلی ګلاجان صحی (صحیح) کړ چې دخپل ګینګ سره لرې د یوې ونې لاندې ولاړ دی . دخپل ورور او انور سره ورغله . پس دروغبړنه ګلاجان وویل ، " معافی غواړم ، ایله همدا اوس وزګار شوم ." انور په تمسخر وویل، " بېدرکه ښکلی جشن مو جوړ کړی دی !" ګلاجان وویل ، "ډوډی موخوړلې ؟" روهیلی وویل ، " هو تاته مو ډیر انتظار وکړ ، خو بیا مو یو څه ساسیج ، دهغې ریړې نه واخیستې ، بس ماړه شوو ." ګلاجان وویل ، " راځئ یو څه ختکی درباندې وخورم ." بیا یې انور ته وکتل ، " یو څه اسقلانی مې کرلی وو ، ماویل ته به یې د کندوز په یاد وخورې ." انور له خندا شین شو ، " بس دهمدې دپاره دې راغوښتی وو؟" ګلاجان هیڅ ونه ویل ، لاړ ، دکره کولی دموټر نه یې یو ختکی راوړ ، هر یوه ته یې یوه ترازه ورکړه ، انور چې ختکی وڅکه ، نو دشوقه یې سترګې پټې کړې ، " یره دکوندې زویه ، داختکی خو رښتیا په دې ارزیده چې دکالیفورنیا نه ورته راشم . نور هم شته ؟" ګلاجان وویل ، "موټر خوبه دې درته ډک کړم !" روهیلی دختکی نه خوند اخیسته خو په تعجب یې ګلاجان ته کتل . رازق ګلاجان ته ویل ، " تر اوسه په تاپه غوسه یم چې درودیو معامله دې ونه کړه ، اوس به ستا خو څه کوې ، زما جیبونه هم ددالرو ډک وو . زما پلانونه ، خوبونه ،ټول دې ابته کړل ." ګلاجان هیڅ ونه ویل ، لاړ بل ختکی یې راوړ . لږ لرې . سوسي اوپالین هم شخونډونه وهل ، یوازې کره کولی ، دخپل پایپ سره ، غلی ولاړ و او مسابقه یې کتله . هلته لرې څو کسان لګیاوو دهر صندوق رایې یې شمیرلې او نتیجه یې انانسر ته ورکوله . ناڅاپه لوډسپیکر ژوندی شو ، " په خوشالۍ سره دمقابلې نتیجې اعلانوو . درایو شمیر : کانټي لوپ ختکی شل رایې ، هانی ډیو ختکی‌دو شپیته رایې . او زما سر پرایز اوس شروع کیږي چې هغو درو نورو میزونو اول میز ، درې سوه پنځه رایې ، دویم میز دوه سوه دوا ویا رایې او دریم میز یو سل شل رایې ګټلې دي .تاسو به وایئ دانو څه سر پرایز دی . اجازه راکړئ چې ووایم دغه درې قسمه ختکی چې اول لمبر راغلل ټول په اول ځل امریکا کې کرل شوي دي ، دادیکي یوه سړي دزحمت برکت دی اوپه تاسو کې به زیاترو خلکو د هغه نوم

پخوا هم اوریدلی وي ، میرمنو او ښاغلو ! ګلاجان افغانی مهاجر !" دخلکو هلا لا شروع شوه . ګلاجان هم خوشاله معلومیده او کره کولي ٌچې تل سنګین اوبا وقاره و ، دخوشالۍ نه خپله خولۍ پاس ګوزار کړه او ، ییا یې لکه چې صفرا نه وي ماته، خپل پایپ یې سیند ته ګوزار کړ . لوډسپیکر وویل ، " دمسابقې ګټونکی، ګلاجان ، دې لطفاً دقاضیانو میزته ٌراشي ، چې خلک یې ووینی ." ګلاجان روهیلۍ ته وموسل ، هغه راغله او دواړه غبرګ دقاضیانو میز ته چې په یوه جګه چوتره ایښي و ، لاړل . ټولو قاضیانو لاس ورکړ او بیا دکانګرس وکیل ټام لی ، پس دروغبړ نه دګلاجان لاس جګ ونیو او ویې ویل ، ".همداسې ٌخلک دي چې ماپه وینا کې تاسوته ویل چې امریکا یې جوړه کړې ده . امریکا دابتکارونو، دنوو شیانو ، دکشفیاتو ، دنوي تولید ، دنوي فکر ځاله ده . دلته دهر سړي خدای ورکړی استعداد ځل کوي ، تاسو به وایئ ، ګلاجان امریکایی نه دی ، مهاجر دی ، پردی دئ ، زه وایم امریکا دمهاجرونه جوړ ملک دی . ماته دګلاجان درودیو د قهرمانۍ کیسه هم معلومه ده . میرمنو اوښاغلو،دپیج سپرنګز دولسوالۍ قهرمان ، ګلاجان .. !" دچکچکو، او هوړا غریو دخلکو او لوډسپیکر نه هره خوا خپریده . پخوا تر دې چې ګلاجان دچوترې نه کوز شی، نو لوډسپیکر اعلان وکړ، " میرمنو او ښاغلو ، دګلاجان یو بل سر پرایز دادی چې تاسو ته یې د ختکی نمونې ، په ډبلیو کې تیارې په میزونو ایښې دي ، چې کورونو ته روانیږئ نو یوه ډبلۍ دګلاجان دسوغات په حیث درسره واخلئ، داوړیا دي ، چې پیسې درنه څوک وانه خلي ." خلکو بیا چکچکې وکړې، ګلاجان اوروهیلۍ غبرګ دچوترې نه کوز شول او خپلو یارانو ته ورغلل .

هلته خپل ګیټګ ، رازق او انور ټولو غاړه ورکړه ، په مخ یې چپ کړ او په ګډه پر هغې ئیالیچې چې پالین غوړولې وه ، کښیناستل ، دسوسی اوٌ کره کولی په کبابونو او ایشولو جوارو او کوکاکولایې پیښه وکړه . ماښام مهال اور لوبه شروع شوه او تر ماسختنه روانه وه . روهیلۍ څو ځلی کوشش وکړ چې ځان ګلاجان ته ور وښویوی ، اوږې ورسره وموږې خو درازق نه وشرمیده او پالین هم ددې هر حرکت ته ځیره وه.

په همدې کې لوډسپیکر بیا غږ کړ." دادی اوس به جایزې اعلان کړو . دمانچوپه پخولو کې ، ماری مکدوګال ، پنځه سوه ډالره ، دپای (یو قسم ووډی

چې په سینځ کې یې میوه وي) په پخلی کې ، کارولین بلای ، پنځه سوه ډالره. دسلاد په جوړو لو کې ، ګینا پورسټ ، پنځه سوه ډالره ." چې دګلاجان نوبت راغی، " په ختکی کې، دګلاجان درې جایزې ګټلی ، یونیم زر ډالره ." دنندارچیانو چکچکې داورلوبو د ګرزهار سره ګډې شوې. لوډسپیکر په خبرو راغی ، میرمنو او ښاغلو، دخپل دې وروستي اعلان سره زه او دجشن ټول ناظمان ستاسو سره مخه ښه کوو، خو داوروستی اعلان هم مهم دی . دښار تاجران زر ډالره ګلاجان ته انعام ورکوي او هیله لري چې ددې تجارت سره به دولسوالی رونق لاپسې زیات شي . خدای پامان ، دخپلواکی ورځ مو بختوره ." خلک دچکچکو او هلا لا سره پاڅیدل ، ځادرونه یې وټکول ، ټک اوپوک یې راتول کړل میندو ټوکری ، هلکانو برستنې او پلرونو خپل وینده ماشومان را وچت کړل او خپلو کورونوته یې مخه کړه .

دګلاجان ډله په جمعه دکره کولی کورته لاړه اوله یو ساعت مرکې او ټوکو وروسته میلمانه درازق په موټر کې دګلاجان کورته لاړل .

ټول خو بیولی وو . انور وویل ، " زه همدلته دخوب په کوټه کې په کوچ ځملم ، بس دکوندې زویه ، ته دې دمیلیونو خوبونه وینه ، شپه په خیر ،" او ددې سره بس خوب وړی و .

رازق دهغه بل ځلی په شان بې سته دګلاجان دخوب په خونې ننووت ، روهیلی وویل ، " دانو ظلم دی چې دابله خونه زه ونیسم " ګلاجان موسک شو " نو لاړه شه برنده کې ځمله ." روهیلی وویل ، " هو چې ماران مې وخوري ؟" ګلاجان وویل ، " نو دانور پخوانی کوټه ، بې هغې هم ستاده ، ورځه ، شپه دې په خیر !" روهیلی ورته سترګې ورپولې او دروانېدو په وخت کې یې وویل ، "دشپږو میاشتو وعده خودې پوره کړه ، خو رښتیا هغه مستانګ دې پیداکړ چې ماویلې ورباندې سپریږم ؟" ګلاجان وویل ، " یا بوښیې ؟" روهیلی په غوسې وویل، " یابو دې ورک شي، وحشي آس ، مستانګ ښیم ."ګلاجان وویل ، "مستانګ سپرلی ته به ټینګه نه شې ." روهیلی وویل ، " ته خومې وازمییه !" ګلاجان وویل ، " دپیښوریانو په وینا ټایم به لګي !روهیلی پوښتنه وکړه ، " څومره ټایم ؟" ګلاجان وویل ، " درې کاله ." روهیلی سر وښوراوه ، " دداسې اوږدو وعدو په سر خاورې اروم ." دهمدې سره یې دکوټې ورپه ځان پسې پورې کړ .

شلم څپرکی

هفته لانه وه تېره چې له ښار نه تاجران راغلل او ګینګ سره یې دختکو د تجارت په باب خبرې شروع کړې . ګلاجان اوس په انګریزۍ کې چالان شوی و خو لایې هم ګرامرې غلطۍ کولې . تاجرانو ومنله چې دکره کولي دنقشې مطابق به داسې کارتنو نه جوړوي چې په مینځ کې یې یو قسم ته دپوکنو ډک پړسیدلی پلاستیک دهرختکی دپاره ځای لري ، دابه په خاصو موټرو کې -چې دختکی عکس او دګلاجان دفابریکی نوم به پرې لیکي - وړي . دفابریکی نوم لا ایښودل شوی نه و . په هر ختکی به تاپه لګول کیږي چې تر پلانکۍ نیټې پورې خرڅیدلی شي . یو څه مناقشه په دې راغله چې ګینګ ویل دختکی دفی پوند نرخ دې نیم ډالروټاکل شي او تاجرانو دیوډالر تجویز کاوه . ګلاجان وویل ، "ماخو دپنځه ویشتو سینټو خیال درلود ، چې خلک پرې مات شي ، که کال ته یې بازار درلود نو نیم ډالر ته به یې وخیژوو." یو بل جنجال دتاجرانو دفیصدي وه ، هغوی دګټې اویا فیصده غوښته او ګینګ دیرش ، په آخر کې په نیمایي ګټه روغه راغله . دشپې دګینګ تر مینځ دکمپنۍ په نامه لوی جنجال راغی ، هر چابه دخپلې انګیرنې نوم وړاندې کاوه ، سوسی ویل ، "ګلاجان میلن (ختکی) کمپنی " دې پرې کیښودل شي ، خو ګلاجان ویل چې دده نوم هسې ناشولته غوندې په غوږ لګیږي . دافغان میلن کمپنۍ نوم هم رد شو چې ګلاجان په هغې کې دلاپو شاپو نښه لیده . په آخر کې کره کولی ،ګلاجان ته سترګه وټومبله او ویې ویل ، " روهیلۍ میلنز (روهیلۍ ختکی) " ددې شرکت دپاره بهترین نوم دی ، دخلکو به دې ته هم تلوسه وي چې دا روهیلۍ څوک ده . " پالین یو څه نارامی کوله خو ګلاجان ورته وویل ، " بل کال ته دکندهار نه دانارو ډکې راوړم ، په هغې باندې به " دپالین اننکی نوم کښیږدو " او خبره په خندا ختمه شوه . درې ورځې پس دختکو اول موټر دپالیز نه ووت .

په آخر کې ګلاجان وویل ، داشرکت خو زموږ ټولوشریک دی " خوکره ـ کولی یې خبره غوڅه کړه ، " ابتکار ستادی ، کار ستادی ، شرکت ستادی ، تاوان یې ستادی ګټه یې ستاده . موږ مازې اشرګریو." ګلاجان نه ونو وکړل ، خو سوسی وویل ، "ما ته مې هم ډپلارنه او هم دمیړه نه ډیرې پیسې راپاتې

دي، نورې پیسې نه غواړم. " پالین وویل ،" زه پیسې څه په بلاوهم . که کالج تـه لاړم ، زه پخپله دشرکت خزانه داره یم بیا دومره پیسې ورنه اخلم چـې دکـالج فیس پرې پوره شي . زه په خپل ګیټګ افتخار کوم. خودا روهیلی پکې دوچې راغله.دې څه کړي دي چې شرکت به یې په نامه وي . برندې وحشي سـترګې یې خاورې کـړې !؟ سوسـی وخنـدل ، "د حسـادت نـه خوبـه یـې نـه وایی ؟ ، دښایست نه خوبې انکار مه کوه ، سترګې یې د هوسۍ په شان داوږدو ښو دچتر لاندې پړقا کوي ." کره کولي وویل ، " تل خوبه زموږ ګیټګ دڅلورو نه نـه وي جوړ ؛ یو بل هم راکې ځاییدلی شي . " ګلاجان پالین ته موسک شو ،" پـروا مـه کوه ، داځلی دکندهار نه دانارو ډکي راوړم ،ستا دمـر دار مـخ نـوم بـه پـرې کښیږدو" خوپالین نه تم کیده ،" په ګلاجان دې بختوره شي ،دی وحشي، هغـه وحشي ، ښه سره جوړیږي . موږ یې دووته راولو او دی دڅلور بولـو ځنګلـه تـه زور کوي." ګلاجان وویل ،" هسې بیځایه لګیا یې ، زما او روهیلی تر مینـځ هیـڅ شی نشته ، ته مې خو ریې ، هغه مې هیڅ هم نه کیږي " پـالین وویـل ،" زه هـم دهمدې نه ویره لـرم ." خوکـره کـولی وویـل ، " تـه وار وکـړه ، پریـږده چـې ګلاجان یو ځلی روهیلی وپوښتې چې هغه خپل نوم راکوی که نه ؟" وروسته نـو ټولو دګلاجان نه وغوښتل چې دخپل وطن کومه بدله ورته ووایي. ګلاجـان پـه عمر کې بدله حتی دځان سره نه وه زمزمه کړې ، حیران و چې څه ووایـي بیـا یې نوپیل وکړ " الو، للو للو ، للو للو ، خوب دې درشي پـه لیمـو . الله ال ، الله ال ،موردې شیخه پلار دې غل ، الله ال الله ال ، دزنې سر دې نرکچور ." ټولو دې نا آشنا اوازته وخندل ګلاجان هم په خندا وویل ،"دادماشومانو دویده کولو بدله وه ." سوسی وویل ،" پوهیږو! " شپه هم په پخېدو وه . ټول یو دبـل څنګ کې آرام ناست وو او پخپلې یارانې یې په زړونو کې شکرونه ایستل .

یو یشتم څپرکی

په بل سهار دګلاجان او روهیلی تر مینځ په تلفون کې خبرې وشوې .

روهیلی : په دې کې دې څه مطلب دی ؟

ګلاجان : هیڅ کره کولی دا تجویز وکړ ، ویل یې په غوږو ښه لګیږي .

روهیلی : ستا ټوټګ و !

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلاجان : خداګه مې کل هم کړی وي ، اوس یې منې که نه ؟

روهیلی : بس نو زه خو پکې څه نه وایم ، خو زما دبخته دې کمپنی ونه نړیږي .

ګلاجان : بخت وشنې ، یاګټل دي یا بایلات.

روهیلی : خوښه ستا، یو بل زیری مې درکاوه . زه بله میاشت پیښورته روانه یم ،خپلو کیږدیو ته .

رښتیا په کیږدیو کې اوسئ ؟

تاته ټوکه ښکاره شوه ؟، دناصرباغ نه بره دښته کې زموږ داحمدزو دکیږدیو ځلی دی . زما پلار او مور ټول پکې اوسي . ماخو درته وویلې چې درازق دلیدو دپاره مې دیو کال ویزه اخیستې وه ، اوس دوه کاله پوره کیږي ، زیاتي نوکوچ دی .

رازق هم درسره ځي ؟

نه ، هغه دبیرته ستیندو نمت نه لري . وایي زه دلته کار کوم، ستاسو خرڅی به درلیږم .

داخودې بد زیری وکړ ، زه سبا خدای پامانی ته درځم .

نه ، مه راځه ، درازق په ډډو چندانې نه هواریږي . هسې خو یې خوښیږې، خوکه هر څومره امریکایي شي، پښتون خو دی !

نوکه پیښور ته درشم ،بیا دې لیدای شم ؟

داسې خونه !

نوځنګه به دې ووینم ؟

نه پوهیږم

زه پوهیږم .

څنګه ؟

بس زه پوه شه او کار مې ، زما او ستاخو ، په یاد دي چې دمستانګ دسپرلی وعده ده ؟

ته خو وعدې پوره کوې ، خو داځلی به یې شل نه کړې !

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه ویشتم څپرکی

په دې اول کال دپالین دجدول دقراره کمپنۍ دیرش زره ډالره تاوان کړی و . ګلاجان او کره کولي خوپه خپل اټکل شل زره ډالره تاوان منلی و خو داسر باری هم دومره بدنه و . ښاري بانک دوی ته دوه لکه ډالره قرضه ورکړې وه او تربل کال پورې یې خپل پور هم نه غوښت . تاجرانو هم ورتـه تټر ونـه ډبـولی وو، خو دګلاجان داسې هوایي مرستې نه خوښیدې . دکـره کـولي پـه حساب زیاتره پیسې په اعلانونو او موټرو لګیدلې وې . هر نژدې لرې تاجر ته یو ختکـی وړیا، ددې او ګردو ټوټه ښارونو په بارو او شاپنګ مالونو کې پوسترونه. سوسـي وویل ، " ماته یو فکر را لویدلی دی ." پالین پـه ملنډو وویـل ، " دابـه اول ځل وي." ګلاجان ورباندې بـرګ شـو " کـورې شـه نجلـی ! وایـه سوسـي څه فکـر درلویدلی ، خدای خو پوهیږي چې نن ورځ موږ هر فکر ته محتاجه یو!" سوسي غاړه تازه کړه ، " هغه د کالیفورنیا واده ته چې تللی وو ، پـه هغـې کـې ښایسته زیات افغانان و ، نوپه نورو ایالتونو او لویو ښارونو کـې بـه هـم پـه دې او بلـې محلې کې دافغانـانو دګڼه ګوڼې مرکزونـه وي، دوی بـه جوماتونـه لـری ، ..." پالین غچ اخیستلو ته تیاره وه ، " ستا دفکر تکلیـف خـو دادی چـې ګډوډوي ، دمتن نه یې سریزه اوږده وي، لنډه یې کړه چې څه وایې !" سوسي ، لکه دهغې خبره یې چې نه وی اوریدلې ، خپلو خبروته دوام ورکړ ، " ماویل ، دغه افغانـان به غم ، ښادۍ سره شریکوی او دخپل وطن کړه وړه بـه کـوي . دپـالین خـبره چې لنډه یې کړم ، دوی به هرو مرو داسې دوکانونه هم لری چې هلته افغـانی مسالې، وریژې ، جامې ، ټیپونه او نور بلا بتر خرڅیږي . که موږ هغوی ته هم پـه خپل وخت کې ختکی ورواستوو نو داهم دخر څلاو او اعلان ښه مرکزونه دی." کره کولي چکچکې وکړې ، " یاره شابس دې په تاشي ، پالین ! ته دې کمپیـوټر ته کړچ ورکړه . اول خو یې دالف ، افغان ، نه شروع کړه چې په هر ایالت کـې دافغانانو څومره ځایونه دي ." پالین ور ودانګل ،" ماته یې مه رابښیـه ، زه خپلـه پوهیږم . سوسي دې خیر یوسي او زه بخښنه تـرې غـواړم . اوس پوهیـږم چـې هغه هم فکر کولی شي ، اول به دهر ایالت دمهاجرو مرکزونه بیا مومم ، ورسـره

به دهر ایالت دتلفون زیرو پانو ، داعلانونو پانوته لاره شـم . " ګلاجـان وویـل ، "پالین! موږ ته څه ګډه یې ، لکه ماته ژرنده ، بس راپیدا یې کړه . "

هفته پس پالین دافغانانو زیاتره مارکیټونه دتلفون او ادرسونو سره پیداکړل ، ټولوته یې په فیکس کې دراتلونکـی اوړي داسـقلانی ختکـو زیـری ورکـړ او د هغوی نه یې ځوابونه وغوښتل . میاشت پس دځوابونو سلسله شـروع شـوه څه ناڅه سـل دوه سـوه داسـې دوکانونـه او مغـازې ، زیـاتره پـه لویوښارونـو کـې دافغانی، اوکله لاهم په شریکه دافغـانی ، پاکسـتانی ، او هنـدی خوراکـه بـابو دوکانونه شته چې معمولاً خپل مالونه دیو څو لویو عمـده خرڅوونکـو نـه چـې زیاتره یې هندي یا ایراني دي،اخلي.پالین دهغوادرس هم پیداکړځوکره کولی ویل ، ولې دلالانو ته ګټه ورکړو . هغوی بیا دختکی نـرخ نـور هـم ورزیـاتوي . موږیې باید نیغ په نیغه دوکانونو ته ور واستوو .

در ویشتم څپرکی

ګلاجان یوه ورځ دانور دلیدو دپاره سانتیاګو ته تللی و . هلته یې رازق هـم د افغانانو په یوه دوکان کې ولید. هغـه ورتـه دشـپې دپـاتې کیـدو سـت وکـړ ، ګلاجان هم ومنله . رازق په یوه لوی ، دیرش پوړیزه ودانی کې دوه کـوټه یـې اپارتمان درلود چې هغه ویل په بیه مې اخیستی دی ، خو ګلاجان ته دروهیلی خبره سترګوته دریده چې ویل ، زماورور هسې جوار ګر او خوشـکه بانکـه دی . یو څه پیسې چې په قمار خانو کې وګټی هغه بیـا لـن چـن کـوي او څو ورځې پرې دخانانو ژوند کوي بیا بیرته ملنګ وي .

مګر په هغه شپه چې رازق پس له ډوډی لمانځه ته ودرید او بیا یې دده سره دچایو دپیالې په سر ، دخپل پلار او کوچاني ژوند کیسه په خوند خوند کوله ،نو د ګلاجان په قضاوت کې بدلون راروان شو. ویـل یـې ، " زه خوهسـې جـوارګر سړی یم ، رښتیا چې شرط تړل ، او دبخت ازمیل مې دوړکتوبه خوښیږي. کلـه به چې موږ کډه دکوم غره په لمنه واړوله او میږې به مو په ځنګله کـې خوشـې کړې نو هلکانو به ویل ،" رازقیه ، هن که دنښتر په هوغه ونه وختې !" بس مانور نه کتل ، په لاس به مې لاړې توکړې او پرې هی به مې کـړل ." دثبـوت دپـاره یې خپله خیټه ګلاجان ته ښکاره کړه چې یوه ژوره لیکه پکې دسینې نـه دنامـه

تر غوټی بهیدلې وه. ده ویل چې داد خندنې ونې نه دښوییدو په وخت کې شوکارې شوی دی. رازق دیوه جهادي تنظیم نه شکایت درلود او ویل یې ، "دوی په کوچانو اعتبار نه کوي او داسې یې ګني چې که دکوچانی ښه دکمونستانو سره کیده نو بیا دهغوی تذکرې ګرځوي ، جاسوسی ورته کوي . کوچان هر چیرته اوپه هرې دښتې ، لارو ګودرو خبز دي ، او مجاهدین خو هم .په لوېو لارو نه ځی ، له همدغو شیلو او خوړونو تیریږي ،نو دکابل په هدایت کوچان خپلې رمې په همدغو ځایونو کې څروي . اوچې دمجاهدینو ټک راټک یې ولیده نو بیاله کیږدیو ، دکابل سره مخابره کوي ..." رازق هوښیار هلک ښکاریده ، ویل یې ، " مجاهدین هم ګرم نه دي، جاسوسان زیات دي او دکوچې خو یو عیب دادی چې وطن نه لري، پوله پټی نه لري ، کله افغانستان او کله پاکستان کې وي ، نو دوطن دمینې په ځای ددوی سره دورشو مینه زیاته وي رسوړ خپل متل هم دی چې کوچی دخپلو میږو بنده دی او میږې دورشو بنده ګان دي ..." ګلاجان وویل ، خوردې راته ویل چې تاسو کوچیان یئ ، خومانه منله . ته راته لږ بیان وکړه . رازق لاړ دچایو بله چاینکه یې راوړه ، او بیا یې نوکیسه شروع کړه .

خورمې رښتیا ویل ،موږ احمدزي یو، په احمدزیو کې بیا موساخیل یو چې داحمد زو یوه لویه او زوروره ځانګه ده . زموږ نیکه ، خدای دې جنتونه ورکړي ، ملک خالو ، په احمدزو کې څه چې په افغانستان کې مشهور و ، دشاه-ولیخان سره یې دسقاو په راپرزولو او دکابل په نیولو کې مرسته کړې وه . چې مامدزو کابل بیا و نه شو ساتلی او روسانو ته یې ورپریښود ، بله خبره ده . خبره مې دخپل نیکه کوله ، هرچیرته چې به پښتنو کې څه لانجه جوړه شوه ، دلوګر ختیځ ته دتیزین نه بر په ازره کې زمانیکه ته به راتله . دخالو نیکه په سینه کې داحمدزو ، بلکه د زیاترو پښتني قومونو تیره او نرخونه ټول جمع وو . دهغه قضاوت دکانی کرښه وه، خو هغه به بیا په خندا ویل ، "هلکو، داحمدزو نرخ خو داوایي ، دپلانکی قوم داوایي، خوزه هم یو نرخ لرم،" دده جرمانې به سپکې اوتل درحم سره ملګرې وې او ویل به یې چې که سخته یې ونیسو دخلکو ملاماتیږي ، دا اوسني پښتانه دپخوانو په شان ججوره نه لري . ازره خو زموږ پدرې مینه ده خو بیا نو موږ هم ډیر شوو او ځینو دژمی دپاره دخوست

(c) ketabton.com: The Digital Library

شمال ختیځ ته توره اوبه منطقه خوښه کړه ، یوې ډلې په ننګرهار کې دمومندو په رامتی کې دژمی ځای جوړ کړ. خو زموږ اصلي ټاټوبی ازره ده .

ګلاجان پوښتنه وکړه ، " پلاردې هم رمې لری ؟" رازق وویل ، " هو ، خو دنیکه دوران مې تیر دی او پلارمې هغومره حوصله نه لري ." ګلاجان وویل ، "ستا خور ویلې چې په کندوز هم ستاسو لاره وه ، دا رښتیا ده ؟" رازق وویل، "زما تره ، زالو خان هلته دچغچران دګوماو په کوچی بازار کې دیوه درانی کوچی سره لیدلي وو ، دهماغوی سره یې خیښي کړې او بیا وروسته یې زوی،دکندوز په سپین زر کې چیرته سرکاتب شو او تره مې کوچانی ژوند پریښود ، نوکله کله زموږ لاره هم ورباندې برابریده .

رازق خپل ساعت ته وکتل ،" اوهو ، داخونیمه شپه ده . ته مې په خپلو بابولالو سترې کړې !" ګلاجان وویل ،"مرکه دې هم خوږه وه اوپه دې هم خوشاله شوم چې یو څه دې راسره دزړه خوا له وکړل . دوطن نه احوال لرې؟" رازق د شیطانی نه په ډکه موسکا وویل ،" زه دې په مطلب پوه یم ، دروهیلی پوښتنه کوې. ټول شکر دی ښه دي .تیره میاشت مې زر ډالره ورمخابره کړل . ابامې وایي چې اوړی ته ایلبندونو ته روان یو." ګلاجان په وارخطایی وویل ،" ښه ؟ کوم ایلبند ته ؟" رازق وویل ، " پته نشته ، خوستا څه تلوسه ده ؟" ګلاجان په ټیټ غږ، لکه دځانه سره چې غږیږي وویل ، " څنګه یې درته ووایم ؟" رازق په خوش طبعی وویل ، " ولې ګونګی شوې ؟" ګلاجان ، لاهم غلی و . رازق وویل ، " چې ویې نه وایې ، زه څه پوهیږم چې څه خبره ده ؟" ګلاجان غاړه څوځلې تازه کړه ، " ره یو اطرافی سړی یم ، انور ښه درته ویلی وي . دهغه کورنی خوټوله تعلیمیافته ده ، هغه خپله هم فاکولته لوستی ، خومااپله تر شپږم صنفه پورې درس ویلی دی . له اوو پشتو دهقانان یو . پلار می اوس هم په وطن کې دهقانی کوي ، ..." رازق یې خبره غوڅه کړه ، " نو په مایې څه ، موږ هم دپیړیو کوچان او شپانه یو ، دا خوڅه شرم نه دی . ولې دمطلب ټکی نه وایې ؟ دروهیلی سره دواده سودا خوبه نه لرې ؟" ګلاجان په ډیر تکلیف وویل ، " لرم" رازق په مسته خندا وویل ،" په امریکا کې دې عمر تیر شو او لاهم دنجونو په شان شرمیږې ." رازق بیا دخبرو لوری بدل کړ،" پروژه

دې څنګه روانه ده ؟" ګلاجان وویل ،" تیز کال خو مو تاوان وکړ ، سړ کال تکیه خدای ته ."

ګلاجان چې په زړه کې هوښیار و پوهیده چې دیوه کوچانی سړي د څه شي سره ډیره علاقه ده ، ناصر باغ دکمپ دهغه دوکان په پته یې چې درازق نه یې اخیستې وه دروهیلی پلارته خط واستاوه . بس دخیر خیریت احوال او درازق سره دلیدو کتو خبر یې ورته ولیکه . بیا یې نوپه امریکا کې دغلې دانې دنر خونو په باب ورته ولیکل او هر ډالر یې په افغانیو ورته بدل کړ چې هغه تعجب وکړي." پنځه شپږ میاشتې پس ، پسرلی مهال وچې دصفدر خان احمدزي له اړخه خط راغی . دی پوهیده چې خان نالوستی دی ، په نرخونو په رښتیا چې حیران شوی و . دلیک په آخر کې داخبره راغلې وه چې موږ سړ ایلبندونو ته روان یو، رازق دې یو څه نورې روپۍ راواستوي .دلیک په بل مخ کې یوه کرښه وه ، " یو کال به نوره درته کښینم

زیارت خونه یې چې جنډې به دې ساتمه !"

ګلاجان دځانه سره وموسل .

څلیریشتم څپرکی

دګلاجان ګیټګ دومره بوخت و چې ده به ویل دسرګرولو وخت نشته . دولسوالۍ ماهر په هرختکی دتصدیق ټاپه لګوله ،موټرونه ډکیدل او دهر ولایت سره تلفونونه ، فیکسونه او عاجلې مخابرې روانې وې . کره کولي اوس ماهر شوی و . ختکی به یې ترپخیدوڅلور ورځې دمخه وشکاوه چې په لارکې غړه که نه شي، دوکان ته په رسیدو پاخه شي . یوازې دکالیفورنیا او نژدې توابو ختکی چې په هماغه ورځ ور رسیدلی شو ، هغه یې یوه ورځ مخکې شکول . پالین نظر ټولو ته مصروفه وه ، اړډرونه په تلفون کې اخیستل او کره کولي ته یې ورکول چې هغه یې په هماغه شمیر ور واستوی . سوسي په موټر کې دختکو دبارولو چارواکې وه . دهر ختکی لاندې نرم پلاستیکي پوکنۍ ځای په ځای وې . بیانو ددې او بل لړ ختکو ترمینځ چې ددې دپاسه یې ږدي ، فاصله دومره وي چې دموټر په ټکان پاسنی په کوزنی ونه لګیږي او ختکی ز(ه) ده نه شي. ګلاجان

خپله پښتو کوله ، ډرایورانو ، لاروو ، کلیسا ګانو او تاجرانو تـه یـې وړیـا ختکـی ورکول .

. یوه هفته لانه وه تیره چې پالین زیری راوړ چې دختکو خرڅلاو همـدا اوس هم نظر پروسږکال ته پنځه چنده زیات شوی او خبره تریو لک ډالرو اوښتې ده . کره.کولي پالین ته وویل ، " نور بازار راګوره ځکه چې دختکی پسـل ایلـه یـوه میاشت وي او رانه خوساکیږي ." ګلاجان په خندا وویل ، " مـه وارخطـا کیـږه . داخو یې اوله درکه ذه . ماداسې کرلی چې نشالا دمنی تر آخره به یې ختم نـه کړې . دا چې اوس موولیږل، دا بې ذاته ځنګلي دي چې موږ یې خاده بولـو ، بله هفته داسقلانیو وخت راځی ، ورپسې دبرګ نی ، بیـا دارکـانی چـې اصلـي خوند داولې واورې دراتګ سره پکې ځغلي ." کره کولی خپـل مـړه پـایپ تـه کش ورکړ اوپه موسکا یې سروښوراوه ، " وحشی افغان !"

یوه ورځ چې دپروژې کار په دمه کې روان و ، پالین په بیړه دیوه لیک سـره راغله ، اعصاب یې خراب ښکاره کېدل ، " دې حره مو نو ، موږ ته جنجال جـوړ کړی دی او بهتره ده چې ژر یې چاره وکړو ." کـره کـولی وویـل ، " څه خـبره ده؟" پالین لیک ور کړ، ویې لوله !" کره کولی سوسي او ګلاجان هم راوبلل ، پـه لوړ آواز یې ولوست ، " ددې لیک له لیارې ګلاجان افغان ته خبر ورکـوو ، چـې موږ ته رپوټ را غلی چې تاسو دفدرالی حکومـت ، ګمـرک اودبـوټو دکنـترول دادارې له اجازې بغیر ، دیو ډول بوټی ، ختکی ، تخمونـه امریکـا تـه راوړي . داکار دامریکا دفدرالی او ایـالتی مقرراتوخـلاف ورزي ده . ستاسـو دمعلومـاتو دپاره باید یاده شي چې زموږ ادارې ډیر کوشش کوي چـې نبـاتي چینجـی او مرضونه ملک ته داخل نه شـي . دولسـوالی اداره تاسـو تـه دوه هفتـې وخـت درکوي چې دبوټو دکنترول ادارې ته راشئ او که اجازه نامه لرئ مـوږ تـه یـې راوښیئ ، له هغې نیټې وروسته که تاسو ددغه بوټی ، ختکی بهر ته ایستل بس نه کړئ نو قضیه محکمې ته سپارله کیږي .

ګلاجان دقهره سور شو ، "لاحول ولا ،" پالین وویل " زه پوهیږم چې دارپوټ خداکه غیر دپادري نه بل هیچا ورکړی وي ." کره کولي وویل ، " پـالین رښتیـا وایي ، هغه ورځ چې زه کلیسا ته لاړم نو پادري دګلاجان ډیره پوښننه کولـه او چې ما ورته دپروژې دکامیابی خبره وکړه ، هغه وویل چې دچرچ هغه پخوانـی

پیسې هم پرګلاجان پاتې دي او سږ کال خو به شل دیرش زره دخدای(ج) پـه رضا راکړي که نه ؟ ماورته وویل ، دچرچ وړې سترګې دې خدای مـړې کـړي . دپروسږ بسپنه خو ماپه خپـل ، چـک درکـړه، پریـږده چـې سـړی یـو څه مـتره پیداکړي . خو پـادري بلـه عجیبـه خـبره وکـړه . ویـې ویـل ، ملـک دهمـدې خارجیانو دلاسه وران شو. ماچې دوی راوستل ، ماویل ګوندې زموږ ددین رڼا ، دجیزس رڼا به ووینې او راوابه وړي ، خودی او انـور دواړه یـاغی شـول ،خـیر دی دجیزس څاپیړه دزمري ده .

په بلـه ورځ ګلاجـان او کـره کـولی ولسـوالی تـه ولاړل . خپـل کـاغذ یـې سکرټرې ته ښکـاره کـړ، هغـې ورتـه د دالان پـه هغـه بـل سـرکې یـوه دروازه وروښوده . دفتر تقریباً خالي و . دوی منتظر کښیناستل . ډیر وخت پس څوک را دننه شو . ددوی په لیدو راغی او ګلاجـان او کـره کـولي تـه یـې لاس ورکـړ ، "مستر ګلاجانه ، زه خودې پیژنم ، ته زموږ دولسوالی قهرمان یې ،کښینئ ، زه به قهوه درته تیاره کړم ، ګلاجان په تشکر سره وویل ، " قهوه دې بل وخت ته وي، اوس به په دغه کاغذ تیر شی ، چې موږ څه ګنـاه کـړې ده ؟" مـامور وخنـدل ، "زه پرې خبریم." کره کولي وویل ، " چا خبر کړې ؟" مامور مرموزه خندا وکـړه ، " سر مه ورپسې خوږوئ، ګلاجانه ، تاسـره داصلـي زړو چـې دې ملـک تـه دې راوړي وو، څه نمونې شته ؟" ګلاجان وویل " هو ، یو څه خو مې ، دبدې وړځې دپاره ساتلي دي ." مامور وویل ، " بس دهماغو یوه نمونه به راوړئ چې زه یـې دلته په لابراتوار کې وګورم . " ګلاجان وویل ، " داکار به همدانـن وکـړم ، خـو اوس که دموجودو ختکو خرڅلاو بند کړو نو ټول ورستیږي . مامور وموسـل ، "ورځئ ،خپل کار کوئ او کـه چـاپوښتنـه وکـړه ، ورتـه وایـئ چـې نمونـه مـو دولسوالی دپولیسو افسر ، روبین ، ته سپارلې ده ." بیا پاڅېد او کره کولي ته یې مخ واړاوه ، " ګلاجان زموږ دولسوالی هیرو دی ، قهرمان دی ، داځینـې خلـک ولې دومره بد نیته دي . ورځئ په مخه موښه !اوکه بیا درپیښ شـوم یـوه تـرازه ختکی مې په تاپور . " دواړو ته یې لاسونه ورکړل . ددروازې پورې ور سـره لاړ او چې ګلاجان روانېده په دالان کې یې ورپسې غږ کړ ، " داسې نه ده چې موږ دخپلو قهرمانانوننګه نه کوو."

په بله ورځ ، ناڅاپه پادري دپالیز په سر را پیدا شـو . ګلاجـان ورغـی ، لاس یې ورکړ ، یو ختکی یې ورته ترازه کړ چې په ولاړې یې وخـوري ، خـو پـادري سرو ښوراوه ، " زه راغلی یم چې یو بد زیری چې زړه مې هـم نـه غـواړي خـو دمجبورې ورځې یې درکړم . " ګلاجان په خنـدا وویـل ، " مـوږ اوریـدلی دی . کښینه چې هم ختکی وخورې او هم زما یو څه عرض واورې ، چې بیا یو په بـل پوه وو . " پادري ټکنی شو ،ترازه یې واخیسته او دپالیز نه بهر چې چوکی ایـښې وه پرې کښیناست ، ګلاجان سوسي او پالین ته غږ کړ . ټول ګیټګ حـاضر شـو . ګلاجان ټولو ته په نوبت وکتل او بیا یې پادري ته وویـل ، " اول خـو بـه ووایم چې زه دټولې امریکې د احسان پوروړی یم . دپادری صیب خو نور هم. همده راته په اولو ورځو کې چې زموږ نه لوری لودن ورک و په امریکاکې دژوند کولـو لار راوښودله ، کوډله یې راته پیداکړه ،"بیا یې خپلوملګرو ته وکتل ، " دټولو نـه لویه داچې ماته یې داسې ګران دوسـتان را پیداکـړل . " کـره کـولي وویـل ، "افتخار خو زموږ دی چې تا غوندې خزانه مـو بیـا مونـده . " ګلاجـان خبروتـه دوام ورکړ ، " پادری صیب ! نو ګورې چې زه نمک حرامه نـه یم ، بلکـه نمـک حرامی او داحسان هیرول زما په وطن ، زما په ختـه کې نشته . البتـه دا احسـان په پیسو نه شم پوره کولی، مګر دومره خوکولی شم چې دې ټولنې تـه ، کـه ښه نه شم رسولی ،بد خو ورونه رسوم داوږو بارنشم ، تیار خورنه شم او داکوشش ، زه لګیا یم کوم یې . پاتې شوه ددین خبره ، دلته خوتا سو وایئ هـر دیـن آزاد دی . جیزس ته دې زما سلام وي، موزس ته دې زما سلام وي .زموږ پـه عقیـده دوی په پیغمبرانو کې لوی مقام لـري او کتـاب پـرې نـازل شـوی دی . تقدیـر داسې پیښه کړه چې زه مسلمان یم ، زما عقیده په خپـل دیـن ده . زمـا پـیروي دخپل پیغمبر ده . که رښتیا وایم زه چدانې دخپل آسماني کتاب په معنا هم نه پوهیږم او امید دی چې کره کولي په خپلې وعدې ودریږي ، انګریـزي ترجمـه یې راته پیدا کړي او یاته پخپله ، پادري صیب ، که دا راته پیدا کړې نـو زه بـه دې نور هم پوروړی شم . په هر صورت زموږ دکتاب پـه یـوه ځای کـې راغلـي چې تاسو خپل دین پالئ او موږ خپل . پـادري صیـب ، تـاخو رابـاندې ډیـرې وسې وکړې،البته چې زما قسمت به پکې نه و چې عیسوی شم . نـو زمـا دخـبرو مطلب یو داو چې ستا سود کړي احسان مننه وکړم او بل دا چې ووایم چې پـه

مانوره خواری مه کوئ او نه رانه دعیسوي کیدو تمه لرئ . پـوه شـوې پـادري صیب؟"

پادری ډیر ساعت غلی و . ګلاجان وویل ،" ماویل ، سرِ کال بـه ، چـې شـکر دی ایله په ګټه راغلی یو ، ښه مضبوطه بسپنه درکړم خـو بـهتره ده چـې ذرتـه ووایم چې دا مرسته سرِ کال ، کال ته او هر کال ، هغو مهاجرو تـه اسـتوم چـې دروسانو دلاسه یې ملک پریښی او دپاکستان او ایران په دښتو کـې بـې سـر پنـا شپې تیروي او زه فکر کوم چې ته به هم داراسره ومنـې چـې هغـوی مسـتحق دي."

پادري همداسې غلی له ځایه پاڅید ، دټولو سره یې لاس ورکړ او دتـګ پـه وخت کې یې وویل ، "جیزس دې خیر درپیښ کـړي چـې پـه کومـه بـلا وانـه وړې!" ګلاجان ورته وموسل او کره کولي ته یې سترګه وټومبله .

دپروسرِ کال راهیسې خلک دګلاجان په ختکی روږدی شوي وو او هـره ورځ به یې دخپلو مارکیټونونه پوښتنې کولې چـې کلـه رارسـیږي . دا روژه پـه سـره اوړي دګلاجان دختکو درسیدو سره سـمه راغلـه ، نـو دګلاجـان پـه اټکـل یـو څوکاله خو دهغو بازار تودو . ګلاجان پوهیده چې ختکی دچلـم پـه شـان یـو عمل دی او په تیره په روژه کې خونو چې یو ځلـی څوک پـرې روږدی شـي ، بیایې هر ماښام بې دختکی په بل شی نشه نه ماتیږي . داځلی یـې پـه افغـاني مارکیټونو منلې وه چې دختکی فی پاو نرخ به افغانانو ته ، دروژې په احترام شل فیصده را ټیټوی خوورسره به یو کاغذ هم ورکوي چې په هغې کې لیکلی چـې دنرخونو ټیټیدل دروهیلی دشرکت دي ، نه ددوکاندار لحاظ ، نو افغانان پـرې مات وو او هره هفته پالین هغه لیکونه چې په پارسي یا پښتو لیکـل شـوي وو پـه لویې ټوکری کې ګلاجان ته راوړل ،ټول تشویق ، ټوله دعـا ،البتـه انتقادونـه او دنرخونو دګرانی شکایتونه هم وو .هر یو لیک ته ګلاجان په خپل خـط ځوابونـه استول . برسیره په دې ، ده یو دتلفون داسې لمبر هم درلود چې خلکو به وړیـا لفونونه ورته کول او امریکایان ورته ۸۰۰ لمبر وایـي ځکـه پـه همـدې شـروع لیږي .

منی مهال چې پالین ګلاجان ته حساب راوړ نو څه دپاسه اته لکه ډالـره پـه بانک کې وو. چې دټراکټورونو قسطونه ، سرې او موټرو ، موټر وانانو لګښت یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترې وايست نو دوه لکه پاکې پاتې شوې. دژمی دواورو پورې ګینګ په خوشالی هر ماښام مجلسونه کول . په همدې مجلسونو کې یو ماښام ګلاجان اعلان وکړ چې دپسرلی په سرکې پیښور ته دسفر نیت لري. اوس یې نو دمهاجرت شرطونه پوره کړی وو، امریکا یې پاسپورټ یې اخیستی و . دبانک نه یې اویا زره ډالره دپیښور ګرینډ لي بانک ته چې دانګریزانو دی انتقال کړل ، ددفتر کارونه خوبې هغې پالین کول او سوسی هم ورسره وه . کره کولي یې خپل قانوني وکیل وټاکه او په بانک یې وکالت ټاپه کړ . دګلاجان دخدای پامانی سره داول نه جوړه نه وه ، مظلوم کاته ، په سترګو کې داوښکو ګرځیدل، اوله حده زیاتې خوږې خبرې ، او ارمان یې بد راته او دنارینه سره وړنه ورته ښکاریدل . ګلاجان دوخته ، دمجاهدینو دیوه هیئت له لارې کندوز ته ، خپل پلار ته احوال لیږلی وچې پیښورته راشي. داپریل په یوه سهار یې ټکسی راوباله ، او ایسته هوایي میدان ته روان شو.

پنځه ویشتم څپرکی

دپیښور دهوایي ډګر پولیس ، بلکه ټول پاکستانی افسران، هماغه اول سرنه ګلاجان ته لکه تور ماران داسې ښکاره کېدل . پخپله تور نری ، بریتونه تور نري، ږیره صفا خرییلې ، ملیشه کمیس پرتوګ یازیږ جیمی یونیفارم په غاړه. بس یو فرق چې راغلی و داو چې پخوا به یې دانګریز دوختونو یوولس ډزی په غاړه و ،اوس کلاشنیکوفونه . یو پولیس راغی دده تلا شي یې واخیسته ، تور کړکی لاسونه یې دده دوجود په هر ځای ، حتې دشرم.په ځای ټپول ، په جیبونو خو څوځلې تیر را تیر شول . غلی او شرمیندوکی ښکاریدل خو ګلاجان پوهیده چې داسپي په پټه خوله اچوي ، بخت وطالع ، که یې ډارې ونښتې بیا دې پریښودونی نه دي . ده دامریکاپولیس لیدلی وو چې دکوچانو دکوټه سپیو په شان غټ وونو که خوروړي وو ، حق یې و . په ونه شپږ فوټه جګ په اوږو دوه فوټه پلن . دافغانستان پولیس قهرجن، اندک رنجه ، او په هیڅ خبره سوک څاپیړې ته رسوي . خو دپاکستان بیانورې بلاوې دي . ارامه ،کم خبري دي،نیغ کاته یې نه زده ، بس یادې بکس ته ګوري یا حیب ته ." او هو، داخودې ډالرې راوړي ، په دې څه کوې ، اپیم خو به پرې نه اخلې ؟. هلکه

ماجره ځان پوه کړه ، ډی ، ایس ، پی صیب له به دې بـوزم .....، پـه خـوب کې چې سړی سپی وینی چې هر څومره زور وهی ترې خلاصیدای هـم نشـي، او ژوبلوي دې هم نه ، یالکه چې څوک دوریښمو په تار و تړې ، هسې خـو نـرم پوست لګیږي خو چې زور وهی ، پرې راتینګیږي . ګلاجان په دې هم پوهېده چې دپاکستانی افسر ایمان دووشیانو ته خطـاوي . یـو زور ، چـې پـه رتبـه کـې زورور پرې راشي ، دی په یوې پټه کې پیړ غوږونه سلامی ورتـه ودریـږي . بـل روپی . ګلاجان سترې و اوددومره جنجالونو حوصله ورسره نه وه نو یې پـه پـټه هم نه ، په ښکاره دوه شل ګیز ډالـري لوټونـه دواړو پولیسـانو تـه چـې یـودی تلاشی کاوه او بل یې په بکس لګیا و ونیول ، دهغـوی سـترګو تـه ځیر شـو. یـو خوداسې بیخاله راضي معلومېده ، لکه همدا اوس چې انزال شوی وي ، بـل ، لکه سپي ته چې هډوکی واچوې ، شاواړوله او په نورو مساپرو بوخت شو ، " بس جی ، دده سره هیڅ هم نشته ، ورځه ." یوه بل افسر چې په کونج کـې ولاړو او په هیڅ کې نه و ، ګلاجان ته خوله جینګه کړه . ګلاجان هغه تـه هـم یـو لـوټ ونیو . افسر دهغې لرګینې نانځکې پیښې وکړې چـې دوه تارونـه ور نـه ځوړنـد وي، ماشومان یې چې راکاږي نو ګوډاګی ورته سر ښوروي. په موسکا یې لـوټ واخیست او سریې دې خوا ها خوا وښوراوه ، "بس خان ،نو پیښور تـه پـه خـیر راغلې !"

دهوایي میدان نه بهر دخلکو ګڼه ګوڼه وه ، یـوه پـه بـل پـښې ایـښودې او دبتوپه شان یې غاړې جګې نیولې وې . خپل عزیـزان یـې صحیـح کـول چـې دمیدان دسیمي دروازې نه راوتل . دریشکو کاږه واږه یون و چې هر یوه خپلـه مخکنی ارابه دبل نه مخکې کوله ، دپنډیانو غورځي، کنځلې او غوټې وې چې دمسافردلاسه به یې بکسونه الوزول . په همدې کې دګلاجان سترګو خپل پـلار له کتغنی پګړی نه وپیژاند ، خو ور رسیدل ګران و . پـلار یـې تـرور تـرور هـرې خواته کتل خو دی یې نه شو موندلی او که لیدلی یې هـم وای ، پیژنـدلی بـه یې نه و . ګلاجان دخلکو له منځه په زحمت لاره خلاصه کړه او هغه هم دپنډی برکت و چې بچ بچ یې ویل او دده بکسونه یې چې په سر ایښی وو ، بـهر وړل . پلار ته ورغی ، په پښو کې یې پریووت .

شپږ ویشتم څپرکی

خارجی ته به ټول مهاجر یو شان ښکاري ، خو دهرې سیمې دمهاجروځالې، کمپونه او دفترونه بیل وي. دګلاجان پلار ، محمداجان هم دډبګری په هماغه بام اړولی وو چې یو وختې انور او ګلاجان پکې اوسیدل. اوس هم اکثر کتغنیان هماغلته وو او څوتنه دمحمداجان سره ګډ پیښورته راغلي وو. ټول دګلاجان په لیدو خوشاله وو او یو نفر لګیاو وطنی تیل پولاو یې پخاوه .دګلاجان پام شو چې یو بل بدلون داو چې دسکروپه ځای اوس اوجاغونه په ګاز چلیږي . هغه شپه ترناوخته ګلاجان دپلارسره دزړه خواله کول . محمداجان ورته دکلی او کرنې حال احوال او دمړو ژوندو بیان کاوه او ګلاجان په امریکا کې دخپل ژوند او کار بارخبرې کولې . چې دګلاجان دکیسو وخت به راغی ټولو به ورته غوږ نیولی و . په بله ورځ ګلاجان پلار پریښود او لاړ ګرندلي بانک ته ، هلته نو ګلاجان ولیدل چې بیروکراسی یوازې په هوایي میدان کې نه ده ایساره ، پاکستان شموله ده . دده پاسپورټ او مني اړدر یې څو څو ځلې معاینه کړل ، دهغو فوټو کاپۍ یې جوړې کړې ، چې هغه اسلام آباد ته واستوي ، ډده نه یې نور ډیر تحقیقات هم وکړل او ګلاجان ته یې بیا هغه ډېره چې لسیزه پخوا لا دده او انور په زړونو کې لویدلې وه ، بیرته ژوندی کړه ، خو بیا به یې ځان بیرته راوینې کړ او سربه یې د سربدالی نه خلاص کړ ، چې یره ، اوس هغه خوار ګلاجان خونه یم . په دوو کې وو چې دوی ته هم رشوت ورکړي او که نه، په همدې کې دبانک رئیس دشاتني دفتر نه راوووت ، دده پاسپورټ اومني اړدر ورسره وو . خزانه دار ته یې وروڅه وویل ، هغه ګلاجان ته په دوو ګوښو اشاره وکړه ،." ماجره ، اسلام آباد ته حاجت نشته ،بس دلته امضا وکړه ، "پنځوس زرګیز ډالرونه یې دښیښې شاته دځان سره وګڼل ،بیا یې دګوتو سر په لاړو لوند کړ ، بیا یې وشمیرل ، نوهله یې بندل ګلاجان ته ونیوه ، له هغه ځای نه ګلاجان په صدر کې پوست افیس ته لاړ ، یو پوست باکس یې کراه کړ. هماغلته یې پالین ته دخپل سفر معلومات ولیکل ، د پروژې پوښنه یې وکړه . نمت یې دا و دخپل پوست باکس پته او لمبر ورکړي.

په بله ورځ دکاکړ والې ، مامې والې دغړونو سره ګلاجان او محمداجان په ډېګرۍ ورسم شول . ګوټ کې یو ټکسی ولاړو ، موټروان یې ویده و . ګلاجان هغه وښوروه ، چې راویښ شو نو دی او پلا ربې پوښتنې ټکسي کې کښیناستل . موټر وان سر په تعجب وښوراوه خوچې دګلاجان سوټ بوټ یې ولید نو دتسلیمۍ په علامه یې پوښتنه وکړه ، " جی ، کوم پلو ؟" ګلاجان وویل ، " ناصر باغ کمپ ته ." په لارکې پلار ورباندې په غوسه شو ، " هلکه ، ډاټسنې خو په بورډ کې ډیرې وې ، تر هغه ځایه به سرویس کې لاړوو . یابه دې رکشه نیولې وه ، په ټکسي څه کوې ؟" ګلاجان خوږې خوږې پلار ته وکتل . کالی یې پاک و خو هم چپنه څو ځایه شکیدلې او مالوچ یې راوتلی وو او هم یې دپګړۍ لاندې دګلدوزی خولۍ پلټې کوزې په مخ زنګیدې . " پلار یې هم په خواره کاته وویل ، " لیونیه ، زه دې پریښودم ، ته رانه لاړې . ماهم دنورواجاره پریښووه، او اوس فقط خپله دوه جریبه زمکه کرم ." ګلاجان هیڅ ونه ویل . دپلار په لمر سوي مخ کې اوس د زوی دلیدو خوشالۍ یو څه سرخی راوستې وه . خپل لاس یې په کراره دګلاجان په سر او مخ تیر کړ او بیا یې مج کړ.دده پلار هم کم خبرې وخو اوس احساساتي معلومیده ، مهاجرت ، اته کاله بیلتون ، ددیدن خوشالی .. داټول په کې غوټه شوی وو .

ناصرباغ کمپ دتنظیمونو و ، تلاشۍ او دشک کاته دبهرنۍ دروازې نه چې پاکستانی ملیشې یې اړخ ته قفسچه جوړه کړې وه ، شروع وو . په ګلاجان کې یې هماغه داتو کالو نوویره چې په امریکا کې ترې هیره شوې وه ، بیرته ژوندۍ کړه . خو بیا هم په الله بسم الله ورننوتل ، مینځ کې لوی جومات و اوګرچاپیره ترې کوډلې، دختو ټیټ - دیواله کلاګانې، خیمې خورې وې دجومات نه بهرڅو کسه سپین ږیري ولاړوو او په کوم شی یې بحثونه کول . محمداجان سلام واچاوه ، هغو په کبر ، په نیمه خوله علیک کړ او بیا یې ږیرې کلی ګلاجان ته لر او پر وکتل . محمداجان وویل ، " پوښتنه عیب نه ده ، موږ داحمدزو کوچانو دپینډې پسې ګرځو چې همدلته چیرته یې اړولي دي . " یوه سپین ږیري وویل ، " صفدرخان دغوخوبه نه ښیې ؟" ګلاجان وویل ، " هو، دملک خالو پینډه ." سپین ږیری وویل ، " د سیند ته پورې غاړه ، هوغه غونډۍ وینې . دهغې په لمن کې اړولي وو ، چې اوس به هم وي او که به نه وي ."

محمداجان روان شو. سپین ږیری ورپسې غږ کړ، " موږ سره به موچـای چښلـی و." ګلاجان وویل ،" خدای مو وبخښه ، زموږ تادي ده ." په لارکې محمداجـان وویل ، " دوی دې خوارشي په دې زړه نازړه ست . داهم ست شو چـې چـای به موڅښلئ و ، داهم دپښتنو ست دی ؟" ګلاجان موسک شو .

دغونډۍ په ډډه فقط دوه کیږدۍ وې چې له یوې نه نرۍ لوګۍ خوت . ببر سرو ماشومانو ترې دباندې لوبې کولې اویـو زیـر سـپی هـم ورسـره لوغړیـده . محمداجان له لیرې غږ کړ ، "هی ، بسلمانانو ، څوک نارینه شـته ؟" پـه همـدې کې یو سړی له کیږدۍ ووت ، لوی پټو یـې دځان پسې څکـاوه ، راغـی . بـې سلامه یې ددواړو سره روغبړ وکړ او محمداجان یې تـر لاس نیـولی کیـږدۍ تـه کش کړ . ګلاجان دځانه سره وویل ، "سټ دغسې وي!"

یوې زړې ښځې له سترې مشې پس تیمي چاځوښه ، راوړه، دتغر په شان زیړ کالي یې وغوړاوه ، بې لاستی پیـالې یـې وربـاندې کیـښودې او لـه لمنـې یـې دګوړې څو تورې چکۍ په کالۍ تویې کړې او بیا لاړه درې تـودې ډوډۍ یـې راوړې. بیرته غیبه شـوه . چـای پـه خاموشـۍ وڅښل شـو . ډوډۍ ګلاجـان تـه تروسکنه لګیده خو ګوړې دګرم دودجن چای سره خوند کاوه .

بیا یې نو وویل ، " عزیزانو ، تاسو خو کـوچـان نـه ښکـارئ ، څنـګه راپیښ شوئ؟" محمداجان وویل ، " زموږ دصفدرخان سره څه کـارو، دزوی خـط اویـو څه نور امانت مو ورته راوړی دي ." کوچی احساساتی شو،خپلې ښځې ته یې غـږ کړ ، " ماخی ، راځه چې خپلوان دې راغلـي دي . " زړه ښځه راغلـه،وداخلـې چې دسیالانو په مینځ کې وه ، لرې ، پلو نیم کښو کښیناسته . " ښه زویه ، رازیـک جان ښه و ؟ هغه خو چیرته بل ملک کې دی ، دمـور پـلار یـې وړپسـې سـترګې دي، کله راځي؟" دښځې خاوند وویل ، " څه یې کوې ؟ پریږده چې هلته یو څه ګټه متې وکړي چې دصفدرخان ، هغه څه چې دټولو کـوچـانو کـار ګډوډ دی ، میله ځایونه او ایلبندونه اوس ټول د ماینونو نـه ډک دي ، لارې دغلـو او وسـله والو نه ډکې دي ، مزه کی یې نشته ." ګلاجـان وویـل ، " صفدخـان دوی اوس چیرته دي ؟" زړې ښځې ، دساړه اسویلی سره وویل ، " وئ زویه ، هغـوی خـو یوه میاشت پخوا کډه وکړه ." ګلاجان وویـل ،" کـوم پلـو لاړل ؟" سـپین ږیـرې وویـل ، " زمـوږ دژمـی میلـه ځای تـه لاړل ، دخوسـت توروا وبـو تـه لاړل .

محمداجان خپل زوی ته وکتل او بیا یې پوښتنه وکړه ، " ولې لاړل ؟" سپین سرې وویل ، " صفدرخان دپلار په شان سرزوری سړی دی ، بس ویلی یې، سړ اوړی، بهسودو ته ځی ، هلته زموږ ایلبند دی." ګلاجان په وارخطایۍ ویل ، " په خوست کې به یې ګیر نه کړو ؟" سپین ږیری وویل ، " دانو دبخت خبره ده ، که هوا ښه وه ، لارې پاکې وې ، نو هغوی به چخچران ته روان شوي وي او که چاورته د ساړو او واورو او جنګونو احوال راوړ نو بیا به لا توره اوبه کې وي ." ګلاجان خپل پلار ته وکتل او پلارېې پاڅید ، دخدای پامانی په وخت کې یې وویل ،"توکل خدای ته ، موږ خو به یو وار خوست ته سر ورښکاره کړو چې بیا څه کیږي." سپین ږیری وویل ، " خیریت خودی؟ په رازیک جان خو به څه پیښه نه وي شوې ؟" ګلاجان په خندا وویل ، " هغه شکر رک روغ دی ، څه امانت یې راکړی او تا ید یې کړی چې خامخا به یې کورنۍ ته ور رسوو ." سپین سرې ګلاجان ته نژدې شوه ، بیایې ځیر ځیر ورته وکتل او کټ کټ په خندا شوه . میړه یې په غوسه وویل ، " په دې کې څه خندا وه ؟" سپین سرې وویل ، " وربه شې خبر به شې " او بیا یې کټ کټ وخندل " نارینه په دې خبرو څه پوهیږي ."

دخوست شمال شرق ته توره اوبه پرته ده .پلار وزوی تر میرامشاه او بیا تر ژوره په موټر کې لاړل او بیا یې نودوه یابوان کراه کړل . توره اوبه نیمه دښته، نیمه غونډۍ ده . چې دوی ور ورسیدل هلته هم شپږ اته کیږدۍ لکې وې . یوه ځوانکي کیږدۍ ته بوتلل ، دکوم قسم اغزن بوټی اور په سم مینځ کې بل و، تریخ لوګی ترې خوت .یو بوډا په یوه کونج کې په لیمځی پروت و او ټوخیده . ددوی په راتګ په ډیر تکلیف کښیناست او هر طرف یې امرونه کول چې هلۍ، میلمه راغلی ، چای راوړئ . ښځې چې مخونه یې په لوګي کې پټ وو په بیړه لرې او برې کیدې ، وتلې او ننوتلې ، چې دوی ته یې چای حاضر کړ . محمداجان دپټکی په شمله خپلې سترګې چې دلوګی دلاسه اوښکې ترې بهیدلې، وچولې . له چایه پس ،بوډا عذر وغوښت ، " یو څه ناسازه یم ." پریووت او بیرته یې شړۍ تر زنې پورې په ځان کش کړه . ګلاجان وویل ، "کاکا، څه مریضی لرې ؟" هغه دټوخی وقفه کې وویل ،" خدازده چې څه بلاده خو زړه مې تیګاکوی او ورسره دا ددووس ټوخی هم دی !" ګلاجان ووت او

شیبه پس یې دیابو دبارنه څه شی راوړل ، " هن ، داګولی درواخله ، ټوخی خو به دې نشالا چې غلی کړي. دا لوګی هم تاته ښه نه دی ." بوډا دبوتل ټولې ګولی په ورغوی کې تویې کړې ، دچایو پیاله یې راواخیسته ، خو ګلاجان وویل، " هسې مه کوه . دوه ګولی اوس وخوره ، دوه سبا ته په همدې وخت ." بوډا چې ګولی وخوړې، نو بیرته پریووت . ځوانکي دمیلمنو پیاله بیا ډکه کړه . دکیږدی نه بهر پرخ پرخ باران وریده او بوډا چې دمحمدا جان او ګلاجان دواړو درانګ ددلیل تفصیل واورید نو بیا یې یوه خبره کوله او دټوخی داوږدې لړی دځنډنه وروسته یې هغې ته دوام ورکاوه.

" صفدرخان ښه سړی دی خو خالونه دی. خپل کوشش کوي، خو ملک خالو بیا نه پیداکیږي .په اوغانستان کې پیړی نیمه ، داسې یو هوښیار سړی پیداشي چې بسته قام ورپسې روان شي . بیانو دهغه کول چې هر څومره کوشش وکړي، د نیکه نخښه نشي ویشتلی . هسې مې خبر کوله . صفدرخان هم دګوتې غمې دی اوچې لر اوبر نورو ملکانو سره یې وتلې نو ډیر پرې دروند خیژي ، خو خلک دی دپلا ر سره تلی او بیا نو افسوس کوي چې یره دملک خالو خو دې مرګی نه وای ." بیا نو ډیره شیبه بوډا غلی ستمېده . ګلاجان خپل پلارته کتل . دکیږدی نه بهر چې دمابنام تیاره راغله ، ایله بوډا په خبرو راغی ، "یره ځوانه دې دارو خودې خوب را باندې راوست . دصفدرخان پوښتنه کوئ ، هغه خو دادوه هفتې کیږي چې ایلبند ته روان شوی دی. زه هم ورسره تلم ، خو دابدمذهبه مرض راباندې راغی. مزل د خوارۍ مزل دی ، چې کم وی ددوو هفتو لارده ،نو زه ورته اوس خو جوړ نه یم ، که څو ورځې راته ګورئ ، نو چې هوا یو څه ښه شي ،" بیا یې ګلاجان ته وکتل ، "او ددغه زلمی په لاس دې خدای برکت واچوی ،نو ګډ به سره لاړ شو." بیا یې نو په مهربانه‌لهجه ګلاجان ته وویل ،" ته خوخداکه کوچی یې ، نو چې هیڅ بې هیڅه ایلبند ته روان یې. خدازده چې څه پتنه دې جوړه کړې او څه ګوړې ماتوې خوښه ځیرک هلک راته ښکاره شوې. " بیا یې ځوانکی ته غږ کړ ، هلکه، نرسولا ، میلمنو ته به په هغه بله ، دمیلمنو په کیږدی کې ځای جوړ کړې، پام چې درنه وړی پاتې نشي . هغه تره خولی سپی به نن شپه زما په

کیږدی کې وتړې چې میلمانه په عذاب نه کړی " ددې سره دګلاجان د دارو دزوره ، بوډا خوب وړی و .

اوووه ویشتم څپرکی

. محمداجان دځانه سره ویل ، دانو ایلبند نه شو دبسوګی واده شو ، هیڅ ختمیدن نه لري . دخوست نه اوله شپه په چارلی ، بله په ترزی ، بله په واخی بچه، بیا متې چینه ، المره ، سیدخیل ، دغلجی بیخته ، ددې خوار شوي پکتیا هیڅ خلاصیدن نه و . هر ځای کې یوه شپه کیږدی وهه ، ړنګوه یې ، لکوه یې ړنګوه یې چې ایله دولتخان ته ورسیدل . ګلاجان یوې عجیبې خبرې ته پام شو او هغه دا چې بوډاچې دنورو کیږدیو ځلکو تارو اکا باله ، رک روغ و او داول اوښ مهار همده نیولی و. هرې خواته یې په داسې شوق کتل ، یابه دروسی عسکرو یا مجاهدینو ویره ، خو داسې یې په لیوالتیا هره خواکتل ، ته به وایي خوند ترې اخلي . یو ځلی خو یې ګلاجان پاس دغره ډډې ته دځانه سره بوته ګلاجان ته دهر قدم اوچتول لوی کړاو و ، خو تارو اکا ، لکه ایله اوس په مستی راغلی وي ، دهوسی په شان په غره خوت او ګلاجان ته یې په لاس اشاره کوله چې راشه . دغره په سر وختل اوپه هغې بلې خوا یو څو ګامه ورکوز شول . دغره داځای تقریبا هوارو، تارو اکا یو څومتره لرې ، یو داسې ځای .ته ورغی چې ګڼ بوټی او غنې ونې پکې ګورې وې ، د اغزو په مینځ کې یې یوه سمڅه رابرسیره کړه . تارو اکا پکې ننووت ، ګلاجان ته یې هم اشاره وکړه . سمڅ تیاره وه، ګلاجان یوه وړه بجلی چې دکلی پورې یې نښتې وه ، ور واچوله ، نری کړه وړه لاروه ، بیانو سمڅ ختمه وه ، اویو دیوال یې مخامخ راغی . ددیوال په اړخ کې یو ، لکه ددیوې دپای په شان رف کیندل شوی و . چې ګلاجان رنا ورسیخه کړه نو یو بوت ولاړو ، چې ښه ځیر شو ، دوه بوتان وو، یو نر بل ښځه ، غاړې غجی سره تاو شوي وو، ډیره شیبه دواړو په خاموشی دبوت ننداره وکړه ، بیانو تارو اکا لاړې ورتوګړې او بیرته دسمڅې نه ووتل . تارو اکا دسمڅې تر څنګه په دمه کښیناست . ګلاجان هم دمه وکړه .

کوز یوه شنه دره ، غځیدلې وه ، چې بل سر یې دبړاس لاندې ورک و او تارو اکا وویل ، ددرې په آخر سرکې دقاری بابا مرکز دی . ګلاجان په تعجب

وویل ، " دا بوتان خو عجیبه شی و . دا تاته څه معلوم وو؟" تارو اکا ، کـوز درې ته کتل ، " ماته ددې لارې کانې کانې معلوم دی . " ګوته یـې دیـوه بـل غـره خواته ونیوله ، " هوغلته دهغه غره شاته ، دسلطان صیب بند دی . چـې چـایې ژوروالی تر اوسه نه دی معلوم کړی . خالواکا دې خـدای وبـښي ، هغـه ویلـې چې یوه شپانه ورته کیسه کړې وه ، چې دبهسودو دکجاو په ځیله ځای کې تـرې ډاګ دغره په یوه چینـه کـې ورک شـوی واو چابیادلتـه مونـدلی و . ګلاجـان وویل، " نو بیا دې لاړې ورتوکولې ؟" تارو اکا موسک شو ،" یو خو دکاپـرو بـوت و. بل نو ودې لیدل چې سړی او ښځه څنګه سره جوسر نښتی وو." ګلاجان نـه قانع کیده ، " نو ولې دې مات نه کړ ، یادې ولې راونه ایسته او دکابل خلکوتـه دې ورنه کړ ؟" تارو اکا ، وویل ، " یره دا زما اوخدای ښلی ملک خالو تـر مینـځ پټ راز دی . زه ورکوټی وم چې ملک بابا په همدې ځای کـې ، همـدا سـمځ راوښوده او بیا به هر کال ، دی له ازرې او زه له خوست نه راتلو او همدلته مـو په دولت شاه کې سره لیدل . دواړه ددې بوت دیدن ته ورتلو . ملک بابا راتـه وویل ، تارو ګیه ، پام چې چاته حال ونه وایې ، که نه بیـا بـه وایـي ، کـوچـان بوت پرستان دي . ملک بابا ویل ، زه ددغه بوت جوړوونکي ته سـودا وړی یم ، چې دایې دخپلې محبوبا دپاره جوړ کړی او که خدازده دلته څوک اوسیدل څه خیل ژوند یې و." تراوسه بل هیچا دابوت نه دی لیدلی اوته به یې هم نه وایې ته مې خوښیږې هم او بې هغې هم دبل ملک مارغه یې ، ماویل چې یـو نـادره سیل خودرباندې وکړم.

په درو ورځو کې دکهنه ده ، خچک ، ټل هزار ، شش ګاو له لارې لـه غزنـي نه تیر شول او تارو اکا ویل چې دقاری بابا دمنطقې نه به شپه شپه تیریږو ، چـې دهغه د کوچانو سره جوړه نـه ده او داسـې مـو تلاشـي کـوي چـې دچـاخبره داوښ په پچو کې هـم مخـابرې لـټوي . داوښانـو ګینـګړي یـې لـرې کـړل او دسپوږمۍ رڼا ته یې د عبدال بدین ، خل کله له لارې ځان دواغجان بیخ ، تـه ورساوه . هلته یې دوه شپې تیرې کړې او بیا نو د ، هـر کـه دانـی او کجـاو لـه دښتې ځان بهسودو ته ورساوه. البته په هر ځای کې یـې شـپه کولـه . بـادول ، اولیا چې ایله په یوه هفته کې بهسود ته ورسیدل. په ټوله لیار دګلاجـان او پـلار حال درهم برهم و . چـې بـه کیږدۍ لکـې شـوې دواړه بـه پـه کیږدۍ کـې

سرتوپی، بیحاله پریوتل خو کوچان هماغسې تر او تازه لر او بر کیدل او داوښانو سره یې ډو وغړپ ، او ددوی خپل دلوړ آواز شوربکت کیږدی ته راته .

اته ویشتم څپرکی

دامیر عبدالرحمن خان دفرمان له مخې کوزه کرونده دهزاره وو او پاس دغره ډډه دکوچانو. نه یوازې داویش و ، بلکه دهرې کورنی دکیږدی ځای معلوم و چې لکه چې قوا له یې ورسره وي ، هیڅ بل کوچي په هغه ځای کیږدی نه لکوله . شین سهار و چې ګلاجان دوریو او میږو بغ بوغ او دپو ندوو درزا راوینس کړ . سر یې له کیږدی وایست، هره خوا ، دکیږدو ترڅنګ میږې پنډې وې او ښځو لوشلې ، وري هرې خواته لوغړیدل او ماشومانو ورسره شوربکت جوړ کړی و او چې به یې مور له کوچی خلاصه شوه نو خپل کبلی ته به یې وځغستل . له دښتې دختې بوی راته او دلته هلته ، یو نیم اوښ چو و . نارینه وو دکوځیو(پیڅه ول) سره په خپلو میږو دورې کولې او کله یې یو وری له دوو مخکنیو پښو نیولی ، د ځان پسې څکاوه . یو لوی لکیور سپی ، عاجز عاجز ورپسې روان و .

غرمه مهال تارو اکا چې دورځې دکار نه یو څه سوکه شو ، نو یې خپل زوی، نرسو لاته په غوږ کې څه وویل او هغه دوه نوي کوڅي راوړل . تارو اکا هغه په خپل لاس په ګلاجان او محمداجان واچول ، " بس اوس نو کوچان شوئ . بیانو دی مخکې ، محمداجان او ګلاجان ورپسې ، مخ په جګه ، دصفدرخان کیږدی ته ور روان شول . تارو اکا په لار کې یو ځای ته ګوته ونیوله، " په اول کې دملک بابا کیږدی همدلته کوزې وې خو قوم ورته وویل ، چې دا شرم دی ، چې موږ ستانه بره کیږدی لکې کړو ، نو یې همدا ځای ، دغره څوکې ته نژدې ورته جوړ کړ، یوه مسته چینه هم ترې راوتلې ده . لویه حجره لري ." بیا یې نو ګلاجان ته وویل ،" ګوره زلمیه ، احمدزي دپښتنو ستانه دي ، داحمدزو تیږه په ټولو درنه ده . موساخیل بیا په احمدزو کې دسرقام دی، هسې خو عیسی خیل ، علاء الدین خیل او جبارخیل هم شته خو ملک خالو په هغوی کې نه دی پیدا شوی . نن به هغه سړی ووینې چې دملک بابا په ګدی ناست دی، نو ګوره چې ستا هر څه په زړه کې وي ." ګلاجان په خندا

(c) ketabton.com: The Digital Library

وویل ، " بس درازیک جان خط او یو څه نور امانت ..." خو تارو اکا یې خبره غوڅه کړه ، " بس ماسره پنج وشش مه کوه ، هسې مې غاړه خلاصوله ، ځکه هم مې ډانکټر یې او هم مې میلمانه یاستئ !"

محمداجان چې تر اوسه غیر له یوې او شولو بل څه نه وولیدلې او تر اوسه دټوپک په چل نه پوهیده دتارو اکا په خبرو کې یې یو پټ ګوابښ او خبر داری نغښتی لیده ، یو څه وویرید خو خپل زوی ته یې کتل چې تارو اکا ته ګورې او ورته موسک دی ، زړه یې یو څه په کرار شو . ګلاجان وویل ، " تارو اکا، زموږ نه خو دې لړمون بوټ راوښکه چې څه خونیانوته مو لاس تړلی بیایې :" تارو اکا کټ کټ وخندل ، " چې تارو درسره وي ، که صفدرخان مړ کړې ، مړی خوبه دې په سارا پرې نږدي ." محمداجان هم چې تارویې لیده چې موسک دی یوه وارخطا خندا وکړه .

(c) ketabton.com: The Digital Library

﴿ ۲ ﴾

لومړی څپرکی

دصفې څلورو خواوته کټونه ایښی وو ، سرې نیالیچې اوله قالینو جوړشوي ، له بوسو ډک شوي بالښتونه ورباندې پراته وو . څوک نه و ، تارو اکا میلمنو ته دناستې داسې ست وکړ، لکه چې کور دهمده وي . محمداجان په یوه کې وغځید تارو اکا مخ په کیږدیو روان شو او ډیر ځنډ پس یې دچایو چاځوښه او درې ګیلاسونه چې ګوتې یې په کې ننه ایستې وې ، راوړې. محمداجان چې دکتغنیانو په دود یې دترخو چایو سره بیحده زیاته مینه وه ، په لیوالتیا خپله پیاله ډکه کړه او همداسې سور سور یې سړپاوه . په همدې کې یو پیځول والا سړی دکیږدیو نه صفې ته روان ښکاره شو . ګلاجان چې په بالښت یې ډډه وهلې وه ، ځان راټول کړ ، یوه کمکۍ شانې وارخطایي پرې راغله . تارو اکا اعلان و کړ ، " هغه دی راغی"

صفدر خان په ونه جګ و ، ماش وبرنج لنډه کې ږیره یې وه . پوزه یې یو څه جګه وه خو دلوی مخ سره یې جوړېده . چې نژدې شو ، نو په خندا اول دمیلمنو او بیا دتارو اکا سره ترغاړې ووت اوبیا په څلورم خالي کټ کښیناست . بیا یې نو میلمنو ته له هماغه ځایه بیا سترې مشي ورکړه او تارو اکا نه یې پوښتنه وکړه ،" ستاراتګ یوزیری ، دمیلمنو لابل زیری ." تارو اکا پوهیده چې داپه حقیقت کې پوښتنه وه ، ویې ویل ، "داهم زما میلمانه دي او هم ستا ، په اصل کې خو زما میلمانه دي ، خوزه چلناک سړی یم ، ستا په حجره مې سیخ کړل ." بیا یې نو میلمنو ته وکتل ، مانا ستاسو دځواب وار دی . محمداجان غاړه صافه کړه ، " صایبه ، موږ دکندوز یو ، دامې زوی دی ، ګلاجان ." خان په خندا شو ، " نو ولې دې اول نه ویل ؟ ګلاجان خوزه پیژنم ، په پیښور کې یې یو خط هم رالیږلی و ، ځوانه ته چیرته او بهسود چیرته ؟" ګلاجان وویل ، " په اصل

کې مې دپلار دیدن ته راغلم ، خورازیک جان تاکید رابـاندې وکړ چې زموږ کورته به خامخا یو ځلې ورځې. هغه چې پیښور ته راغلم نو تاسو کډه کړې وه ، ماویل راځه هم به سیل وشي اوهم به درازیک جان سره خپله وعده پوره کړم." صفدر خان مخ محمداجان ته کړ ، " دا تاسو کتغنیان ، لکه چې پـه وعـدو کـې ډیر ټینګ یئ. زه خبر شوی یم چې ګلاجان په امریکا کـې هـم خپلـې وعـدې پوره کولې " بیا یې په موسکا تارو اکا ته مخ کړ ، " رغازیک لیکلي چې ګلاجـان هلته دځنګلی آسونو دسپرلۍ لوبه دټولـو امریکایـانو نـه ګټلـې وه . دایـې تاتـه ویلی؟" تارو اکا په تعجب وویل ، " نه ، داهلک په خبرو کې دومره مـوزی دی ، لکه سود خور او درامان . بس غلی ناست وي ، خـو خـدای دې خـیر ورکـړي چې داسې دارو یې راکړل چې رک روغ شوم ." صفدر خان وویل ، " ددې بلـې نه یې خبر نه یې ، هلک شل زره ډالره په همدې یوې سپرلۍ وګټل ." تارو اکـا پوښتنه وکړه ، " دابه نو شل زره افغانۍ شي ؟" صفدرخان وخنـدل ، " نـه بابـا ، شل زره ډالره په افغانۍ دومره پیسې دي چې ایله یې ستا اوښ ، مستانه یـوړی شي . " تارو اکا ، یو څه غلی و ،بیا یې پـه شـمله خپلـې سـترګې وچـې کـړې ، "مستانه دخدای په رضا لاړ." صفدر خان پوښتنه وکـړه ،" څنـګه ؟ هغـه خـو رک روغ و ؟" تارو اکا وویل ، بچی مړی وروس پـه ټول. کـې ماینونـه شـنلی ، مـوږ خبرنه وو، هلکانو اوښان څرول چې بـم زمـا پـه پـهلوان اوښ برابـر شـواو دوه غبرګې پښې یې ماتې شوې ، ایله تر چاړه ورسید." دګلاجـان پـه یـاد شـو چـې دملک تارو کورنۍ ده ته څو ځلې داوښ غوښه پخه کړې وه . ملک تـارو ده تـه حال نه و ویلی . صفدر خان دخواخوږۍ په علامه یو څه غلـی و ، " پـه لارکـې خوبه ماینونه نه وو ؟" "موږ چې راتلو ، لارصافه وه ، خو پاس بره ګی ډیرې لرې برې کیدې ، قاری بابا هم ډیرې بیشرمۍ کولې ، خو خدای ترې په لـږو روپـو خلاص کړو. تاسو څنګه ؟" تارو اکا وویل ، " نه ، په لار کې خیر خـیریت و او پـه غزنی خو شپه په شپه واوښتو ." صفدر خان ګلاجان ته وکتل ، " بس نو بیا ستړی مشې ، خوپه لار کې به ډیر زحمت درباندې تیر شوی وی . څنګه و رازیـک ، لا هم هماغه جوار ګری وه ؟" ګلاجان وویل ، " رازیک ښه تکړه و . بیانو لـه کـټ نه کوز شو او خپل بکس ته لاړ، یو پنډوکی یې ترې راوایست ، بکس یـې بیرتـه قلف کړ ، پنډوکی یې دصفدر خان په کټ ، هغه ته مخامخ کیښود. صفدرخـان

هغې ته سرسري شان وکتل او بیا یې دتارو اکا سره خبرې شروع کړې . ګلاجان پوه شو چې صفدر خان داحمدزو دمشر په حیث باید هم په ظاهره کې ځان نانګاره اچولی وای او چا یې لیوالتیا نه وای لیدلی . په امریکا کې به چې خلکو ده ته تحفې ورکولې، ده هم دشرمه نه پرانیستلې،خو هغوی به بیړه وربانديې کوله ، "خلاص یې کړه ." په خان آباد کې به چې چا جوړې یا جامې راوړلې نو کور به یا کوربنې به هیڅ ورته کتل نه ، چې میلمانه به لاړل ، نو کور به یا کوربنې به په بیړه ، مخ دیواله ته واړاوه او غوټه به یې پرانیستله . تارو اکا ګلاجان ته وویل، "هلکه موږ خودې په دې دومره کمالاتو نه ووخبر ، وایي چې پوزه یې څاڅي ، بلا ترې پاڅي. ماته خودې کل هم ونه کړ ، هسې دې ځان راته ساده ګی ساده ګی کاوه ." صفدر خان چې دګلاجان وارخطایي لیده نو خبره یې واړوله ، " سږ کال خدازده چې دګوماو او آبول بازارونوته لاړ شو ، بس هر چیرته جنګ تالان روان دي." تارو اکا وویل ، " ګوماو او آبول خو دهزاروو منطقې دي ، داوریدو د قراره په کابل کې سید رازم (صدراعظم) کشتن یې بولی که همداسې کومه بله بلا ، خو اصلي نوم یې علی سلطان دی ، کمونس دی ، هزاره دی ، نونه دوی په وروسانو غرض لري او نه وروسان په دوی ." صفدر خان وویل ، " داسې به وي ، خو اوس ایرانیان رابهیدلی دي . چا ویل چې هر چیرته ، داذان په ځای اوږدې قولې وباسي ، بس تورې پګړۍ نرۍ عینکې ، خلک په اوغان پسې ورشکاري ، بې هغې هم دهزاره وو ،ان داودرامانخان دوخت نه دکوچانو سره جوړه نه ده ، وایي دموچی خونه بې هغې هم خوساوه چې باران پرې وشو نور بوی یې هم وایست ، نو ویریږم چې مرګ ژوبله رانشي . " محمداجان سوال وکړ ، " دا آبول اوګوما ویې بیا څه شی دی ؟" صفدر خان تارو اکا ته وویل ،" ته خوچاته غږ وکړه چې ډوډۍ راوړي ، تاسو به وږی یئ !" تارواکا پاڅید دصفې دژۍ نه یې چاته ناري کړې " نرسو لا، های نرسولا " بیا یې غږ کړ ، په دریم غږ یې ځواب راغی " درځوړسومه !" صفدر خان وویل ، " دادکوچانو بازارونه دي ،دکوچانو هم نه ، دهزاره وو، ترکمنو ، ایماقو او کوچانو لوی بازارونه همدا دي . آبول دهري رود سهیل ته ، دبندبیان کوز اړخ ته ، دچغچران نه دیوې ورځې مزل دی ، ګوماو بیا دهري- رود قطب ته په اجرستان (غرجستان) کې دی . داستاسو کتغنی کوچان ،

درانی هم هماغلته راځی . زما ورور مامورزا لوخان په همدې دورانیو کې خیښي وکړه او بیا اوس په کندوز کې میشت شو ، کوچانی ژوند یې پریښود، هماغلته مامور دی ، زما زوی رازیک جان او لور دواړه دهماغه په کور کې لوی شوي دي او یو څه لیک لوست یې هماغلته په مکتب کې زده کړی . کله کله زه هم ورځم ، دترکستان پریمانی ماهم لیدلې . " محمداجان وویل ،"نوولې هماغلته زمکه نه اخلې او ده شین کیږې نه ؟" صفدر خان تارو اکا ته وموسل ، " څه وایی؟ " تارو اکا وویل ،" دمړې ګیدې پارسي ." په همدې کې ډوډۍ راغله دصفې په مینځ کې یې یو لیمڅی وغواړوه او ټول ورکوز شول . دصفې لاندې د چینې نری لښتی کوز بهیده ، لاسونه یې پکې پریولل . ګلاجان غوښتل دخپل بکس نه صابون واخلي خو په خپل نیت پښیمانه شو . ټولو په ګډه په دوو لویو ښانکو کې ډوډۍ وړه کړه ،بیانرسولا دیوې بلې تتی نه کورت ورتوی کړل او دیوې ارکارې نه یې غوړي پرې وروجغول . دګلاجان په تالو کې په اول ځل دلس کاله پخوا وطنی خوراک خوند غوتی وسپړدې . پس له ډوډۍ دماسپښین داوداسه ، لمانځه وخت شو . امامتی پخپله صفدر خان وکړه . ګلاجان تر اوسه هم نه پوهیده چې هغه به سواد لري او دده خط به یې خپله لوستی وي .

تارو اکا تر لمانځه وروسته لاړ او نرسولا ګلاجان او پلار یې یوې کیږدۍ ته چې صفې ته نژدې وه بوتلل . دشپې ډوډۍ هم پلار او زوی یوازې وخوړه . نرسولا ویل ، صفدر خان کوچانو کوز مرکې ته بیولی دی .

په بله ورځ صفدر خان مخکې ، نرسولا، دچایو دپتنوس سره ورپسې دمیلمنو حجرې ته راغلل. بهر هوالړه سړه وه ، بیګایو څه باران وریدلی و . دشودو سره پوځه او کوچ هم وو چې دتناره د تاودې ډوډۍ په سر ویلي کیدل . نرسولا یې په سر بوره دوړوله ، اول یې خان ته او بیا میلمنوته ورکړه خوخان خپله ډوډۍ محمداجان ته ورکړه ، " زوروره میلمه او کوربه خو پیژنه کنه !" پس له چایو ، خان وویل ،" نرسولا ، دازلمی درسره میړو ته بوځه ، زړه به یې تنګ وي، زه و محمداجان خان به دلته مرکه وکړو ." ګلاجان خپل پلارته وکتل، هغه ورته په ډاډګیرنه موسک شو ، " خان صیب رښتیا وایي ، څه دبوډاګانو په شان په کیږدۍ کې پروت یې ، ځه ورځه دکوچانو ژوند وګوره." بیا پاڅېداو دنرسولا پسې له کیږدۍ ووت .

دویم څپرکی

نرسولا او ګلاجان دصندۍ خان دکیږدیو دپیندې تر څنګ روان وو . دیوې کیږدۍ مخې ته یوه نجلۍ ولاړه وه او له لیرې یې دوی ته کتل ، خوګلاجان پوهیده دا امریکا نه ده ، نو لاره یې ورکړه نه کړه او همداسې وریب دنرسولا پسې ، غړه نه کوز دښتې ته ورښویده .

شیطان ورته ویلې چې یو ځلې خوشاته وګوره خو ګلاجان پوهیده چې دټولو کیږدیو نه خدای بلا سترګې دده څار کوي او دپښتنو هغه دود ور په یاد شو چې که دې ښځه مخې ته راغله نو هر څومره دې چې زړه وي نیغ ورته کتلی شې ،خو چې ترې تیر شوې او بیا دې شاته ورته وکتل ،خون دې په خپله غاړه . کوز په دښته کې څو سترګې لګیدلې تورې رمې وې . ګلاجان پوښتنه وکړه ، " داټولې دخان دي ؟" نرسولا وخندل ، " دولس کوچان پکې شریک دي." ګلاجان وویل ، " ماته ټول یو شان ښکاري ، دا بیا څنګه بیلوئ ؟" نرسولا وویل ، " هره میږه خپل بچی پیژنی او هر کوچی خپله میږه دبینادمانو په شان ، په بوی په رنګ ، په غوږو ، هر مال هم له بله بیل دی ." ګلاجان نه قانع کېده ، " بنیادمان خو نوم لري ، ژبه لري ؟" نرسولا کټ کټ وخندل ، " میږه هم غږیږي ، خوته یې په لوز نه پوهیږې . پاتې شو نوم ؟ راځه !" یوه میږه یې را ایساره کړه ، دغوږ په څوکه یې د چاکونښه وه ، " په دې باندې دتارو اکا نوم لیک دی . " ګلاجان یو څه خجالته شو . نرسولا ووېل،" هغه سپی وینې ؟ چې سترګې پټې ، پروت دی.ته وار وکړه ." بیا یې نو یوه میږه په شا کړه او هلته لرې یې یوې بلې رمې ته یووړه او خوشې یې کړه .ناڅاپه د وریو بغارشو ، دتارواکا سپی را پاڅید ، په تراټ ، هغې بلې رمې ته ورغی او خپله میږه یې په منډو منډو تر هغې ځغلوله چې بیرته خپلې رمې ته راغله . سپی بیرته پریووت اوسترګې یې پټې کړې . نرسولا ګلاجان ته وکتل ، "پوه شوې؟" ګلاجان وویل ، " بس منم دې ." یو وړوکي هلک خپل ډانګ ته تکیه وهلې وه . نرسولا ورغږ کړ ، " هله ، خوټې ، منډه کړه ، یو تالی راوړه ." هلک لاړ او دلرې کیږدۍ نه یې دلرګي یوه کاسه راوړه . نرسولاورغی یوه میږه یې په کې راولوشله ، دشودو نه لابړاس خوت چې ګلاجان ته یې ونیوله ، ګلاجان هم بې غمه په سرواړوله ، یو څه خوږه لوړې لګیده .

ماسپښین مهال چې بیرته پاس وختل ، نرسولا لاړ چـې ګلاجـان تـه ډوډۍ راوړي.محمداجان یوازې په کټ ناست و ، ګلاجان پلارته کتل خو هغه لګیـاو ، په یوه چاقویې دپښو نوکان نیول کـوز پـه دښتـه بـاندې دوو ټپوسـانو درمـو او شنیلو دپاسـه دورې کولې، یو کارغه هم ورپسې روان و او کله کله به یې په هغو باندې غوټې کولې ، دګلاجان هم تلوسه وه چې خان به یې پلارتـه څه ویلـي وي او هم ویریده چې کار خراب شوی نه وي . پلار یې وویل ، " لکه چـې کـار مشکل شو ." ګلاجان چې په عمر کې یـې داسـې موضـوع دپلارسـره څه چـې دهیچا سره نه وه برسیره کړې ، دشرمه سور شو خو دزمري زړه یې په ځان کـې ځای کړ ، " څنګه؟" محمداجان وویل ،" دخان دبوجه زما پلارهم نشي وتـلای" ګلاجان وویل ، " دپیسو خبره ده ؟" محمداجان وویـل ، " یـوه خـو داده ، هغـه دوه جریبه زمکه چې ماورته ګرو کړه ، په هغې کارنه کیږي . تاخوبه هم یـو څه راوړي وي ، که نه ؟" ګلاجان موسک شـو ، " ابـا، نـو زمکـه دې ولـې ګروولـه ، ماسره پیسې پریمانه دي ." محمداجان وویل ، "څومره؟" ګلاجان وویـل ، " بـس پریمانه ، ته غم مه کوه ." پلارې چاقو بیرته بند کـړ ، " نـو ، بـس راویـې ګنه !" ګلاجان صفې ته نژدې کیږدۍ ته لاړ ، دیو واړه بکس سره بیرته راووګت . " هن، شل زره ډالره ." پلار یې چې دلوټونو بنډل ته وکتل نو یو څه پـه مایوسـۍ یـې زوی ته وکتل ، "بس همدایو بنـډل ؟" ګلاجـان کـټ کـټ وخنـدل ، "ابـا ، دا دامریکا پیسې دي ، ډیرې درنې دي ، خان یې په قدر پوهیږي " محمداجان لا ټکنی و ، " دانوڅو افغانۍ شوې ؟" ګلاجان وخنـدل ، " څه ورپسـې سـرخوږوې ابا، داسې یې وګنه چې سل جریبه مځکـه پـرې اخیسـتلی شـې ." محمداجـان وغوړید ، "بس نو کاروشو ، خو اوس یې بل دنامسلم باچـا شـرط ایـښی دی . " ګلاجان وویل ، " نـور څه غـواړي ؟" محمداجـان وویـل ، " وایـي ، نجلـۍ دې امریکاته نه بیا یي ، په پیښور کې دې کور واخلي ، په ناصرباغ کې یې کوم لوی سرای ، چار دیوالی موندلې ده ، وایي هماغه دې واخلي او کور دې پکې آباد کړي ." ګلاجان په فکر کې شو او بیا یې وویل ،" دابه هم خدای آسـانه کـړي." پلار یې وویل ، " ښه شو، ماناته نور امریکاته نه ځی. " ګلاجان وموسل ، " ابا ، ته نه پوهیږې ، خان داکور دځان دپاره غواړي، بس نور یې غم مه کوه ، ورسـره ویې منه !"پلار په مینه وروکتل ، " مرداري سترګې وخورې!"

خان یو څو ورځې نه و ، نرسو لا ویل ،تللـــی دی دګومـاو بازارتـه ، خـدای دې خیر کړي چې دهزاره ګانو نه ژوندی راووزی . په هغه شپه تـارو اکـا دوی میلمانـه کـړل . اوس نـو دهغـه مـیرمن ، پدمـه ، دمیلمنـو سـره ښه بلـــده وه ، دګلاجان نه یې دکاپروشین سترګو پوښتنې کولې . ګلاجان به هم خپـل ځواب د هغې دسات تیری دپاره نور هم رنګین کړ ، ټولو به وخندل خـــو محمداجـان به زوی ته بد بد وکتل . پس له ډوډی پدمې دخپلو پوښتنو لوری بدل کړی و ، "ګلاجانه ، ولې دې هماغلته کومه ببرسرې نه کوله چې اوله دې بسـلمانه کـړې وای او بیا دې نکاح ورسره ختلی ." ګلاجان وویل ، "ورکې که دکار شـی پکـې نه و ." پدمې وویل ، روهیلی خو نـورې کیسـې کـوي ." ګلاجـان غلـی شـو ، "وایي، دهغه ځای خلک داســې پیمخـې دي ، لکـه ښاپـیری "ګلاجـان وویـل ، "ښاپیری نه ، سرې بیزوګی." پدمې خبره نه پریـښوده ،" پـه روهیلـی خوبـه دې سترګې نه وي سرې کړې؟" ګلاجان پلارته وکتل هغه وویل ، "نه بابا ، داحمدزو سیالی څوک پوره کولی شي ؟" پدمې وویل ، "دارښتیا ده خوزړه چې مین شـــي بیا سړی اور اوبوته ځان اچوي ." تارو اکا وویل " ته نو زیاتی غلې سه ، میلمانه مه ځوروه ." خوپدمه ابی نه ایساریده ، " ته هسې ځان نـانګاره اچـوې ، ټولـې کیږدی پرې خبرې دي . زه خو پرې خوشاله یم ، خوکه خدای دا مامله خرابه نه کړي ." تارو اکا وویل ، " خرابی په څه کې ده ، ګلاجان ښایسته زلمـی دی ، احمدزی به نه وي خو پښتون خو دی ، په امریکا کې به یې کار بار جـوړ وي ، نو خرابی پکې چیرته ده ؟" پدمې ابی وویل ، " هسې ماسره سودا وه چې خـان نور اګر مګر پکې راونه باسي ." تارو اکا پـه خنـدا وویـل ، " نـو تـه ولـې سـودا کوې؟" پدمې ابی ګلاجان ته وکتل ، " داتور سکان داسې راته خـوږ دی ، لکـه خپل ورور. ګلاجان له شرمه سور شو .

تارو اکـا موضـوع واړولـه ، " هلکـه ګلاجانـه ، راځه چـې لاړشـو ، دغـرځو ښکاردربانديې وکړم." ګلاجان وویل ، " زما دلینـدې سـره ښکـار زده ، دتـوپـک ښکار مې نه دی کړی ." تارو اکا په تعجـب وویـل ، " داڅنـګه کیـدای شـي ؟" محمداجان وویل ، "رښتیا چې موږ کتغنیان چندیانې دتوپک شـوق نـه کـوو .زه خپله ، میرګن نه یم خودلقي په جنګ کې یوڅه دتوپک سره اشنا شوی وم، هغه مې هم اوس هیر کړی ، هغه وخت دنباله پورتوپکونه وو چې ازبکو ، ملتیق بالـه

او دابراهیم بیګ نه یې ولجه کړي وو."تارواکا پوښنه وکړه ،" دابیا څوک و ؟" محمداجان وویل ،ابراهیم بیګ دازبکو یو مشر و چې یاغی شوی و ، دبلشویک سره یې په جګړه کې ماتې خوړلې وه او په بدخشان افغانستان ته را اوښتی و ، هغه وخت هشت نفری وه ، مانا په اتو کسانو یو عسکر . زه په همدې کې عسکری ته جلب شوی وم او دابراهیم بیګ سره مو جګړه کوله .شاه محمود خان وزیر دحرب و ، لکه چې روسانو ویلی وو چې افغانستان دې ابراهیم بیګ ته پناه نه ورکوي او حکومت هم منلې وه او موږ یې په ابراهیم پسې لیږلی وو. هماغلته مې دټوپک چل زده کړ، خو موږ په کتغن کې چندیانې دټوپک کسب نه کوو او چاچې داصلي ځای نه راوړی وي هغه ټول زنګ وهلی او لوګو تور کړي دچت نه سرپه څیړی ځوړند دي ." تارواکا وویل ، " راځئ یوه تماشه دروښیم !" دوی یې یوې بلې کیږدی ته روان کړل . په کیږدی کې یې نیالیچو او لیمخیو دډیری له مینځه یو توپک راوایست ، "داکلاشنیکوف دی ، روسان په همدې جنګ کوي ، دایې چینایی ساخته دی ." یو بل یې راواخیست ، " داشل ډزی دی ، نورخوښه دی خو دروند دی ." همداسې یې پسې تومانچې او نور نوي نوزی توپکونه را ایستل . دیوه بل کونج نه یې له یوې متی ، دناک په اندازه تور غونډاري راوایستل " دې ته ګرنیټ وایي ، بس لاسی بم دی ، داکړی وینئ ؟ داپه یوې ستنې پورې نښتې ، چې ستنه راوباسئ او داشی اړتاو کړئ نو بیا زورور بم دی ." محمداجان کلا شنیکوف توپک دې خواها خوا اړاوه ، یوځلې یې دکیږدی نه بهر یوه میږه په نښه کړه ، خو بیا یې بیرته توپک تارو اکاته ورکړ ،" داخودې لوی میخزین جوړکړی دی ، په دې څه کوې ؟" تارو اکا وویل ، " وسله ښه ده ، دنارینه وو ګاڼه ده ، ګلاجانه هسې دې عمر بې دتوپک دنیشې تیر کړی دی . داس سپرلي څه کوې ؟ خپل دښمن بوټ راواړوه ."

دریم څپرکی

یوه هفته تیره شوه خود صفدر خان درک معلوم نه و . ګلاجان ترور و ، ډیر یې زړه کیده چې یو ځلی یې روهیلی لیدلې وای ، خو امکان یې نه و . تارو اکا به هره شپه یاد دوی کیږدی ته راته اویا به یې دوی وربلل . بده یې لا داچې هره ورځ به بره ګی کوز د بهسودو په ښار الوتلې، ددوی دغره په لمنو به

يې هم دورې کولې اوبيا به ورکې شوې. يو سهار وختي ، صفدر خان بيرته راستون شو ، دچای په وخت يې ويل ،" دبازارونو خونده نه وه ، هزاره ګان کوچانو ته برګ وو، جاسوسان هم ډير وو ، داسې خلک چې موږ پخوانه وولیدلی ، لرو برکیدل ، بره ګی هم ډيرې الوتې ، په دې مو امنا وکړه چې زياتي نو دهزاره ګانو خبره ، " او کابل ګنډه شده .." صفدر خان دتارو اکا نه پوښتنه وکړه ، " ميلمانه خو به نه وي درنه خپه شوي ؟" محمداجان وويل ، " نه، سات موښه تير شو ، دتارو اکا ميخزين مو وکوت ." تارو اکا وخندل ، " د خان چې وګورې ، زما به درته دلانځکو ننداره ښکاره شي . " صفدرخان وويل ، "يره، نور دلته هم ګذران مشکل دی ، لکه چې دکوچاني ژوند نه لاس په سرشوو." محمداجان وويل ، " په دې لالهانده ژوندکې مو څه ليدلي ، ما وويل ، په کندوز کې به مسته زمکه درته واخلم ، پاتې عمر به مو اوبه په نس کې تاودې شي . " صفدر خان په جدي‌لهجه وويل ، " محمداجان خانه ، ته دکوچانو دعيش نه څه خبر يې ؟ بس په يوه ځای ، لکه جای بند غويان پراته يئ ، هماغلته زرغونيږئ ، هماغلته مرئ . کوچانی ژوند يوازې دشودو او غوړو تنده نه ده ، يو قسم ته آزادی ده ، دخدای دزمکې پيژندل دي . موږ دزمکې سينه نه څيرو ، څه چې خدای دزمکې نه راوباسی ، بس په هماغو شومه کوو . زما ورور اوس دزمکې بنده دی ، سبا به دزمکې بنديوان شی ، زمکه به ميراث خورو ته پاتې شي . زمکه دخدای ده ،بل بنی بشر دهغې مالک نه دی ." محمداجان وويل ، " دا اوښان او ميږې هم دخدای مال دي ، تاسو به ترې ځئ ، دوی به پاتې وي."

صفدر خان وموسل ، " بيغمه اوسه ، که ميږه ده ، که اوښه ټول زموږ پسې راروان دي. خو زمکه به پاتې وي او زميندار به يې په نس کې ننوزي ." ګلاجان دبحث داړولو کوشش وکړ ، " نو اوس ، ستاسو فيصله څه ده ؟ بيرته هوارې ته کيږئ او که پاتې اوړی همدلته تيروئ ؟" خان وويل ، " نه ، بلې هفتې ته بيرته ځو . يو څه ميږې مو په آبول کې واخيستې ، هغه چې راورسيږي، بيا نو کوچ دی.

په هغه شپه ، لکه چې دپلان له مخې وي ،ګلاجان دتارو اکا سره سم بل کوچی کره په ميلمستيا لاړل،او محمداجان د صفدرخان سره پاتې شو . پس له

ډوډۍ خان وویل ، " دایوه هفته مې په آبول کې ستا په جرګې فکر وکړ . ته خپه نه شې ، ګلاجان ښه سنګین او پوه سړی معلومیږي . مادرته حال نه دی ویلی ، خو رازیک جان هم په خطونو کې دهغه صفت کړی او دخپلوي اشاره یې رسولې وه ، نو ګویا هغه هم راضی دی . روهیلی خو یې نه وایی خو دمور دقراره یې ، لکه چې هغې هم په امریکا کې ورسره لیدل کتل کړي . که دپیسو خبره وي خو زه ښه خبر یم چې ګلاجان دختکو ښه مست تجارت روان کړی دی . خو زه پکې زړه نازړه یم . خپه کیږې به هم نه ! " محمداجان وویل ، "نو ولې ؟ موږ درته سیالان نه ښکارو ؟ بیشکه چې احمدزی زموږ ستانه ، زموږ مشران دي ..." صفدرخان خبره ورغوڅه کړه ، " نه ، دسیالی خبره نه ده ، پښتانه ټول یو مني دي ، نیم منی پکې مه غواړه . زما دې ته سودا ده چې نجلی هم درازیک جان په شان رانه ورکه نسي ، بل اولاد خونه لرم ، بله دا چې که خدای دا بلاوې لرې کړې ، نو زموږ ژوند خو تاته معلوم دی ، شپه موپه میږتون ده . اوس یې پریښودای هم نسم ، دملک بابا وصیت و چې قام به سره یو لاس ساتم . خدازده چې زما دلاسه پوره ده که نه ، خو بنده دخپل کوششه پورې ګرم دی . نو نمت مې دادی چې نجلی همدلته په خپل قام کې خوندی کړم ؛ رازیک جان هم را وغواړم او بس کوچانی ژوند دی ، نن دلته سبا هلته ، تیروو به یې ، قام به هم پیغورونه نه راکوي ، چې نجلی دې هم پردي ته ورکړه او هم دې پردی له لاسه لاړ . که ګلاجان سل وارې وایی چې په پیښور کې پاتې کیږي ،خو زه چې دده دکار و بار نه خبر یم طاقت به ورنسی او ظلم هم دی چې دده کارتیار جوړ دی او زه یې ورباندې ورانه کړم ." محمداجان وویل ، " سودا په رضا ده ، خپله لور دې ده ، خپله خوښه دې ده، ماخو خپل زوی درته پیشکش کړ ، ستاټول شرطونه مې ومنل ، چې ته یې نه قبلوې ، نو تیږه په خپل ځای درنه ده ، موږ ته رخصت راکړه ، سبا درنه روان یو." بیانو ډیر وخت خاموشی وه . دواړه په فکر کې وو .په همدې کې ګلاجان او تارو اکا دمیلمستیا نه راستانه شول .

په هغه شپه پلاراو زوی تر نیمو شپو دزړه خواله وکړل او په آخر کې ګلاجان وویل ، "ابا ، نوره نو یوه لویه تیږه پرې راواړوه او سبا ته به له خیره پیښور ته روان شو ، بیا به یو خو خوږې شپې سره تیرې کړو ، زه به دې کاغذونه سره سم

کړم ، ویزه به درته واخلم او بدر به دې امریکاته بوزم . زه بې هغې هم چندیانې په دهقانۍ نه پوهیږم ، هسې درندو په ښار کې یو سترګی باچاوي ، ته به هر څه راته سم کړې. دصفدر خان خبره هر ځای دخدای زمکه ده ، بس هماغلته به سره ګډ اوسیږو ، چې ملک ته مو خدای رڼا راوستله ، بیرته ځو او ګروکړې زمکه دې اور واخلی ، د چاخبره نیم کندوز به درته واخلم." محمداجان وویل ، "سمه ده ، اوس نو بچیه ویده شه چې سبا اوږد مزل لرو، رښتیا دلارې پوښتنه به کوو چې په کومې پوستې برابر نه شو ، خو دسبا کار به سبا کوو ، مالمونځ نه دی کړی، بس ته ویده شه ." چې ګلاجان بړستن په سر راکش کړه ، محمداجان په مینه ورته وکتل ، ورغی او دبړستنې پیځکې یې دلیمځې لاندې ټینګې کړې او په کرار غږ یې ویل ، " چې بچی مې دییلاق ساړه ونه وهي ." ګلاجان سرله بړستنې وایست او پلارته یې وموسل .

څلورم څپرکی

بره ګی له لرې ښایسته ، ښویې ښکاري او غږیې هم نرم او یکنواخته وي ، خوله نژدې بیخي بل وړ وي . ټول دا وسپنې سیخونه ، مردار رنګ ، څه دپسرلی دخوشایانو په شان شنه ، څه خیرن تور ، غږ یې یوه بلا ، هغه شمال او سیلۍ چې شاوخوا ترې تاویږی او دوړې په هوا کې هغه یې لا بله بلا . پیلوټ یې ، لکه میږی ، دوسپنې ټوپۍ په سر برګه تنګه کورتۍ ، تور ملاوستنی چې توره تمانچه ترې راځړیده . پلار او زوی دکیږدۍ له وره ورته کتل چې دصفدر خان او تارو اکا سره غږیږي . محمداجان دسفر بکسونه په یوه خره باندې چې دلارښود کوچي سره یې یو ځای کرایه کړي ووټینګول . یوڅه ډوډۍ ، خواړه چې نرسولا بیګا شپه ورته راوړي وو په خره باندې سر باری کیښود ، بیا یې په خریداری نظر ورته له لرې وکتل چې با رټینګ او اندول برابر دی که نه ، یو څو ځلې یې نور هم بکسونه سره ومنجول، پړی یې ټینګ کړ، دکتې پیاړمه او تانګ یې سره راښکل صفدر خان لا هم دهلیکوپترې دپیلوټ سره په کوم جدي بحث لګیا وخو غږ یې دومره جګ نه و چې دوی ته ورسیږي . محمداجان او ګلاجان یو څه انتظار وایست او ځانونه یې دخره او دخپلو دشاپیټو سره مشغولول چې که خان خدای پامانۍ ته وزګار شي .

تارواکا راغی او دوی ته یې دتګ اشاره وکړه ، محمداجان او ګلاجان ورسره روان شول . کوچي ددوی تر شا خر دصفې نه مخ په دښته روان کړ . دوی چې له صفې کوزیدل صفدر خان پرې غږ کړ، " څنګه بې خدای پامانی روان شوې ؟" بیا یې دپیلوټ سره څه وویل ، او دوی ته راغی . په کراره یې ګلاجان ته وویل ،" زه خودلته په مشالفت اخته سوم، نو دابنه سوه چې تاسو پښې وباسئ ، دروس په بچیانو اتبار نسته ، که خبر سی چې ته دامریکا نه راغلی یې ، تاته به هم بلا بوټه کړي ؟" ګلاجان وویل ، " دوی ولې راغلی ؟، ستانه څه غواړي ؟ صفدرخان په ټیټ غږ وویل ، " کابل ته ، که شوروی ته ، که خدازده کوم دکاپر ملک ته مې بیا یی . نجیب رالیږلي دي ." ګلاجان وویل ، " که په زوره دې نه بیا یی ، نو ورسره مه ځه !" خان موسک شو ، " چې دزور خبره نه وای ، نو بیا دهلیکوپترو سره ولې راتلل . نه وینې چې پنځه کسه برچه پک نور لا هماغلته په بره ګی کې دده امر ته تیار ناست دي ؟" ګلاجان تارو اکا ته وکتل او بیایې وویل ،" پنځه توپک والا نوځه دي ؟" مګر خان نور مهلت ورنه کړ، " بس ځئ ، الله مومل ." بیا یې ګلاجان ته وکتل ، غاړه یې ورسره ورکړه ، "ته ښه تکړه ځوان یې ، خوخدای به مودخپلوی نصیب نه وکړی . رازیک جان ته به زموږ ډیر سلام وایې او ورته وایې به چې بخت وشنې ، که پلار دې له دې درکې ژوندی راووزي ." ګلاجان ، محمداجان او تارو اکا دصفې نه کوز او کوز مخ په دښتې ورشیوه شول .

تارو اکا ډیره لارددوی بدرګه وکړه ، بیا یې کراه کړي کوچی ته هدایت ورکړ چې په کومو لارولاړ شی او چیرته شپه وکړي . دخدای پامانی په وخت کې محمداجان وویل ، " تارو اکا ،د خان ددې ماملې نه خو ماته دوینو بوی راغی ." تارو اکا وویل ، " ښه نو ، خیښی همداسې وې ، کله کیږي اوکله نه کیږي ، تاسو مه خپه کیږئ ، دوینې دبوی خبره مه کوئ ." محمداجان وخندل." دخیښی په خبره خومورو بیګالویه تیږه کیښوده ، هغه مې نه ښودله . زما مطلب ددې هلکوپترې راتګ او ددوی ګواښونه وو. زه په دې کې دحکومت کوم چل وینم ، چې صفدر خان ته کوم ضرر، خدای مه کړه . ونه رسیږی . " تارو اکا وویل ، " نجیب هم ځان په احمدزو کې ورګډوي .ځوځلی نور یې هم په صفدر خان پسې احوالو نه لیږلي وو، خو هغه ډیر سخت ځواب

ورکړی و، ویلی وو چې تا داحمد زو پوزه په روسانو غوڅه کړه ، نورتـه د هیچـا زوی نه یې . خو داخلی یې وسله وال سړي رالیږلی او که بویې تـه والله اعلـم که نور دژوند څکه وکړي . دایې تاسو سره پښتو وکړه چې رخصت یې کـړئ او که نه تاسو هم پکې لټاړوئ " ګلاجان وویل ، " هغه بله ورځ دې دوسلې په بـاب څه ویل، " تارواکا وویـل ، " مـا ویـل دنارینـه ګانه ده ." ګلاجـان وویـل ، " نـو داګانه، داپسول به کومې ورځې ته ساتې ؟" تارو اکا محمداجـان تـه ځیر شـو ، "څه بلوارابانديې جوړوې که څه بلا ؟" محمداجان وویل ، " تاسو دپنـځو وسـله والو دمقابلې نه یئ ؟" تارو اکا په خپلې سپینې ږیرې لاس تیر کړ . " تر کسـتانیه ، دومره سره یې مه خوره." بیا یې له ډیر ځنډ فکر وروسته وویل ، " بـس چـې یـو ځلې تاسو په خیریت دکنډونه واړوو، یو فلان خو به ورته جوړ کړو." محمداجان خپل زوی ته وکتل چې په تعجب پلارڅاري، بیا یې وویل ، " ګلاجانه ، لکه چې زموږ شپه دهندو لاندې شوه . تارو اکا ، ته خو ، ابی ته وایه چې ترخـې چـایې راجوړې کړي ، ترکستانی خوچای ناخورده جنګ نشي کولی ،نو بیا بـه داسـتا فلان جوړکړو. خو اول به خان ته احوال کوې چې په هر رقم کیږی، خپل ټک به تر سبا ځنډوي، که نور نه شو نو پیلوټ اوملګري یې ټول میلمانه وساته . "

پنځم څپرکی

په همدې وخت کې ،هلته دصفې په سـر ، صفدرخـان او پـرچمـی پـه دوو کټونو څنګ په څنګ ناست ووخو خبرې یې دیارانې نه وې تریخ بحث روان و.

- په دې خونه شو چې نجیب الله به خپـل قومـی بولـې او زمـوږ پـښې بـه وهې.

- مادرته وویل ، چې په هغې ماملې کې زه نـه وم ، هغـه داشـرارو او تاسـو ترمینځ وه او کوم جاسوس به خبر ورکړی وي .

- هو ، زه هم همدا وایم ، خو دا جاسوس ته وې .

- داخودې ډیره سپکه خبره وکړه ، ډیرسور او شین کیږې ، ډیر بړبړوایې !

- داخکه چې دخلکو زور راسره دی ، دخلکو زور دخدای زور دی .

- زه دتاسره دبهسودو دټک نه نه ویریږم، خو وایم دلاس غوټه په غاښوولې خلاصوئ .

- صفدره ، زما سره دومره وخت او دومره حوصله نشته چې دلته درسره پنج وشش وکړم . بس پیګیر صیب غوښتی یې او زه دې بیا یم .

په همدې کې دتارو اکا زوی مختیار ستمیدلی صفې ته راوخوت ، دپیلوټ پنځه تنه توپک والا دصفې څلورو خواووته برچه پک ولاړو . خان ته یې پټه اشاره کړه . هغه چې ودرید نو سپایانو برچې ورته نیغې کړې خو منصبدار سروښوراوه او توپک والا توپکونه بیرته اوړو ته کړل . صفدر خان او مختیار له صفې کوز شول اویو څه سره وپسیدل . مختیار روان شو. صفدرخان په بیرته راتګ کمزورې موسکا وکړه ، "زما خیال دی چې دوه اوښان په ماین لګیدلي دي ، نه پوهیږم چې ستاسوماینونه دي او که د اشرار و خو زمااوښان پکې سټ شول ."

پیلوټ وویل ، " چې بدګرځی، بد به پرځی. " صفدرخان په زور وخندل ، "خلقی صیب ، په هر شی لګیږه خوزما داوښانو نه لرې ګرځه ، اوښان خو اشرار نه دي چې ځورلې ورته کوې !" پرچمی په غوسې خبره بل خواته واړوله ، "بس روانیږه چې پیګیر صیب درته منتظر دی ! صفدرخان وویل ، " په تانه پوهیږم خوداحمدزو دود دادی، چې ډوډی دربانديې ونه خوري ، دګور نه یې تللی نشي ."

بیا یې مختیار ته چې سپایانو دصفې لاندې کښینولی ورغږ کړ ، " هلکه ته ولې غلی ناست یې ، غرغړې ته خومابیا یې، هله ورځه میلمنو ته ډوډی راوړه !" چې هغه روان شو نو بیا یې ورغږ کړ ،" هغه بل سپایی ته یې هماغلته بره ګی ته یوسئ چې هغه خواره کی ګزمه کوي ." په خپله خان ویالې ته کوز شو او چار اندام یې وکړ ، بیا یې شړی وغوړوله اوپه لمانځه ودریدل. سپایانو هم په بیړه اودسونه وکړل او دخان شاته ودریدل . پرچمی په غوسه شو خو سریې ښوراوه او نور یې هیڅ ونه ویل .

شپږم څپرکی

ګلاجان تارو اکا ته وویل ، " نوره وسله دې ستاوي ، فقط دوه تمانچې او هغه ګرنیټونه راواخله ." پنځه ګرنیټه یې تر ملا وځړول ، " اوس به هغوی په ډوډی لګیا وي ، همدا تره غونی ماښام یې وخت دی . " چې بره ګی ته ورسیدل نو نرسو لاهم هماغلته دسپاهی سره ناست و ، ډوډی یې ورسره

خوړله. تارو اکا په نرسولا په قهر شو ،" هلکه ، دخدای نه نه ډاریږي چې ډوډۍ دې په خاوره ایښې ده ، داڅنګه پښتون یې ، دمیلمه سره سړی همداسې کوي؟"

سپاهی یې پاڅاوه اولږ لرې په یوه جګه یې خپل څادر ورته وغواړاوه ، "بس کښینه او ډوډۍ په کرار وخوره . هغوی خو به خدازده څه پولاوونه خوري خو ستا په برخه سړې وریژې او مستې رسیدلې دي ، داڅه قسم میلمه پالنه ده ؟" سپاهی هم دننګرهار سړی معلومیده ، ویې ویل ، "موږ هم خدای وهي او هم موبنده. هم مو اشرار وهی او هم خلقیان، دهیڅ ښې نه شوو. "

تارواکا خوږه مرکه ورسره شروع کړه ، خوپه ترڅ کې یې پاس د غره ډډې ته کتل چې دصفې نه څوک راروان دي که نه .

ګلاجان نرسولاته اشاره وکړه او دواړو ځانونه دبره ګۍ شاته ورسول ، هلته یې یویودغه پنځه ګرنیټونه دبره ګۍ دوسپنیزو اربو لاندې کیښودل ، دواړو به اربه په اوږو یو څه ښوروله او یوه ښویه ډبره یې تر لاندې کوله او ګرنیټ یې وربانديې کیښوده ، بیا یې بیرته ارابه وربانديې راوستله. داکار سخت و ، ځکه بره ګۍ درنه وه ، نو دوی مجبور و چې اول دهغې لاندې ځای یو څه غوچ کړي بیا تیږه پرې کښیږدي ، ګرنیټ به یې وربانديې کیښود او بیا به یې دتیږې لاندې نورې ننه ایستې همدومره چې ګرنیټ دتیږې او دبره ګۍ دارابې لاندې ښه مضبوط شي . بیا نو ګلاجان په ځان کلیمه تیره کړه اوپه اتیات یې دګرنیټ ستنې وښکلې .همداسې په خاپوړو بیرته دبوټو له شاتارو اکا اوسپاهي . لمه ته ورسیدل . تارو اکا وویل ." څنګه شو، کتې مو دمیږې لاندې کیښود؟" ګلاجان وخندل ، "کتې نه و ، ډډۍ و. میږې په اول کې په ښکرواهه خو بیا مو یو څه دمور دپچو غوشایي په ډډې پورې وموښل ، ایله یې ومانه ." تارو اکا وویل "دابې پیره شی همداسې ټکارې وي ،دبل په بچي پې نه راپریږدي ."

هلته دصفې په سر هم د ډوډۍ په سر دپیلوټ او صفدر خان تر مینځ موافقه راغلې وه یو څه یې ډوډۍ مخې ته دریده ، ځکه هغه هم پښتون و اویوڅه دصفدرخان تجویز ورته معقول ښکاره شو چې دابنه کار نه دی چې هغه لاس تړلی په هلیکوپتر کې بوزی اودټول احمدزي دښمنی په غاړه واخلي . یوڅه دپیګیر سره د خان دپیژندګلو دعوه هم وه . پیلوټ که پرچمی وکه یې په

روسیه کې تحصیل کړی و او د ک ج ب روزنه یې لیدلې وه خو پښتون و او په دې پوهیده چې دسپین ږیرو اوملکانو سپکاوی ښه نتیجه نه ورکوي . ده ته دا ارزښتونه مقدس خونه ښکاریدل خو په مارکسستي تحلیل دهغو خیال ساتلو دده د هدف سره مرسته کوله او هدف تر هرشی مهم و . نویې پس له ډیره فکره وویل ، " خان صیب دخپلو زړو اوسپکو خبرو معافی غواړم، هسې مې پیشرو کاوه او که نه ماته خو معلومه ده چې په موږ پښتنو کې ، بیا په تیره په احمدزو کې چې تیره یې په ټولو درنه خیژی ،دداسې خبرو کول ناروا دي ، خوزه هم مجبوروم. اوس مې چې ستا نمک وخوړ ، نو همداسې به وکړو .موږ به رخصت شو ،خوپه دې شرط چې راسره لاس راکړې چې ترسبا غرمې پورې به ضرور ولسوالۍ ته حاضریږې . " خان وویل ،" که ژوند و ، نشالا چې همداسې به شی !" پیلوټ پاڅید ، په هغه نورو کټونو باندې چې دده پنځوبادی کارډانو ډوډۍ خوړله هغوی هم په عسکری بیړه دکټونونه ښکته شول او په داسې حال کې چې دځینو لاسونه لا غوړوو اوځینو شخوندونه وهل ده ته تیارسئ ودریدل . پیلوټ ددې دپاره چې خپل جدیت وښیي ، بې له خدای پامانۍ له صفې کوز شو، یوه سپاهی لاسي برق نیولی سپایان ورپسې ، هلکوپتر ته روان شول . هلته محافظ لا دتارو اکا سره په ډوډۍ ناست و ، هغه هم ټوپ کړ . پیلوټ وویل ، "دابوډا څوک دی او چا اجازه ورکړې وه چې هلکوپترې ته نژدې شي ؟" تارو اکا وویل، " بس ئو یوه مړۍ ډوډۍ مې راوړه چې میلمه وړی لاړ نه شي ." ددې سره تارو اکا روان شو ، خو شاته یې میلمه ته وویل ، "بس نو ماخو درته ست وکړ چې شپه همدلته تیره کړه ، سبا به دې زه په اوښ ورسوم ، خو ..." پیلوټ خبر ورغوڅه کړه ، "بس نو ډیرمه ټتیږه ، سپاره شئ ." په خپله دهلکوپترې چارچاپیره وګرځید اوبیا سپور شو .

ګلاجان اونرسولا لرې په تیاره کې دبوټی ترشاپټ وو، تارو اکا چې ور ورسید نو هغوی کش کړ ، ټول په ګونډو شول .هلکو پتره یو ځلی چالانه شوه خوبیرته مړه شوه ، بیا چالانه شوه او ډیر ساعت ځای په ځای چالانه وه ، دلوګیو غوړاسکې ترې هره خوا ختلې او پیلوټ ریز ورکاوه چې ماشینونه تاوده او نلکۍ صافې شی . بیا نو ، داوښ په شان الوتکه سره ومنجیده ، دګلاجان زړه په درزاشو ، هلکوپتره یو څه په هواشوه ،خوبیرته کښیناسته ، بیا جګه شوه ، په

همدې کې ګرز شو .هلکوپتره لږه لرې راپریوته خو ورسره لویه چاودنه وشوه اوټول ملک رڼا شو.

ګلاجان فکر کاوه چې اوس به ټول دکلاشنیکوفونو سره ترې راودانګی اوپه دوی به یې راپریږدي . دوی هم دتارو اکا وسلې تیارې نیولې وې.خو دیوې چاودنې پسې بله هم راغله او دادوسلو د صندوقونو وه ، هرې خواته دمرمیو شغهار و. ډیره شیبه پس غږو نه او شغلې غلی شوې، خو هیڅوک راونه وتل ، هماغلته سټ شوی وو. تارو اکا ووبا ، " ارمان مې دمحافظ دی ، ماورته وویل چې شپه پاتې شی ،خواره کی هسې جلبی عسکر و..." له لرې نژدې کوچان دلالټینونو سره دغره په ډډه راروان وو .تارو اکا ټولوته ویل چې ، نور نه پوهیږو، بره ګی ځنګه اور واخیست ،بس چې په هوا شوه کوم ماشین یې خراب شو که ځنګه خو اور یې واخیست ، البته چې ټانکی به یې اور اخیستی وي." کوچان ژبون وهلی ولاړ وو او دهلکوپترې ننداره یې کوله چې اوس یې هم له ایرو دلته هلته لوګي ختل .

اووم څپرکی

دصفې په سرتیاره کې صفدرخان ، تارو اکا ، ګلاجان ، محمداجان څلور واړه دصفې په دووکټونوچې سره نژدې شوي وو ، مخامخ ناست وو ، دلالټین رڼا یې تته کړې وه . صفدرخان په کرار غږ وویل ، هلکوتوره خوموو کړه ،خوزه مولکه چې په دې قمار کې بایلودم ." تارو اکا وویل ، " خبره خوورانه ده خو هغوی به داسې ونه ګنی چې بره ګی مورتباه کړه ، خو بیاهم دلته ستا پاتې کیدن نه دی په کار ، همدانن شپه به کډې بارکړو ." خان وویل ." خطر خوزیات دی ، خوهلته په آبول کې زما تقریباً درې سوه میږې پاتې دي او که دغو میلمنو ته نه وي ، تاته خو تارواکا معلومه ده چې کوچي ته میږې داسې دي ، لکه ناموس ، زه چیرته هغه پریښودای شم ؟" تارواکا وویل نو ځنګه چل کوې ؟" دلته خوستاپاتې کیدن ، دچاخبره روانه ځنازه ده ، مور به هم درسره ستې شو ." صفدرخان وویل ، " داسې به وکړو چې خدای وکړي. زمور کډه به دنرسولا،..او میلمنو سره همدانن شپه رخصت کړو . زه به سبا ته لاړشم ولسوالی ته ، چې هغوی شکمن نه شي ، وبه وایم چې ددوی بره ګی په هوا کې اور واخیست او یا همداسې بله بانه به ورته وکړم، نور نو زما سره څه غرض لري ؟"

محمداجان په اول ځل ځان په خبرو کې شریک کړ، " دانو پـه لـوی لاس ځان لیوه ته ورکول دي ، چې هن دپلار پـور دې واخلـه .دخـانصیب پـاتې کیـدل خوپه هیڅ کتاب کې روا نه دي ." صفدرخان په ټولو نظر تیر کړ او بیا یې وویل، "تاسو زمادپاره توره وکړه ،اوماخوتر اوسه پورې توره نه ده کړې او د خالو بابـا پور را باندې دی، که وتښتم نو حکومت تاسو نیسي. "ګلاجـان هـم زړور شـوی و،" خدازده چې نور قام به دې ونیسی که نه ، ځکه دسر سړی ته یې او چې ته وتښتې نو هغوی پوهیږي چې اصلي ګناه ګار ته وې ، په نورو څه غـرض لـري . خو بیا هم په سلو کې سل سړی دانشي ویلی چې نورو ته به څه ونه وایي.خـو که ته پاتې شې نوزما په خیال هم سر لاړ هم سرسر ، تـه خـولاړې چـې لاړې ، دکوچانو نور مشران هم چې دلته پاتې دي خداکه یو هم ورنـه خـلاص شـي . نوزه خو په تاسو کې کشریم ،خو زما په فکر ستا او دکورنۍ دې دلته پاتې کیدل سمه خبره نه ده."

ټول غلي شول . ګلاجان هم فکر کاوه ، شپه په پخیدو وه اوکه ګلاجان دځانه سـره ویل ، " هلکه همدا یې وخت دی ." نو بیا یې وویل ، " زه په تاسـو کـې هـم کشـر یم او هم بې تجربې خوکه اجازت وي زه به یو تجویز وکـړم. " ټولـو ورتـه وکتـل او تـارو اکـا وویل ، " ډانکټر ګله ته لاورته ګورې؟" ګلاجان غاړه تازه کـړه ، " زه وایم خـان صیـب او تارو اکاو تاسو دکورنۍ سره همدا نن شپه روان شئ ، ابا مې هم دځانه سره روان کـړئ پاتې شوه د میړو خبره ، زه به دنرسولا سره لاړشو ، همالته آبول ته ، هماغسـې بـه یـې دهر یرود نه واړوو او دګوماو له لارې به د اجرستان نه په غزني او همداسې دقاری بابـا په زمکه به خوست ته درواړوو. " پلار یې پـه تعجـب وویـل ، " شـیطانه ، دانومونـه او دا لارې دې لـه چـازده کـړې؟" ګلاجـان وویـل ، " نرسـولا ډیـر شـیان رابښودلي دي ." صفدرخان سروښوراوه ، " دانو بیغرتی ده چې په میلمه ځان بارکړم. زه پوه شه کـارمې ، تاسو همداسې وکړئ ، کورنۍ مې پیښورته ورسوئ ،زه له خیره په میاشـت کـې ، دمیـړو سره در رسیږم ." تارو اکا وویل ، "خان صیـب ، راځه چـې ددې ځوانکـي خـبره ومنـو، دټولو پکې خیر دی ." بیانو صفدرخان پاڅید او دصفې په سـریې پـه تـورې تیـارې کـې چکر شروع کړ.ډیر وروسته راغی اوګلاجان ته یې وویل ، " دا دګرنیټو تماشه هم تـاجوړه کړې وه . رازیک جان رښتیا ویلي وو ، چې ګلاجان لابله اشا ده !"

(c) ketabton.com: The Digital Library

﴿۳﴾

لومړی څپرکی

په ایلبند کې سهار اوبه په مخ سړې لګیدې او پیتاوی بدنه لګیده خوپه پیښور کې لا دګرمۍ جوش او دمیاشوبنې و . محمداجان دصفدرخان دټینګو ستونو سره سره بیرته دخپلو کتغنی مهاجرو سره په یوه سرای کې دیره شوی و . تارو اکا به ورځ پس ورته راته اوپه هفته کې یو ځل به یې دصفدرخان له لوری ورته ټینګ ست کاوه خو محمداجان یې چندانې پرداخت نه کاوه . نورو ته یې څه نه ویل خو فکر یې کاوه چې ، نور مې څه شیروار درسره دی ؟ په ګلاجان هم په غوسه وچې پوره میاشت لادرکه و . دځان سره به یې خبرې کولې ، "دلوده زویه ، هسې په کلا مکارۍ دې ځان دمرګ کومې ته ورکړی دی . " بیا به یې سرپه پښیمانۍ وښوراوه ، "تو به مې دې وي خدایه ، زما دګلالي زوی او مرګ تر مینځ اوږغرونه ،خوکه نه وایم دغمه یې وایم ، داڅه کلا مکاري وه ، هلکه خومیړې دي ، دسړي سرخونه دي چې تابیا دځانه رستم جوړکړ ، هغه هم دداسې سړي دپاره چې زموږ خبره یې سپي ته واچوله . خپل کورته ، خپلو زمکو ته یې بیړه وه او هره ورځ یې فکرونه کول چې کوز پټي ته به چاسره ورکړې وي که نه ، چرګی غویی ټوخیده چې اوس به څنګه وي ؟ او دپیښور ګرمی هم په مخ سپینکۍ ورباندې خیژولې وې .

دویم څپرکی

صفدرخان ګلاجان ته ویل ، " کتغنیه تاسو خو پښتانه یئ ، په دې کې هیڅ شک نشته ، او ستا دمیړانې نه نرسولانبه اګاه کړم چې څنګه نژدې وچې دیوې میړې دپاره ځان مرګ ته ورکړې ، خونن به دخالو بابا پښتو او پښتون هو بهو درته بیان کړم چې سر دې ښه خلاص شي . " ګلاجان او پلار یې په دې سهار

صفدرخان وربللي و ، بلکه یو هفته مخکې یې خبر ورکړی و چې په پلانکی ورځ د خان خاص میلمانه یئ . محمداجان پخوا څوځلی دصفدرخان بلنوته د "نه" ځواب ورکړی و او بهانې یې کولې چې ګلاجان اسلام آباد ته لاړ دی چې دسفر ویزه واخلي ؛ یایې دمریضی عذر وړاندې کاوه ، خو داځلی پخپله خان کمپ ته ورپسې ورغی او دوی ته یې بله لار پرې نه ښوده .

پدې ورځ نو دکیږدی مخې ته لوی میدانې کې څلورو خواووته لیمڅی غوړیدلي وو او چې ګلاجان دغوی ورسیدل نوګوري چې لس شل کسه ، چې ګلاجان پوه شو ، کوچیان دي ، په لیمڅو ناست واوپه جګ آواز یې خبرې او خنداوې کولې. دګلاجان یو اړخ ته په خپله خان او بل اړخ ته یې تارو اکا ناست وو ، پلار یې بیا دتارو اکا بل څنګ ته و .

صفدرخان په لوړ غږ دګلاجان نه پوښتنه وکړه ، "سفر څنګه و ، په لار کې خوبه برګیو اوپاټکونو په عذاب کړی نه وې ؟" ګلاجان وویل ، " نه ، خیر خیریت و ، میږې مې په خوست کې دنرسولا سره پریښودې ، زماتادي وه ، چې بیرته په خیر امریکا ته روان شم ، پیښور ته ستون شوم ..." صفدرخان وویل ، "ښه ،نوته بیرته روان یې ؟"

محمداجان په خبرو کې ودانګل ، " بس نو نور په پیښور موږ څه شنې کرلې؟ زه به ځم کندوز ته او دده دې په مخه ښه وي ." صفدرخان وموسل ، " تاسو زوی پلار څومره سره خواږه یئ ، دغږ نه دې پوه شوم چې دګلاجان دبیلتانه ویرکوې ." محمداجان وویل ، " بس نو ژوند دی ، کله ګټه کله بایلات . موږ بله پټیلې وه ، خدای بله راوکړه ." صفدرخان بیرته ګلاجان ته مخ کړ ، " ښه ځوان یې خو چې احمدزی وای ." محمداجان بیا مداخله وکړه ، " خان صیب ، برخې ازلي دی ، ته احمدزی یې موږ مومند ، ته کوچانی یې موږ ده شین ، ته خان یې موږ خواران . نوره یې ولې دومره شاربې .؟" صفدرخان ، لکه دمحمداجان خبره چې بابیزه ګڼي ، دګلاجان سره مرکې ته دوام ورکړ ، "ګلاجانه تاخوبه زموږ دپلار خالو بابا نوم دتارو اکا نه ډیر اوریدلی وي هغه به تل ویل چې دپښتون په غړو کې یو رګ دی ، په هغې کې کوم قسم شیطان دی که چینجی دی ، هره بلا یې چې بولې خو هلته چیرته پټ دی . دازوی مړی بلا شي په داسې درانه خوب ویده وي چې په آسانه یې څوک ویښولی نه شي .

سلیمان خیل چې په هندوستان کې لرې دې له مخې تتې پاکوي ، هم داشیطان نه راویښیږي ، چې پښتون د خواری ژرنده ساتی او دکبره مزدنه اخلي ، هم دازوی مړی ویده وي ، که په جنګ کې یې ګټي او بیا یې هیڅ بې هیڅه بایلی هم ددې چینجي چرت خراب نه وي ، هیڅوک نه پوهیږي چې کله ، خوداسې وخت هم راشي چې داچینجی په غونځیدو شي . خالو بابا خدازده لوستی و که نالوستی خو تل به یې دباباګانو شعرونه ویل او ډیر کله به یې قومی شخړې هم په یوشعر کرارولې . نو یوه ورځ ، دبهسود په ایلبند کې ، چې دهزاره وو او پښتنو جنګ پیښ شوی و ، هغه دهمدې چینجی خبرې په مجلس کې کولې . هغه ویل همدا چینجی په پخوانو بابا ګانو کې - هغه دمیرویس بابا او خوشحال خټک نوم واخیست - په ټولو کې غونځیدلی و. دهغه خبره ده چې چینجی ویده وي ، خیر خیریت وي ، شیرشاه سوری دمغلو ددربار سړی وخو هغه وخت دا چینجی په کې وښورید چې باچا په خپل دربار کې ، په خپلې میلمستیا کې سترګې ورباندې برګې کړې . خوشحال خټک هم د مغلو تنخوا خور وخو چې اورنګ زیب ورته سپک وکتل نو دا چینجی راوکتیده. احمد شاه بابا هم دایران سړی و ، په هغه هم همداکانه وشوه .چې دپښتنو هره کارنامه وګورې دهمدې زوی مړې دکتیدو نتیجه ده . پرنګی دووس بیا په دې رګ خبر و اوتل به یې خپلو خلکو ته ویل ، ویدې بلاوې مه راویښوئ . چې داوشي نو بیا پښتون خامخا وینې تویوي ، خپلې وي که ددښنه ." ګلاجان هم دخان دخبرو دتاثیر لاندې راغلی واو هم حیران و چې داولې کوي ؟ ورو ورو غوړیدلي لیمخې له خلکو ډکیدل . لرې دغره په ډډه کې دکیږدیو نه دلوګیو غوړاسکی خپریدل . دصفدرخان په اشاره ،ځوانانو ددوډی مندې ترې شروع کړې .دورتو کبابونو او وریجو ښانکونه راشیوه شول ، ځینو میلمنولاسونه لږ لرې په یوه نهر کې پریولل او ځینو هغوی ته انتظار ونه ایښت . ګلاجان دخان ، پلار اوتارو اکا سره په بیل دسترخوان کښیناستل . " خان ویل ،"بسم الله کړئ ، ګلاجانه موږ کوچیان خو دکابلیانو خبره اوغان غول یو، نورپخلی مونه زده ، بس بوتی غوښې دي چې سړپوو یې ." محمداجان وویل ، " خان صیب دابیخی پاچایي ډوډی ده . "خان ځواب ورنه کړ او ډوډی په کراره وخوړله شوه . پس له ډوډی دماسپښین دلمانځه اوږدې لیکې جوړې شوې ،بیا په خپله

خان امامتی وکړه . دلمانځه د خلاصیدو سره دمیلمنو بله جوپه تیاره ناسته وه او نور لیمځي ، په بل میداني کې ورته وغوړول شول . ګلاجان دې ته حیران و چې خان ولې نن یوازې ده سره جمه کوي ، حتی چې دده دپلار په ترخو خبرو ځان ناګاره اچوي . د خوراک لړۍ ترلوړ مازیګره روانه وه . لوښی لانه وو ټول شوي چې له لیرې دډول غږ رانږدې کیده . دډول دغږ سره ، همدا میلمانه ، لکه چې بیا لمانځه ته دریږي ، په کرارۍ سره څنګ په څنګ ودریدل، بیا یې کړۍ جوړه کړه ، چې دهر نفردزیاتیدو سره کړۍ لوییده . دکوچانو اتڼ شروع شو .

پاکستانی ملیشه چې چاورته په کوچیانی کمپ کې دبلو او یلي وو دخپلو کوتکو او زړو سرپوښو سره را غلل ، چار چاپیره یې مورچې ونیولې ، په پټه خوله یې ننداره کوله . ډولچي ورو ورو دانې ایستلې او په ډیرې لتۍ یې ورسره قدمونه اخیستل ، کله به یې داتڼ چیانو پښوته کتل او دډول تال به یې ورسره برابراوه . کړۍ به کله په ډولچی را تنګیده ، بیا به بیرته لکه غوټۍ چې وغوړیږي پراخیده .

ګلاجان په حیرانۍ ولیدل چې په پاکستانی ملیشو کې چې تر اوسه لکه وچ لرګی ولاړ وو ،هم خوځیدا پیداکیده . ځینې یې دکوتکو او زړوتوپکو سره داتڼچیانو دپښو دحرکت سره جوخت ځای په ځای منجیدل . ګلاجان فکر کاوه چې دصفدرخان په وینا ددوی په رګونو کې به هم چینجی راغونځیدلي وو . صفدرخان دګلاجان ځیر کیدل ولیدل ، وې ویل : " ماچې درته دچینجي دغونځیدو وویل ، اوس که نور نه وي دپټي سرخوبه ووینې. دپټی سور به دې هغه وخت لیدلی و چې داحمدزو برګ اتڼ ، دښځو او نارینه وګډاتڼ دې یو وار کتلی وای. دپاکستان په پښتنو کې اتڼ داسې منلی نه دی ، لکه په موږ کې . دلته ځینې قومونه ، لکه ختک ، بنګښ ، وزیر ، مسید ، زموږ په شان په اتڼ مین دي ، خو دانور بیا دپنجاپیانو دتاثیر لاندې دي ، زموږ اتڼ ته بنګړه وایی او په دې شرمیږي چې نارینه بنګړه واچوي ، اکثر دوی داتڼ او دلښتی دنځا تر مینځ فرق نه وینی ، خوپه دغو ملیشو کې که وزیر یا ختک وي ننداره یې کوه .

بحروبرخان ختک ، دملیشه وومشر ، دخپلو خلکو په دې کړو وړو شرمیده خو پام یې نه و چې په ده هم یو قسم مرموزه سره لرې راتله ، هماغه ویده بلا

يې په رګونو کې راغونځيده ، دزړه په کوم ځای کې يې سوی و ، خو بدنه لګيده . له ليرې ، دوړ کتابه دوخت ، پلرونو دکيسو دوخت چې مور يې ورته دنغری په خوړلن کولې ، ښکالو راتله .څوپه ځان پوهيده داتن دکړی په ژی ولاړ و ، اول شرم او ډار ، بيانو ، لکه دپياز پوټکی چې يو دبل پسې لرې شي ، ددول غږ او دکوچيانو کرار او حوصله ناکې ټالی هر څه ترې هير کړل او ورګډ شو. په همدې کې اتن تود شو ، بل ډولچي هم راپيداشو اوداتن دايره نوره هم پراخه شوه . سورنی اودلاسونو پړقول نه و وکراره کراري وه ، ډول و او داتن چيانو څنې ارتول و ونورو مليشو چې خپل مشر وليد نو هغوی هم ميدان ته ور ودانګل ." صفدرخان له خندا شين و ، " ګلاجانه اوس پکې څه وايې ؟" ګلاجان حياناکه موسکا وکړه او په اول ځل يې په زړه کې دخان سره مينه پيداشوه.نورنندارچيان غلی اوماشومان ژبون وهلي ولاړ وو.دکوچي اوده شين، دمليشه او کوچي فرق نه کيده ، ټول په يوه سور او تال چورليدل. هغه تنظيمی خلک چې د ناصر باغ دکمپ نه دمحفل دخرابولو په نيت رااستول شوی وو ، اوس په دوو کې راګير وو . لويان خوځای په ځای ولاړوو ، خو ځينو ځوانانو يې اتن ته ور دانګل .دسپيشل برانچ دپيښور دفتر انچارج چې داسلام آباد د مخابرې په امر دبلوا دختمولو په خاطر په جيپ کې راغلی و ، شاوخوا يې وکتل ، بلوا خونه وه خوبده لادا چې هلته په يوه ګوټ کې دمليشې توپک او ټوپی دلی امباروې ،يکی يو وسله وال يې پيره کوله . دسپيشل برانچ سړی بنګښ و او دده هم په اوږو خاربنت راغی ،څو ځلی يې زړه ساز کړ چې ورګډ شی ، خو دزړه دبل ګوټ نه به يې ناره شوه ، هلکه پام چې په خواری ګټلی منصب درنه په هيڅ لاړنه شي . په همدې کې دخان سړی راغی او دی يې دميلمنو ځای ته بوته .

دمابنام دلمانځه په وخت اتن ختم شو . پس له لمانځه دسپيشل برانچ انچارج صفدرخان ته وويل ، " ماخو دبلوا اوريدلي وو ، دا سينګه خبره شوه چې په بلې بلا واوړيدم ؟ به زورور اتن و ، نژدې زه هم پکې کيوتی وم ، خو اوس شپه ده ، تاسو خو به دامحفل نور ختموئ که څنګه ؟" خان ورته وخندل ، "ډېټی صيب ،ختمه يې بوله ، داميله مې ، " بيا يې ګلاجان ته ګوته ونيوله ، " ددغه زلمی دپاره سازه کړې وه . " هغه په تعجب کوز وپاس ګلاجان ته وکتل ،

" نو دازلمی څه کمال لري؟" خان په موسکا وویل ، " هیڅ خو هسې مـې ویـل یوه نندارہ پرې وکړم !" ډېټی لا هم په شک کې و ، " ځوان خوتکړه معلومیږي . خوځنګه دې داسې یو لوی محفل دیوه ، ته وایـې بـې کمالـه دی ، دبیکمالـه دپاره جوړ کړ ؟" صفدرخان ، ډېټی هیر کړ ، مخ یې ټولـو میلمنـو تـه چـې اوس دپخوا په شان په لیمڅي ناست وو ، وویل، " اې قومه ، زه ددې بې کماله ځوان سره خیبنې کوم، تاسو پکې څه وایئ ؟" ټولو غږ کړ "بختور دې شي !" یوه ځوان له شانه وویل ،" خان صیب ، داسې نه شي کیدای . یوځلی به دپـهلوان ارسـلا سره غیږې نیسي ، که یې لاندې کړنو بیا که ورسره خیبنی کوې ، کوه یې او که نه نو ځي دې په خپله مخه ." صفدرخان کـټ کـټ وخنـدل ، " هغـه دغیـږې، دنښې دویشتو او کانی دغورځولو وختونه زیـاتیګی تـیر دي ." ټولـو وخنـدل او مبارکی شروع شوې . ګلاجان ، په خپل عمر کې په اول ځل ترور شو او پلار تـه ورغی ، بې هیڅه یې دهغه لاسونه ښکل کړل او هغه هم ډیره شیبه په غیږ کـې ونیو ، بیا یې په لوړ غږ وویل ، " دنارینه وو خویوه خبره یو یـې لـوز دی ،دخـان صیب ټول شرطونه چې ماورسره منلی وو ، اوس به ټول پوره کړم . " جیـب تـه یې لاس ور وړ خو خان وویل ، " محمداجان خانه ، غټه تیږه پرې کښیـږده ، مـا هسې تاسو ازمیلئ" بیـا یـې ګلاجـان تـه پـه مینـه وکتـل ، " ګلالی ځوان یـې خوارمان چې احمدزی وای ! دجازپه ځای به دې په اوښ بـاندې سـپره وړې وه ."

دریم څپرکی

دجاپان دهوایی کرښې دمیـدان عملـه ، پاکسـتانی وو . چـې دګلاجـان او روهیلی ټکټونه یې وکتل نو په حیرانی یې وویل ، " ماخو پخوا هیجیرې اغـوان هغه هم بیا مهاجر نه ولیدلی چې دفسټ کلاس ټکټ واخلـي ، داسـینګه خـبره ده ؟" ګلاجان وویل ، " بس نو همداسـې خـبره ده چـې ده ، شـابه ټاپـه پـرې ولګوه. "ستیوارډ ناغیږی شروع کوله خو ګلاجان دوخته په پاسپورټ کـې دسـلو ډالرو شومه ایښې وه ، دهغې په لیدو ستیوارډ ددمه ولوید، دټکـټ پـاڑچـه یـې بیدو په هماغه ځای په پاسپورټ کې کیښوده چې لوټ یې ترې اخیستی و.

په الوتکه کې دروهیلی پام شو چې ټول پیټ پوزي دي . ګلاجـان تـه یـې وویل ، " داخوزموږ هزاره ګان نه دي ، د کوم ملـک دي ؟" ګلاجـان پـه خنـدا

وویل ، " دجاپان " روهیلی وویل ، " په جاپان کې څه خاورې غواړو ؟" ګلاجان ځواب ورنه کړ ، دهغې او خپل کالي او لاسي بکسې یې پاس په رف کې ځای په ځای کړې ، تکیه یې ووهله او ایله یې ددمې اوږده سارانښکله . روهیلی هره خواکتل ، تروره وه ،خوبیا یې چې څنګ ته ګلاجان ولید چې پټې سترګې ارام پروت دی ، زړه یې تسل شو ، دګلاجان په اوږه یې سرکیښود ، پرمښی (پریشانی) یووړه . لوډسپیکر راپاڅوله ، " دهند په سمندر جنوب ته الوزو ،ستاسو دارامی اوښه سفر په تمه ، کپتان نیګوسا وا، په خیر راغلی وایي." ورسره جاپانی کوربنو(ستیوارډیسانو) په پتنوسونو کې شربتونه راوړل ، چې یې ګلاجان او روهیلی په خوب کې ولیدل ، ویې موسل،دوه سپین ګلان یې په ارامه دروهیلی دلمنې په ځولی کیښودل او ترې تیره شوه ."

ډیر وروسته ، چې کوربنو ، دالوتکې پردې رانښکلې وې،ټول ویده وو ، روهیلی ولټیده ، په لمنې کې یې ګلانوته پام شو ، هغه یې په مینه را اوچت کړل ، خوږه وږمه یې راتله . ګلاجان یې چې لاویده و ، په نیغړک وواهه، "داڅه بنګ دې خوړلی چې پرکاله پروت یې ؟" ګلاجان یوه سترګه خلاصه کړه ، او ویې موسل ، "دادرې شپې دواړو بې خوبی تیره نه کړه څه ؟" روهیلی په غوسه وویل ، " بې شرمې سترګې وخورې . داګلان تاایښي وو ؟" ګلاجان یوګل ترې واخیست ،بوی یې کړ ، " زه وخدای ، دسنځلې عطر یې پرې وهلي . " روهیلی وویل ، " دلته څه سنتیا زهر شته ؟ زه وږې یم ." ګلاجان دسر دپاسه رڼاتنی کښیکاږله . کوربنه راغله ، "تاسو ویده وئ ، نورو ډوډی خوړلې ، تاسو ته به ډوډی راوړم ، څه فرمایش لرئ ؟" ګلاجان وویل ، " نه بس دومره پام کوه چې دسور غوښه پکې نه وي ." روهیلی په کرکه تندی تریو کړ ، " دخنزیر غوښه ییاق!" کوربنې وخندل ، " ورته کړي سمندري خواړه څنګه ؟" ګلاجان وویل ، "سمه ده " هغه روانه شوه خو روهیلی ورپسې غږ کړ ، " چې اوس کوني کبررانه وړې ؟" ګلاجان وخندل ،" غم مه کوه ، په پښتونه پوهیږي ، نوګوره چې شیژګی به خورو او که چونګښه ." روهیلی په اوږه وار ورکړ ، " خوامې مه راهسکوه ، بې هغې مې هم په الوتکه کې سرګرځي ." ګلاجان په مینه ورته کتل ، دروهیلی رنګ سور شو ، "داسې راته مه ګوره ، خلک به څه وایي ؟" ګلاجان کټ کټ وخندل ، " رښتیا چې خلک به راپسې ډیرې بدې خبرې وکړي . وایی به چې ،

په همدې کې لوډسپیکر غږ کړ ، " میرمنو او ښاغلو، کپتان نیکوساوایو ځل بیا تاسوته هر کلی وایی . داپیرته ، زموږ سپیشل هر کلی زموږ هغو دوو مسافرو ته دی چې درې ورځې دمخه یې په پاکستان کې واده کړی ، ښاغلی ګلاجان او میرمن یې. دکپتان او دجال هوایی کرښې دارخه ، موږ هغوی ته یوه تحفه لرو ، هیله ده چې میړه اورته کاک پیټ ته تشریف راوړی ." ګلاجان او روهیلی یو بل ته وکتل ، روهیلی وویل ، " داڅه پرتې وایی ؟" په همدې کې کوربنې په یوه لوی پتنوس کې ددوی خواړه راوړل ، سره کړي کبان ، لیمو ، دشنې دنیا او مستو سره . دپتنوس په مینځ کې په یوه ګیلاس کې بیا دوه سپین ګلان ایښي وو. دګلاجان پام شو چې نورې سپرلی په غلچکي نظر دوی ځاري ، روهیلی هم پوهیده چو رت یې نه وخراب ، ګلاجان چې دهغې هرې خبرې او هر حرکت ته پام و ، لیدل چې هغه دخلکو ددې دومره توجه نه خوند اخلي . پس ددوډی چې کوربنې پتنوس وچت کړ ، ګلاجان پاڅید ، روهیلی یې تر لاس ونیوله او دکاکپیټ په لور یې روانه کړه ، په لار کې ، ناستو مسافرانو ورته لاسونه و پړقول او ګلاجان دې ته حیران چې روهیلی ترې خوند اخلي او هر مسافر ته، لکه ملکه ، رعیت ته په موسکا د سراشاره کوي .

چې بیرته راغلل نو دروهیلی په غیږ کې دګلانو ګیدی او دګلاجان په لاس کې دتحفو کڅوړه وه . سیټ ته د رسیدو سره ، ګلاجان روهیلی نه غیږ چاپیره کړه او دمچې کوشش یې وکړ ، خو روهیلی په داسې قوت پورې واهه چې ګلاجان په سیټ پریووت ، دنورو سیټونو مسافرانو دخندا غریو جوړ کړ او یوه بوډا غږ کړ ، " غم مه کوه ، زه هره ورځ همداسې وهل خورم." بیاټولو وخندل.

روهیلی لکه ماشوم ، ګلان په غیږ کې نیولي وو ،ناز یې ورکاوه . بیا یې ګلاجان ته وویل ، " ته خودرف نه زما توره بکسه راواخله !" ګلاجان پاڅید ، دنورو سپرلیو نه یې معافي وغوښته ، اوپه احتیاط یې بکس راکوز کړ . روهیلی یې سر خلاص کړ اویو خیرن کالی یې چې څه پکې نغښتي وو ترې راوچت کړ، ګلاجان ته یې ونیو ، "خلاص یې کړه " ګلاجان خیرن کالی ول په ول ترې لرې کړ ، په تعجب یې ولیدل چې هماغه مجسمه ده چې ده په سمځ کې لیدلې وه، نارینه او ښځه غاړه غړی پرله اوښتل . روهیلی دشرمه مخ بل پلو نیولی و ، اوبې له دې چې ورته وګوري وویل ، " تارو اکا ویل چې داګلاجان ته ورکړه . "

ګلاجان مجسمه لره وبره کوله او ځینو سپرلیو هم غاړې دزانو په شان اوږدولې چې داتماشه ووینی . ګلاجان روهیلی ته وویل ، "یو خوبه شانه راړوې ، مجسمه ده ، ژوندی شی خونه دی ، ولې شرمیږې ؟ زه خبرنه وم چې تارو اکا لوی غل دی ، داخود اوغانستان دارایی ده ، ماته یې څنګه راکړه ، زه ورته قاچاقبر ښکاره شوم که څنګه ؟" روهیلی په ملنډو وویل ، "رنګ خو دې دغله دی ، خوچې هیر مې نشی، تارو اکا دادین هم په تا ایښی و چې دا امانت به داسې ساتې ، لکه ، هغه زمانوم یاد کړ ، لکه روهیلی !" ګلاجان وویل، " دتا دامانت ساتلو خو څه نه شم ویلی . خو دابوت چې امانت وساتم نو بیا یې څنګه کړم ؟"روهیلی وویل ، "تارو اکا ویل چې افغانستان خدای ددې غمه خلاص کړي بیایې بیرته په خپل ځای کښیږده . هغه ویل چې روسان او ځینې قوماندانان اوس داسې دي ، لکه ګور ګوتې ، بس سمځې را سپړي اوخزانې ترې لوټوي . ویل یې ددغه بوت آوازه هم ، لکه چې حکومت ته رسیدلې وه او دغلا ویره وه ." ګلاجان مجسمه بیرته په زړوکې کې تاو کړه ، روهیلی ته یې ورکړه چې په بکس کې یې کښیږدي . روهیلی وویل ، یوه پوښتنه درنه کوم ، پوښتنه هم نه ده ، هسې سودا ده چې ووزي ، هغه داچې ، بیا یې ګلاجان ته په ځیر وکتل ، هغه دپوښتنې په انتظار ، شاته ډډه ووهله ، سترګې یې پټې کړې او روهیلی وویل ، "ته لیونی نه یې ؟ ګلاجان یوه سترګه خلاصه کړه، ویې رپوله او بیرته یې پټه کړه ، "په تاسو احمدزو کې ، لکه چې دامتل نشته چې کورته کیږدی مه وایه ، میړه ته لیونی ." روهیلی په غوسه وویل ، "متل دې هم غلط تیر کړ ، زه درنه پوښتنه کوم او ته لکه چار تراش بیغمه پروت یې."ګلاجان وویل ، " بیغمه نه یم ، هسې خوبیولی یم ." روهیلی وویل ، " زما پوښتنه داوه چې ته خوبه لیونی نه یې ؟" ګلاجان همداسې په پټو سترګو ځواب ورکړ ، "اوس کار دکاره تیر دی ، لیونی که په سد ، راسره کیوتې . که ډیره دې تلوسه وي ، پیلوټ ته به ووایم ، چې ور درته پرانیزي ، پاراشوټ خونشته ، ایسته به په خوا کې هوا ګیر چکرونه وهې . چې به په سړی خوروپیښه شې او که به دنهنګانو شومه ." روهیلی نوره هم په غوسه شوه ، " ګلاجانه ستاسره ټوکې نه جوړیږي ، هسې ا دلیونتوب خبره مې کوله ." ګلاجان وویل ، " زه یې لیونی سهي ، نورڅه ، یې ؟" خوروهیلی اوښتونې نه وه ، " که مې خبروته غوږ نه نیسې

تر اریزوناپورې به خولې ته جګړه واچوم ، درته ګورم به لانه ." ددې سره یې مخ بلې خواته واړاوه او دویښتو په چوټې کولو لګیا شوه . ګلاجان یې په اوږه لاس کیښوداوبیرته یې ځانته راښکله ، هغې سترګې ټیټې اچولې وې . ګلاجان یې دخوشالولو دپاره بدله سرکړه ، "سامې په ختو وای خوچې تاراته کتلی زه دې لیونی وای خوچې تاراته خندلی." روهیلی له خندا شنه شوه او دواړه لاسه یې دګلاجان له غاړې چاپیر کړل ، دکوریدو ور په منځ لار کې بیادخوراک ریږه روانه وه . کوربنې هرې خواته سپرلیو ته وړوکې پټنوسونه ورکول . ګلاجان هم لاس ور اوږد کړ،خوروهیلی ، یې لاس بیرته په خپلو زنګنو کیښود ، کوربنې ته یې دتګ اشاره وکړه . بیا یې ګلاجان ته په سړه سینه وویل ، " ماتوکې نه کولې، زه خپله خبره سمه کولی نه شم ، خو یوه پوښتنه لرم ، اجازه شته ؟" ګلاجان بیرته تکیه وکړه، دهغې سریې په خپل ټټر پورې ونښلاوه او ویې ویل ، "شل پوښتنې خووکړه !"روهیلی وویل ، ته یو عجیبه غوندې بنیادم یې !" ګلاجان وویل ، " داخوپوښتنه نه شوه ." روهیلی لکه چې دده خبره یې چې نه وې اوریدلې خپلې خبرې کولې ،" هسې خوپه ظاهره جټ ، شډل ښکارې ، خوهسې نه یې لکه چې ښکارې ." ګلاجان بیا خبر وته ورودانګل خو روهیلی یې پخوا تر پخوا په خوله لاس کیښودل. تیار دشیعه قبر یې چې خلک وایې دبهر نه ښکلی او صفا ښکارې او دننه اور پکې بل وي . خبره مې مه غوځوه ماچې ته پیژندلی یې هسې دبهرنه دې پیژنم ،خو دبهر نه دې چې ګورم هم ، بس کانې پاس ارتوې او سرترلاندې نیسې ، لکه دسر دماتیدو نه چې خوند اخلې.دالیونتوب نه دی ؟" ګلاجان لا ځان خوبیولی نیولی و ، د ماشوم په ژړه غونی غږ یې وویل ،" روهیلو ببو ، منت درته کومه ، هغې کوربنې ته وایه چې څه زهر ومرګ را وړی ، کولمې مې کورت شوې ." روهیلی وویل ، " ولې ځان نانګاره اچوې، ولې خبرې مروړې ، ځواب ووایه !" ګلاجان وویل ، " نوځه ووایم روهیلو ببو ، ببو ناندانې ، ستاسو خبر، بو څه سه خوله راکه . روهیلو ببو ، بنیادمان یو شان نه دي . زه خدای همداسې کړی یم ." روهیلی وویل،"هغه دآس سپرلو دې په یاد ده ؟ ګلاجان وویل ، د کوم آس ؟" روهیلی وویل ،" په اریزونا کې ." ګلاجان ، لکه ایله یې چې پام شوی وي ، " هغه درودیو سپرلی نښې؟هو هغه مې په یاد ده ، چې نژدې دې ښکل کړی وم ." روهیلی په

ګرووېل ، " ډېر ځانته خامتمايې ، خداکه مې چورت دربانديې خراب و ، هسې مې سټا په ليونتوب زړه سوځيده ."ګلاجان وويل ، " خبره دې دآس دسپرلو کوله ، په ياد مې ده ، نوځه ؟" روهيلی وويل ، "بيا دې په بهسودو کې خپله کلانکاری په ياد ده چې ځان دې مرګ ته ورکړ ؟" ګلاجان په خندا ځان پاځيدو ته جوړکړ ، "نجلی ، کوربنې ته زنګ وهې او که زه په خپله ورپسې لاړشم ؟" روهيلی وويل ، "اول ځواب راکړه ، بيا به کوربنې ته ووايو چې دواړو ته ډوډی راوړي ." ګلاجان نا چاره په خپل ځای کښيناست ، " زوره وره يې نو زه څه ووايم. زه په خپله دپيښو پسې نه يم ورغلی ، دوی په ما راپيښيږي .بيا نو دمجبورې ورځې ، چې دبلانه تيښته نه وي ، نو مخامخ پرې ورځم . " روهيلی وويل، "پلارمې تل دکوم قسم شي چې دی يې چينجی بولي دهغې خبره کوي چې وايی دپښتنو په ماغزو اويا کوم بل ځای."

ګلاجان خبره ورپرې کړه ، "همدابل ځای يې صحيح دی ، چې سړی سابه ناوللی وخوري ، دننه چينجی پرې لګيږي ." روهيلی بې حوصلې شوه ، " ته خوپخوا دومره نخره ګر نه وې ، داځنګه اوس دطوطی په شان په خبرو راغلې؟ خبره مې کوله ، پلارمې وايي چې دلويو پيښو ، دمقابلې او لويو افتونو په وخت کې دا چينجی غونځيږي." ګلاجان وويل ، " دواده په شپه هم خان صيب همدا خبره کوله خو بې غمه اوسه په ماکې چينجی مينجی نشته ، دامريکا ډاکټرانو معاينه کړی يم." روهيلی خپله خبره کوله ، " خوزه وايم که په پښتنو کې په رښتيا چينجی وي نو په تاکې تور غاړي" بيانو دواړو کټ کټ وخندل ، ګلاجان وويل ، " دهمدغو چينجو بڑکت و چې تاغوندې ښاپيری مې سرپه سينه ايښی دی ." روهيلی دشرمه سره شوه خود خبرونه اوښتونې نه وه ، " ځواب غواړم." ګلاجان وويل ، " خير اول خولګی راکړه !" روهيلی په مينه ناک غږ وويل ، « بيشرمه سترګې دې وخورې ." دواړه په فکر کې ډوب شول ، ډېر وروسته ، ګلاجان په سيټ باندې نيغ کښيناست او ويې ويل ، " روهيلو ، خداکه خوزه پخپله هم پرې پوه يم چې ولې ، خويو وخت زماتور پوستی ملګری ، کره کولي ديوه پرنګی کيسه راته کوله چې خدازده څه نوميده خودهماليا دغره په دنګه څوکه چې ايوريسټ نوميږي ختلی و . کره کولي ويل چې تر هغه وخته نو دبنی بشر پښه دې څوکې ته نه وه رسيدلې ، نوبيا لکه چې چاددغه غره

ختونکی نه پوښتنه کړې وه چې ولې ، څه ضرور و، څه بلا پسې اخیستې وې چې دادې دځان سره وپټیله چې په دې څوکې به خامخا خیژې؟ پوهیږې دهغه ځواب څه و ؟" روهیلی هم تعجب اخیستې وه ، ویې ویل ، "نه ، ته یې راته ووایه !" ګلاجان په نری موسکا سروښوراوه ، " هغه ویل داځکه چې غرمې مخې ته ولاړو ، خوزه وایم په دې پرنګي ، کې به هم دپښتنو کوم رګ هماغه چینجن رګ پروت و . چې داغر یې لیدلی چې دنګه غړی ،په ځان غره ولاړ دی،کوزټول دخاورو بنیادمان وینی نوهر یوه ته پتون وهی ، چې داګز دامیدان .

زه هم کله دځان سره وایم ، هلکه مهاجرخدای کړې ، کاپر چاکړې.دادناممکن خبره چاراایستې ده .دتیږې دیوال که هم وي ،نوخدای تندی درکړی دی ، که هغه مات نشي ، ستاسو خوبه مات شي ، تاخوبه خپله وسه کړې وي. بنده دخپلې وسې پورې پړ دی . چې وایې نه زمیې څنګه به پرې پوه شې ، خپل چینجی به څنګه بیرته ویده کړې . زه یې هم نه شم ویلی خو چې مې ځان ازمیلی نه وي خوب نه راځي اوس خوبه خوله راکړې ؟"

روهیلی وویل ، لکه ده چې هیڅ نه وي ویلي خپله خبره ونیوله ، "کله داسې وخت هم دربانديې راغلی چې ته مقابله کوې اوپه همدې وخت کې دناکامه کیدو ویره دربانديې راشی ؟" ګلاجان ، لکه دځانه سره چې غږیږي وویل ، " هو ، یو ځلې ، دغزني اوخوست په لارکې ، چې پاس بره ګی راغلې او کوز قوه راختله ، زه اونرسولا د میږو درمې سره دغره په ډډه روان وو ، که ځانله موږ وای ورځه ځانونه به مودکوم ګټ شاته پنا کړی وو،خو میږې وې او په هغوی بیړه هم نه کیده ، بیغمه یې هرې ونې غنې ته کپونه اچول او چې سپي به یې یوه خواراټوله کړه ، بله خوابه وشړیده. هماغلته فکر راغی چې داهوډ، لکه چې ابته شو ." روهیلی وویل ، " کوم هوډ ، دمیږو د سلامت رسولو؟" ګلاجان موسک شو ، " ستا دخپلولو هوډ." روهیلی وویل ، " تاخو داکیسه زما پلارته تیره نه کړه !" ګلاجان وویل ، "نرسولا ته مې هم قسم ورکړ چې خان صیب خبرنه کړي ." روهیلی وویل ، "که خدای مه کړه ته مړوای ؟" ګلاجان سر وښوراوه " مرګ داجله پورې دی خوبده به داوه چې ماهوډ نه وای پوره کړی. بیا یې وویل ، " یره کوچی ، زما په ژبه خوپه ډیرې زاری وژغوني

شنه شول ، چې یوه خوله دې راکړې وای ؟" روهیلی په خندا او تعجب ورته وکتل ، "همدلته ، په هواکې ؟" ګلاجان ورته ویل ، " مادې خدای بیصبره نه کړي ، همدلته په هوا کې یې غواړم ." روهیلی سروښوراوه ، " بیړه ولې کوې ، چې کورته ورسیږو ، هغه لنډی څنګه ده ؟" ګلاجان وویل ، " بیا یې لیمخی کړه پرې کوه دناز خوبونه ، همدالنډی ښیې ؟" روهیلی دتسلیمی په خندا وویل ، «ډیر شیطان یې، خلک ټول راته ځیر دي ." ، ګلاجان دروهیلی پړونی دسیټ مخې ته پرده کړ ، ویې ویل ، " اوس مې ځوځ ماځوځ دکوه قاف نه واړول ، بله بانه خوبه نه لری ؟"

PROPERTY OF ACKU 10809

PROPERTY OF ARIC Established 1989

(c) ketabton.com: The Digital Library

چاپ: دانش کتابخانه، قصه‌خوانی بازار- پېښور

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library